

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ 48' (92) - ΤΕΥΧΟΣ 11 - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2015
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. **ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ**

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ: Κλάδος Ἐκδόσεων τῆς Ἐπικοινωνιακῆς καί Μορφωτικῆς
Ἑπιμελείας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὁρωποῦ κ. Κύριλλος

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΞΙΑ - ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ: Κωνσταντῖνος Χολέβας

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΔΟΚΙΜΙΩΝ: Κωνσταντῖνος Χολέβας, Λίτσα Ἰ. Χατζηφώτη, Βασίλειος Τζέροπος, Δρ Θ.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: Χρ. Κωβαῖος, Ἰασίου 1 - 115 21 Ἀθήνα. Τηλ.: 210-8160127 - Fax 210-8160128

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ: Ἰωάννου Γεωραδίου 14, 115 21, ΑΘΗΝΑ. Τηλ: 210 72.72.253, Fax: 210 72.72.251
<http://www.ecclesia.gr> e-mail: periodika@ecclesia.gr

Γιά τήν ἀποστολή ἀνακουνώσεων καί εἰδήσεων ἀπευθύνεσθε:

- γιά τό περιοδικό **ΕΚΚΛΗΣΙΑ**: periodika@ecclesia.gr
- γιά τό περιοδικό **ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ**: efimerios@ecclesia.gr
- γιά τό περιοδικό **ΘΕΟΛΟΓΙΑ**: theologia@ecclesia.gr

Περιεχόμενα

ΤΕΥΧΟΣ – 11°,
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2015

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ	868
ΟΜΙΛΙΑΙ	
<i>Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καί Πολυκάστρου κ. Δημητρίου,</i> Τό δημογραφικό πρόβλημα τῆς χώρας: Θέμα, παράμετροι, αἰτίες	869
<i>Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νέας Σμύρνης κ. Συμεών,</i> Ἡ συμβολή τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στήν ἐνότητα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ σήμερα	884
<i>Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καί Ἁγ. Βλασίου κ. Ἱεροθέου,</i> Ἡ θεολογική κρίση καί οἱ ἐπιπτώσεις τῆς στήν καθημερινότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς	891
ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ	904
ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ.....	965
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ	968
ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΑ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ	973
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΕΤΟΥΣ	975

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Δεκεμβρίου τοῦ Περιοδικοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑ δημοσιεύουμε τίς τρεῖς τελευταῖες εἰσηγήσεις πού παρουσιάσθηκαν στήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατά τόν μήνα Ὀκτώβριο 2015. Συγκεκριμένα μπορεῖτε νά διαβάσετε τίς εἰσηγήσεις τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Γουμένισσης, Ἀξιουπόλεως καί Πολυκάστρου κ. Δημητρίου, Νέας Σμύρνης κ. Συμεών καί Ναυπάκτου καί Ἀγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου.

Ἡ ὕλη τοῦ τεύχους συμπληρώνεται μέ τά συνήθη ὑπηρεσιακά κείμενα τῶν Κανονισμῶν καί τῶν Προκηρύξεων, μέ τίς εἰδησεογραφικές στήλες τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Χρονικῶν καί τῶν Διορθοδόξων καί Διαχριστιανικῶν καί μέ τά Περιεχόμενα τοῦ 92ου Τόμου, δηλαδή τοῦ ἔτους 2015.

ΟΜΙΛΙΑΙ

Τό δημογραφικό πρόβλημα τῆς χώρας:
Θέμα, παράμετροι, αἰτίες

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γουμένισσης, Ἀξιουπόλεως καί Πολυκάστρου κ. Δημητρίου

(Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,
7.10.2015)

Μακαριώτατε ἅγιε Πρόεδρε
καί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,
θεοσπεφῆ ὄργανα τῆς ἄνωθεν πηδαλιουχίας,
διάκονοι τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ,

Σᾶς εὐχαριστῶ γιά τήν τιμή τῆς διαπραγματεύσεως μᾶς τόσο κρίσιμης εἰσηγήσεως, ἀνατεθειμένης διά τῆς Ἱεραρχίας ἡμῶν Συνόδου.

Θά προσπαθήσω νά τό προσεγγίσω σέ ἐπάλληλους κύκλους, προχωρώντας ὁμως ὀλοέν καί περισσότερο, γιά νά δώσω ἀφορμήσεις στόν Συνοδικό προβληματισμό.

[Οἱ παράμετροι αὐτοῦ τοῦ ζητουμένου (τῆς εἰσηγήσεως καί τῆς Συνοδικῆς συζητήσεως) εἶναι πολλές.

Βασικές παράμετροι ὡς γενικά δημογραφικά δεδομένα τῆς χώρας μας εἶναι ἡ φυσική καί ἐπιλεκτική ὑπογονιμότητα στήν Ἑλλάδα τοῦ σήμερα. Ὅπως θά τό διαπιστώσουμε ἀπό τίς ἐπίσημες (καί μάλιστα διεθνείς) στατιστικές προβλέψεις. Ὅλοένα, ἀπομειωνόμαστε καί “χανόμαστε” δημογραφικά! Ἔχουμε μιά κρίσιμη καί ἐπικρίσιμη ἐπιδείνωση ὅχι ἀπλῶς τῶν ἀριθμῶν, ἀλλά τῆς ἐθνολογικῆς ἀνανέωσης!

Βεβαίως, δέν γίνεται νά κλειστοῦμε στά ἡμέτερα. Ζοῦμε σέ μιάν ἐποχή διεθνικῶν ἀνοικτῶν σχέσεων. Αὐτό σήμερα λέγεται “παγκοσμιοποίηση”. Παγκόσμιοι πολιτικοί καί οικονομικοί καί πολιτισμικοί σχηματισμοί ὀρίζουν καί μεταλλάσσουν τόν τρόπο ἐπιβίωσης τῶν λαῶν ὡς ἀνθρωπομάζας πού τήν διαχειρίζονται οἱ διεθνιστές. Προοδεύουμε στόν ἠλεκτρονισμό, καί ὑστεροῦμε στόν ἐξανθρωπισμό, ὅπως ἤδη τό βλέπουμε καί τό διαβλῆναι στό ἰσοπεδωτικό διεθνικό ἦθος καί τήν ἰδε-

ολογία, πού (ἐάν αὐτά σήμαιναν προοδευτικότητα) δέν θά εἶχαμε κατακόρυφη αὔξηση τῶν ψυχικῶν καί κοινωνικῶν προβλημάτων ἀνά τόν κόσμο (καί στή χώρα μας).

Βασικό γενεσιουργό αἶτιο –διεθνῶς– εἶναι ἡ *κυριαρχοῦσα λογική καί πρακτική τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου*, τῶν πολλαπλῶν προόδων καί τῆς ἔντονης ἀντικοινωνικότητας τοῦ καλλιεργημένου ἀτομισμού, ὅπως κι ἂν ἐκδηλώνεται στά χρόνια μας, ὅπως κι ἂν κατευθύνεται διεθνιστικά.

Ἡ πολιτική πρακτική (διεθνικῶς, εὐρωπαϊκῶς καί ἐλλαδικῶς) ὑπέρ τῆς διαφυλικῆς ἔκπτωσης, ὑπέρ τῆς ἀποκαθίλωσης τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, ὑπέρ τῆς ἀποϊεροποίησης τοῦ γάμου, ὑπέρ κάθε παραφυσικῆς νομιμοποίησης, *οὐσιαστικά σημαίνουν καταφρόνηση τοῦ θεολογικοῦ καί ἀνθρωπολογικοῦ “Πιστεύω” καί συνιστοῦν ὕβριν* κατά τῆς ἀγάπης καί μακροθυμίας τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἐπί τῆς διανθρώπινης ἱστορίας. Τό *Δημογραφικό πρόβλημα* ὡς συνέπεια τί ἄλλο δείχνει –κατά βάθος– παρά τή φθορά μετά τή διαφθορά, τό θάνατο μετά τήν ἁμαρτία (ὅπως πρωτοξεκινήσαμε ἐπιλέγοντας τό χωρισμό ἀπό τοῦ Θεοῦ καί τίς συνέπειές του); Ἡ τραγική ἀλλοτρίωση τῆς ἀπελπισίας, τῆς ἀπαρέσκειας πρός τήν ζωή, ἡ ἀπόλεια τόσων συνανθρώπων πού αὐτοκτονοῦν, δέν εἶναι τάχα ἀπόδειξη;

Εἰδικότερα, γιά τή χώρα μας, *βασικές αἰτίες δημιουργίας* τοῦ δημογραφικοῦ προβλήματος εἶναι *ἀπό τή μιά οἱ ἀντικειμενικά δύσκολες οικονομικές καί κοινωνικές συνθῆκες* τῆς ἐπιβιωματοικῆς ἀνεσης, καί *ἀπό τήν ἄλλη ἡ ἰδιομορφία τῆς ψυχολογίας τοῦ σημερινοῦ Ἑλληνισμοῦ*, τοῦ ἐκσυγχρονισμένου καί ἐκδυτικισμένου Ἑλληνισμοῦ.

Μέ άλλα λόγια, φαίνεται πώς προχωράμε μπροστά, συμβηματίζουμε με τον “προοδευτικό” τρόπο της παγκοσμιοτήτας· και όμως, χάνουμε σιγά-σιγά ως έθνικός σχηματισμός τά στατιστικά μας δεδομένα ανανέωσης και επιβίωσης και έθνικης ιδιοσυστασίας και δημιουργικής παρουσίας.

Απομένουμε τυπικοί έκφραστές της φυσικής ανθρώπινης διάβρωσης φθοράς και –έξ αυτής– παράγοντες της έθνολογικής μας αίμορραγίας· μέ μιάν δημογραφική έλαττωματικότητα, πού αποβαίνει άκρως επικίνδυνη, σέ συνδυασμό μέ τούς άνεξέλεγκτους ρυθμούς του τωρινού μεταναστευτικού ρεύματος].

Καθοριστική παράμετρος του δημογραφικού προβλήματος είναι ο ρυθμιστικός ψυχοκοινωνικός παράγων της τεχνητής και δοτής οικονομικής εϋμάρειας (πρίν ελάχιστες δεκαετίες). Απέτρεπε την πληθυσμιακή αύξηση, γιά τούς λόγους και τή λογική της άνετης επιβίωσης. Λίγα παιδιά, από φυσική και έπιλεκτική ύπογονιμότητα, χάριν τών άνεσεων. Γάμοι σέ μεγαλύτερες ηλικίες. Δυσκολία ή περιορισμός γεννήσεων, έκτρώσεις στίς εύκολες προγαμιαίες και γαμικές σχέσεις. Πρόκριση της νομικής φόρμουλας του γάμου ως αναγνωρισμένης κρατικά και διεθνικά νομικής σχέσης, και εύκολα διαζύγια μέ τίς έπινοημένες κρατικές “φόρμουλες”. Αύξανόμενη μειοδοτική διακοινωνική πρακτική. Κάθετα μειούμενη και περιοριζόμενη πληθυσμιακή αύξηση. *Αυτά ήσαν περίπου οί κυρίαρχες νεοελληνικές έπιλογές της περιόδου τών τυπικών οικονομικών εύκολιών στή χώρα μας, στήν πατρίδα μας.* Ο έθισμός στήν άντιπαραδοσιακή προτίμηση τών άτομιστικών λύσεων, τών προσκαίρων άτομιστικών εύκολιών, τών παραπλανητικών προτιμήσεων, τών άτομιστικών βιολογικών και επιβιωματικών στόχων.

“Όλες όμως εκείνες οί προηγούμενες τεχνητές και εύάλωτες συνθήκες της οικονομικής πολιτικής της χώρας μας μετετρέπησαν έξαίφνης (!!!) σέ οικονομική στένωση, σέ οικονομική κρίση, σέ οικονομική δυσφορία και δυσπραγία σήμερα. Έχουμε την άντίθετη πλευρά της προηγούμενης τεχνητής εϋμάρειας. Και όλα αυτά, μέσα στην σημερινή οικονομική δυσφορία αποτρέπουν ακόμη περισσότερο την πληθυσμιακή αύξηση! Διότι σήμερα έχουμε τά άδιέξοδα της άδυσώπτης οικονο-

μικής στενότητας και στενοχωρίας και στενοκαρδίας!

Τό παγκόσμιο σκηνικό πρόκληση γιά έμάς

Τί είναι ο σημερινός κόσμος; *Ένα παγκόσμιο σκηνικό άλλαγών!*

“Όλα αλλάζουν, προ-οδεύουν. Μέ ήλεκτρονική ταχύτητα. Αυτές οί άλλαγές συντελούνται στην όψη τών ανθρώπινων πραγμάτων και στην έπιφάνεια της ανθρώπινης ιστορίας.

Κατά βάθος ο κόσμος συμβιώνει μέ τή διαρκή άλλοτρίωση από Θεού. Έπιβεβαιώνοντας την θεολογία της “Γενέσεως” γιά την... διαδρομή του πολιτισμού μας ως πολιτισμού ιδιογνωμοσύνης, ιδιότητας, πτώσεως!

Είναι ή μόνη άπόκριση άνηκοΐας του θεόκτιστου και θε-οικονόμητου κόσμου άπέναντι στην μακροθυμία του ζώντος Θεού μας. Τό πανανθρώπινο ιστορικό μας πλαίσιο συνεχώς δοκιμάζει την άγάπη Του ως ύπομονή και μακροθυμία.

“Όλα αυτά παραμένουν μιά διαρκής πρόκληση γιά την έκκλησιαστικότητα μας.

[Έπανελημμένα ή ΔΙΣ και ή ΙΣΙ άπασχολήθηκαν μέ την οικογένεια ως κοινωνικό διαμορφωτή και ύποδοχέα, και τά συναφή προβλήματά της. Κατ’ άπορροήν συνεπειών, στά κορυφαία αυτά Συνοδικά μας Όργανα άπασχοληθήκαμε μέ την οικογένεια ως γενετικό παράγοντα του Δημογραφικού θέματος, εκτός τών λοιπών άνθρωπολογικών και κοινωνιολογικών της διαστάσεων.

Τί απέγιναν όλα εκείνα τά διαβουλεύματα τών Συνόδων μας;

Σέ ποιές ποιμαντικές κοινωνικές πρακτικές όδήγησαν;

Μήπως απέμειναν μονάχα τά λόγια; “Ό,τι δηλαδή καταμαρτυροϋν στίς άντίστοιχες Κυβερνητικές έξαγγελίες;]

Είναι ένα θέμα πού πρέπει νά μάς συνέχει διαρκώς, νά προγραμματίζουμε πώς νά έμπνέουμε τό λαό μας. Άν γίνεται, όσο γίνεται, άμεσα ή έμμεσα, νά προκαλέσουμε εύνοϊκά κρατικά μέτρα, όπως διαμαρτύρονται και τά προτείνουν οί Σύλλογοι Πολυτέκνων και τά Φιλοπολυτεχνικά Σωματεία. Ή τουλάχιστον, όπως θά μπορούσαμε και οφείλουμε νά έμπνεύσουμε στό έκκλησιαστικό μας πλήρωμα...

*Ὁ ἐκδυτικισμός, ἡ ἔθνο-μείωση
καὶ τὸ μεταναστευτικὸ*

[Μία ἀπὸ τίς ἀρχικές αἰτίες τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐνοποίησης ἦταν ἡ ἀποτροπὴ ἑνὸς νέου Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ σπλάχνα τῆς Εὐρώπης. Ἡ Εὐρωπαϊκὴ ὅμως ἐνοποίηση οὔτε ἦταν, οὔτε εἶναι, οὔτε θὰ παραμείνει ἓνα ἀπλό φιλειρηνικὸ σύστημα. Σάν ἀρχικὴ ἰδέα προσέβλεπε σὲ ἐνοποίηση ἀνθρώπων, πέρα ἀπὸ τὴν ἐνοποίηση λαῶν. Παρὰ ταῦτα, γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτόν, ἡ πολυεθνικὴ καὶ πολυκρατικὴ τῆς σύσταση ἀπαιτοῦσε “σφιχτὴ” ὀργάνωση ἐνοποίησης. Ἀπαιτοῦσε “σφιχτὴ” σταδιακὰ ὀργάνωση ποικίλων οἰκονομιῶν, μέσα στὸ διεθνὲς πολυκυρίαρχο διεθνικὸ οἰκονομικὸ σύστημα. Δέν ἀναφέρομαι σὲ ἄλλους παράγοντες, πολιτισμικούς κ.λπ.

Κι ἐμεῖς “ἀνήκομεν στὴν Δύση”. Καὶ γι’ αὐτὸ “ἀνήκομεν στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσὴ”].

Θελήσαμε (πολιτειακὰ διὰ τῶν οἰκονομικῶν μοχλῶν) καὶ ἐνταχθῆκαμε σὲ ἓνα πολιτικὸ μεγα-σύνολο.

[Καὶ ἔχουμε πλέον στὴν τωρινὴ μας ἐθνικὴ ὑπόσταση νομοποιημένες δύο πολιτισμικὲς βασικὲς παραμέτρους: α) *τὴν πανευρωπαϊκὴν παράμετρο τοῦ ἐπιθετικοῦ πολιτικο-οικονομικοῦ ἐξορθολογισμοῦ (ἀπὸ τὴ μιά, ὡς ἐπικυρίαρχο ρυθμιστὴ) καὶ β) τὴν δική μας ἐθνολογικὴν παράμετρο τῆς λεβεντιάς (ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὡς ὑποδοχέα)].*

Δέν εἶναι ἄσχημη ἡ ἐξορθολογισμένη συμπίεση, μέ τίς δι-οικονομικὲς, δια-πολιτικὲς, διακοινωνικὲς ὠσμώσεις μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς καὶ τῆς πανανθρώπινης ἱστορίας.

Ἀνέκαθεν ἡ παγκόσμια ἱστορία φτιάχνεται μέσα ἀπὸ εἰρηνικὲς ὠσμώσεις ἢ ἐπιθετικὲς μεταλλαγές σχηματισμῶν.

[Καὶ ἡ δική μας ἱστορία, ἡ μὲν ἀπ’ αἰῶνων ἐθνολογικὴ δημιούργησε τέτοιες διεθνικὲς ἀλλαγές καὶ ἡ νεώτερη κρατικιστικὴ ἱστορία μέσα ἀπὸ τίς διεθνικὲς σχέσεις ξαναφτιάχτηκε καὶ συμπορεύεται.

Λοιπόν, ἐπαναλαμβάνω· μιά ἐξορθολογισμένη συμπίεση οὔτε ἀφευκτὴ εἶναι, οὔτε ἄσχημη, στὸν ἀνοιχτὸ ὀρίζοντα τοῦ κόσμου. Ὅμως –ὡς φαίνεται– ἐμπρὸς στὰ δῶρα τῆς Δύσης, μεταλλάχθηκαμε σὲ νηπιάζοντες ἀφομοιωτές. Λησμονήσαμε τὴ διακοινωνικὴ δύναμη τῆς παραδοσιακῆς

λεβεντιάς ὡς καταλύτῃ ἐπὶ τῶν νεο-μοδεϊκῶν ὀρθολογικῶν μορφωμάτων. Τὴν θυμόμαστε ἀπλῶς σάν μουσειακὴ λαογραφία. Καυχόμαστε πὸ πολὺ γιὰ τίς φυσικὲς καλλονές τῆς χώρας μας, χωρὶς τὴν ψυχὴ τῆς. Κι ἀφήσαμε τοὺς νοσταλγοὺς νὰ τραγουδοῦν ἐκεῖνο τὸ “Ποῦ θὰ βρῶ τὴν ψυχὴ μου...”].

Σάν Ρωμηοὶ γιὰ αἰῶνες αἰῶνων εἶχαμε μάθει τὴ διαλεκτικὴ πτώση ἀνάστασης, αὐτὸ τὸ ἀμεσῶτε-ρα βιβλικὸ καὶ ἐκκλησιαστικὸ καὶ ἀνθρωπινὸ “μοντέλο” ζωῆς καὶ δημιουργίας. Γνωρίζαμε τὴν αἴσθησι τοῦ περισσίου κέρδους (*τὴν παραδοσιακὴν ρωμέικη προκοπὴ*), ἀλλὰ καὶ τὴ λεβέντικη διανομὴ διὰ τῶν μεγάλων εὐεργετημάτων (*τὴν ἀκόμη πιὸ παραδοσιακὴν ρωμέικη προκοπὴ*)].

Σήμερα ὑστερούμεθα σὲ ἀριθμούς, καὶ οἰκονομικούς καὶ δημογραφικούς! Ἐκεῖνο πού δέν μᾶς στέρησε ἡ Ὄθωμανικὴ δουλεία μέ τὰ χαράτσια καὶ τοὺς ἐξισλαμισμούς, τὸ στεροῦμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ἀφ’ ἑαυτῶν, μέ τὰ μεταλλαγμένα πλαίσια ἐπιβίωσης καὶ συμβίωσης καὶ διαβίωσης.

Μέσα στὴν τάχα προοδευμένη διαμόρφωση τῆς ἐξατομικευμένης σύγχρονης λογικῆς καὶ πρακτικῆς, *ἀπομειώνουμε βαθμηδόν τὸν Ἑλληνισμό ἀριθμητικὰ, οἰκονομικὰ, κοινωνικὰ, πολιτισμικὰ, θρησκευτικὰ!*

Σάν πρόκριμα τῆς ἰσοπεδωτικῆς νοοτροπίας μας θέτουμε τὰ ἀτομικὰ δικαιώματα. Καὶ αὐτὰ τελικῶς ἐξοβελίζονται σὲ ἓνα κοινωνικὸ σῶμα, πού παύει νὰ λειτουργεῖ ὡς “σῶμα” καὶ ὡς “κοινωνία”.

Ἐπιπλέον –μέσα σ’ αὐτὴν τὴν κατάσταση ἀπειλητικῆς συρρίκνωσης– ὑφιστάμεθα ἐδῶ καὶ τώρα *μῖαν οἰκονομικὴν καὶ ἐν ταυτῶ μίαν δημογραφικὴν ἐπιθετικὴν ἀλλοτρίωση ἀπὸ τοὺς κάθετα ἀνεξέλεγκτους ἀριθμούς τῶν μουσουλμάνων μεταναστῶν εἴτε καὶ τῶν σημερινῶν προσφύγων (περὶ τῶν ἀύριανῶν; ὁ Κύριος οἶδεν).*

[Ἡ Ἑλλάδα μας μεταλάσσεται σὲ δοχέα προσφυγικῆς εἰσόδου καὶ δημογραφικῆς ἰσοπεδωτικῆς ἀλλοίωσης καὶ ἀλλοτρίωσης! Καὶ ἀφοῦ ἐπιδείξουμε γιὰ λίγο ἀκόμη ἐπὶ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους τίς τυπικὲς ἀφομοιωτικὲς ἀντοχές, ὅσον ἔνεστι, σταδιακὰ μᾶλλον θὰ βλέπουμε νὰ τροποποιοῦνται οἱ κοινωνικὲς-πολιτικὲς-οἰκονομικὲς πρακτικὲς καὶ τῶν ἄλλων Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν. Ἡ πρώτη

“ένταση” δημογραφικής είσπραξης (και εθνολογικής και θρησκευτικής και κοινωνικής και οικονομικής) θά συντελεστεί αναγκαστικά στο δικό μας έδαφος. Αυτό που χαρακτηρίστηκε διεθνιστικά ως “τόξο Ουκρανίας–Συρίας–Ιράκ–Αιγύπτου–Λιβύης φαίνεται νά χρησιμοποιείται προσχεδιασμένα επί της Ανατολικής Μεσογείου, ως πρόταγμα του κυρίαρχου Δυτικού μοχλού έναντι της Ρωσίας. Αυτό επιπροσθέτως λειτουργεί ως πίεση επί της Ελλάδος και επί του Έλληνισμού. Και οι άρνητικοί μεταβολισμοί της ΠΓΑΜ και της Ουγγαρίας στίς έξι εξελίξεις του μεταναστευτικού, δέν αποκλείεται νά σημάνουν έναν “μεταναστευτικό όδοστρωτήρα” γιά τήν δική μας δημογραφική επιδημική (άν μή προσθανάτια) συρρίκνωση].

Μέσα σ’ αυτήν τήν διαθρησκευτική και διαφυλετική χράνη, οι δημογραφικοί σχηματισμοί αποκτούν μίαν άφύσικη άνισορροπία. Οι μουσουλμάνοι διά τής παραδοσιακής θρησκευτικότητάς τους έξυπηρετούν φανατικά τήν άνεκαθεν διαφυλική πρακτικότητα και τή συνεχιζόμενη δημογραφική τους αύξηση! Σέ άντίθεση μέ τόν... “προοδευμένο” δυτικό άνθρωπο τής διαφυλικής άλλοτρίωσης και τής δημογραφικής συρρίκνωσης, στόν όποιο έξομωιωνόμαστε και έμεις μέ μίαν όριακή συρρίκνωση επί τής γεωγραφικής μεθορίου μεταξύ χριστιανικού και έμπολέμου μουσουλμανικού κόσμου!

[Έδω θά σταθώ και θά προβώ σέ μίαν παρουσίαση μερικων θεμελιωδων παραμέτρων του δημογραφικού προβλήματος τής χριστιανικής Δύσης, από τό όποιο έχουμε εισπράξει ή επιλέξει πρότυπα κοινωνισμού, πρότυπα διαφυλετισμού, πρότυπα επιβίωσης και ζωής, σέ πείσμα τής ιστορικής μας φυλετικής επιβίωσης.

Ήδη, επί τής Συνάξεως των Προκαθημένων κατά τή διάρκεια τής περυσινής Διορθόδοξου προετοιμασίας τής έρχόμενης Μεγάλης Συνόδου, επισημάνθηκε και αυτή ή παράμετρος του δημογραφικού προβλήματος που πιέζει ως πρόβλημα και σύνολο τό διορθόδοξο πεδίο:

«Παρατηρούμε όντως στίς δυτικές κοινωνίες ζυμώσεις που γεννούν δέος. Βλέπουμε ένα κρεσέντο προβολής νέων ιδεών περί τό φύλο. Διακηρύσσεται ως φυσιολογικό νά θέλει ό άνθρωπος νά βιώνει τή συνάντησή του μέ τόν άλλο άνθρωπο και γενικά τήν ζωή του, χωρίς τή “δέσμευση” νά φανε-

ρώνει μόνιμα γνωρίσματα συγκεκριμένου φύλου. Προωθείται δηλαδή ως πρότυπο ένας τύπος ανθρώπου μέ άσαφές φύλο, όσο άλλόκοτος και άν είναι στην πανανθρώπινη συνείδηση και έντελώς ξένος προς τή “θεόπλαστη φύση” τής χριστιανικής ανθρωπολογίας. Τό άτομο βανκαλίζεται μέ... άέρα έλευθερίας από τά “βάρη” των άκαμπτων “έμφυλων στερεοτύπων”! Ό θεσμός, που πρώτος πλήττεται, είναι ό μέχρι τώρα γνωστός μας γάμος. Νέα σχήματα συμβιώσεων χαλαρών και έκτός προδιαγραφών για τή βιολογική συνέχεια του ανθρώπινου γένους, προβάλλονται ως ισόκυρα προς αυτόν. Η “άγάπη”, που στό όνομά της όμνούν οι “άναδομητές” τής φύσης, προς όποιον και άν άπευθύνεται... θεραπεύει μάλλον ναρκισσιτικές όρμές, παρά όράματα συνεργιών άγάπης καρποφόρων σέ κοινωνίες μέ μέλλον άθανασίας. Στίς άναθεωρητικές αυτές περί φύλου περιπλανήσεις, έκτός των άλλων, τό φεμινιστικό κίνημα βρίσκει έρείσματα νά βάλλει κατά τής φυσικής γενετήσιας τάξης, τήν όποία μέμφεται ότι ευνοεί τόν άνδρα στην κοινωνική του άνάδειξη σέ βάρος τής γυναίκας, κατανέμοντας άνισα τά βάρη τής συνέχειας τής ζωής στα δύο φύλα!...

»Στό δεύτερο ήμισυ του 20ου αιώνα, έζησε στην Ελλάδα όπου και άπεβίωσε ό αυστριακός ρωμαιοκαθολικός ιερέας Λαυρέντιος Γκεμερέυ. Δήλωνε “πολιτισμικός πρόσφυγας”. Λάτρης τής ανατολικής εκδοχής του ευρωπαϊκού πνεύματος και δεινός κριτής τής δυτικής κουλτούρας, δημοσίευσε τό 1977 τό βιβλίο “Η δύση τής Δύσης” (εκδ. Παπαζήση). Κινείται στα πλαίσια τά ιστορικοκοινωνικο-φιλοσοφικά... Γράφει: “Πώς έξελίχθηκε τό κορίτσι σέ δευτερεύοντα γιό..., πώς έγινε ή μητέρα μά μάγαιρα τής έκτροπής, συνεχής καταναλώτρια του “χαπιού”, πώς κατάντησε ή γυναίκα του μεσαίωνα που όνομαζόταν Ma-Dame, Madonna, Δέσποινα, ...μέσα στην άνδρική πλειονότητα, στην διακοσμησηκή “κυρία καθηγήτρια”, “κυρία ύπουργίνα”...; ... Ένα φαίνεται σίγουρο: ή ψυχολογική κατάσταση στην όποία βρίσκεται σήμερα ή γυναίκα τής μεταγενέστερης άστικής κοινωνίας είναι θαυμάσια προκαθορισμένη στό νά επιταχύνει τό τέλος αυτής τής κοινωνίας μέ τή συνεχή μείωση τής γεννητικότητας. Μέ τή παύση τής μητρότητας παύει ή ίδια ή ανθρώπινη ζωή – έκτός άν ή

χημική βιομηχανία αναλάβει την αναπαραγωγή του ανθρώπου. Θά είναι άραγε αυτό τό επόμενο κεφάλαιο τής Τεχνολογικής Ήπανάστασης; “Ένας τέλειος κόσμος του ρομπότ, μιά ανθρωπότητα χωρίς φύλο” (σελ. 141, 143)...

»Τό ότι ή Εύρώπη περιθάλλει τούς θαλασσοδαρμένους ναυαγούς εΐναι άξιέπαινη. Τό τραγικό, όμως, γι’ αΰτήν δέν κρύβεται: τελικά, σ’ αΰτούς προσβλέπει γιά νά κρατήσει σέ λειτουργία τόν παραγωγικό ιστό της καί ὄρθιο τό ασφαλιστικό της σύστημα τών γερασμένων γηγενών πληθυσμών της. Ήπισημώς εκτιμάται ὅτι ή Ε.Ε. θά χρειασθεΐ νά ένσωματώσει κάπου 56 έκατομμύρια έργαζομένων μεταναστών μέχρι τό 2050 “προκειμένου νά καταπολεμηθεΐ ή μείωση του έργατικού δυναμικού” (ιστότοπος Εύρωπαϊκού Κοινοβουλίου europa1.europa.eu). Πράγμα πού σημαίνει ὅτι θά πρέπει νά δεχθεΐ τήν εισροή άνω τών 150 έκατομμυρίων νέων ανθρώπων στόν εύρωπαϊκό χώρο.

»...“δύση τής Δύσης”, κατά τόν Λ. Γκεμερέν λοιπόν, δέν σημαίνει άκατοίκητη Δύση. Σημαίνει τό τέρμα του περίφημου χριστιανικού δυτικού πολιτισμού. Ήσως τά περίλαμπρα χριστιανικά μνημεία τής γηραιάς μας ήπείρου θά τά επιδεικνύουν κάποτε ὡς μουσειακά εκθέματα νεήλυδες λαοί, ὡς επί τό πλεΐστον μουσουλμάνοι, μιά καί γι’ αΰτούς ή πολυτεκνία εΐναι καθήκον ιερό! Άντίθετα, οί “χριστιανικοί” λαοί τής Δύσης, άφού διαβάλαμε καί άπορρίψαμε τό χριστιανικό μας παρελθόν, προβάλλουμε σάν πρόταση προόδου σέ ὄλο τόν κόσμο τήν ύβρη μιάς μεταλλαγμένης φυσικής τάξης. Κατ’ ούσίαν, ένα πολιτισμό ξεπεσμένων λαών σέ επιθανάτια κλίση. Κάποιοι ήδη τόν ὀνομάζουν “κουλτούρα θανάτου”!...

»...Έρχεται πάντως στό νοΰ ή ρήση του σπουδαίου Άγγλου ιστορικού Άρνολντ Τούνμπνη, πού έχει πει: “Οί πολιτισμοί, ὅταν χάνονται, εΐναι θύματα αυτοκτονίας, ὄχι δολοφονίας”!» [Έπικαλοΰμαι ένα άποκαλυπτικό κείμενο του Έλευθερίου Χ. Οικονομάκου, πού δημοσιεύθηκε σέ ἔξι (6) συνέχειες μέ τίτλο “Τό μήνυμα τής Έκκλησίας γιά τή γυναίκα, σέ καιρούς φεμινιστικής ύστερίας”, στό περιοδικό “Ορθόδοξη Μαρτυρία” του Παγκυπρίου Συλλόγου Ορθοδόξου Παραδόσεως “Οί φίλοι του Άγίου Όρους”· καί συγκεκριμένα από τήν 6η συνέχεια, του τ. 106, Άνοιξης-Καλοκαιριού 2015, σσ. 34-39].

Δώσαμε ήδη εικονικά τό εύρύτατο Εύρωπαϊκό πλαίσιο τής δημογραφικής συρρίκνωσης καί τής δημογραφικής άνάκρας καί πολιτισμικής αλλοίωσης, ὄχι μόνον ὡς αναπόφευκτο ιστορικό φαινόμενο, αλλά δυστυχώς ὡς διευρωπαϊκή (καί διεθνική) πολιτική! Καί αΰτό φαίνεται νά συντελεΐται ὄχι μέ τήν επίσημη εκλογική κατάφαση τών εύρωπαϊκών λαών, αλλά μέ τήν επίσημη δημογραφική κατάντια τών λαών ὡς κατάφαση έλευθεριότητας στα διευρωπαϊκά ὄργανα διοίκησης!]

”Οψεις του έλλαδικού δημογραφικού

Καί έστιάζουμε στα επίσημα δημογραφικά δεδομένα γιά τήν Ελλάδα.

1^ο) Ποιά εΐναι ή εικόνα του προβλήματος αντικειμενικά;

2^ο) Πρός τί μās άφορά έμās ειδικά τό πρόβλημα αΰτό, σάν πρόκληση καί πρόκριμα, γιά μιά εκκλησιαστική του θέαση καί αντιμετώπιση; καί

3^ο) Τί θά ὀφείλαμε (ή έστω τί θά μπορούσαμε) νά πράξουμε, προς τήν μεθόδευση κάποιας επίλυσής του, αν ὄχι τής ούσιαστικής λύσης του;

1^ο)

Τό πρόβλημα τό δημογραφικό τής Ελλάδος εΐναι ληξιπρόθεσμο (επί τά χείρω), μās βεβαιώνουν οί επίσημες διεθνείς εκτιμήσεις... Καί ή παθολογία τής γενετικής στόν ποιμαινόμενο δικό μας έθνικό χώρο, δέν έχει μόνο πνευματικές διαστάσεις, αλλά καί ιατρικώς παθολογικές.

[1^ο)

”Ηδη στην τελευταία δεκαετία του 20^ο αΐωνα, ή Άκαδημία Άθηνών συνέταξε επίσημη Έκθεση γιά τό δημογραφικό. Ο “Πανελλήνιος Σύνδεσμος Γονέων Τριών Παιδιών” είχε στείλει ύπόμνημα στους τότε βουλευτές γιά τόν ύπ’ άριθμόν 1 έθνικό κίνδυνο: τήν γήρανση του πληθυσμού μας, μέ τόν ύψηλότερο ρυθμό σέ ὄλη τήν Εύρώπη! Εΐχε συσταθεΐ τό “Ίδρυμα Άντιμετώπισης Δημογραφικού Προβλήματος” μέ πρόεδρο τόν μακαριστό Άρχιεπίσκοπο Σεραφείμ, καθώς καί τό Σωματείο Φίλων του Ίδρύματος. Τό Σωματείο έξέδωσε μελέτη-βιβλίο του Καθηγητή του Μετσοβείου Πολυτεχνείου Τζιαφέττα μέ τόν άποκαλυπτικό τίτλο “Η Ελλάδα γηράσκουσα”. Έκει σημειωνόταν:

« Τό πρώτο τρίμηνο του 1987..., για πρώτη φορά στη δημογραφική ιστορία της χώρας, οί θάνατοι ξεπέρασαν συνολικά τίς γεννήσεις... μετά τό 1987, θεωρείται ότι αρχίζει ή τρίτη μεταπολεμική δημογραφική περίοδος της χώρας, όπου ή γονιμότητα έφθασε σέ πολύ χαμηλά επίπεδα, πολύ κάτω από τό όριο αντικαταστάσεως τών γενεών. Η αύξηση της γηράνσεως θά οδηγήσει σέ μία ύπε-εκπροσώπηση τών γερόντων σέ όλες τίς βαθμίδες της κοινωνικής και της πολιτικής ζωής, μέ όλα τά συμπαρομαρτούντα φαινόμενα, πού δέν διακρίνονται -φυσικά- για τήν προοδευτικότητα τους... Τέλος, πρέπει νά έπισημανθοούν και οί καθαρά κοινωνικές έπιπτώσεις, πού έπιτείνονται μέ τήν αύξηση της άγαμίας, της διαζυγιότητας και της άτεκνίας, οί όποίες συμβάλλουν στην άποδυνάμωση του θεσμού της οικογενείας και τήν ένίσχυση τών κοινωνικών άσθενειών (ναρκωτικά, έγκληματικότητα κ.λπ.)...».

Στή συνέχεια ό καθηγητής σημείωνε τήν αντίστοιχία της σημερινής, μέ τίς δύο προηγούμενες ιστορικές δημογραφικές κρίσεις της χώρας: *ή πρώτη* ήταν τόν 2ο αιώνα π.Χ., τότε πού κατέλαβαν τόν έλληνικό χώρο οί Ρωμαίοι· *ή δεύτερη* ήταν τόν 13ο έως 15ο μ.Χ. αιώνα, τότε πού ύποδουλώθηκε ή Βυζαντινή Αυτοκρατορία στους Τούρκους· *ή τρίτη* είναι σημερινή, «όπου, παρά τίς αλλαγές στον τρόπο συμπεριφορής τών λαών, έξακολουθεί νά ύπάρχει άξανάομενη ή πληθυσμιακή άνισότητα μέ τούς γείτονες. Άν τήν ποσοτική αυτή διαφορά συνεπικουρήσει και ή ποιοτική ύποβάθμιση του λαού, τότε δέν θά είναι μακριά ή πνευματική και φυσική του ύποτέλεια».

Τά σχολιάσαμε επανειλημμένα και από τόν Ρ/Σ της Έκκλησίας μας. Μιλούσαμε για τήν συνυπευθυνότητα όλων μας. Για τούς πολιτειακούς φορείς και τήν εϋθύνη παρεμβατικής δημογραφικής πολιτικής. Για τή μοναδική δυναμική παρεμβατικότητα τών Συλλόγων Τριτέκνων και Πολυτέκνων. Και εϋθέως διαλαλούσαμε ότι ή ύπαρξη πολυτέκνων οικογενειών όφείλεται, κατά πολύ μεγάλο ποσοστό, στην πίστη τών γονέων στην Πρόνοια του Θεού, στην αυταπάρνηση-ύπακοή τους στο θείο θέλημα και στην τροφοδοσία τους μέ τή διδασκαλία και τή ζωή της Έκκλησίας. Δίχως αυτές τίς προϋποθέσεις δέν ξεπερνιέται ό άτομισμός και ή έγω-

κεντρικότητα, οί βασικές αίτιες της άλλοτριώσεώς μας και του δημογραφικού μας προβλήματος, από τή σκοπιά της άτομικής-προσωπικής εϋθύνης].

1^β)

Η δημογραφική συρρίκνωση ώσαν άνίατη έθνολογική επιδημία συνεχίζεται!

Διαβάσαμε στην ίσοσελίδα “agioritiko vima” στα “koinonika”, 13 Ιουνίου φέτος:

«Τήν πρώτη θέση πανευρωπαϊκά στίς διακοπές κηύσεων καταλαμβάνει πλέον ή Ελλάδα, καθώς τό 22% τών Έλληνίδων δηλώνει ότι έχει κάνει τουλάχιστον μία έκπρωση, ένώ τό 10% τών γυναικών πού ύφίστανται τέτοιου είδους έπεμβάσεις είναι έφηβικής ήλικίας.

»Σύμφωνα μέ στοιχεία του Ίνστιτούτου Ψυχικής και Σεξουαλικής Υγείας, 40.000 έκπρώσεις τόν χρόνο στην Ελλάδα άποφασίζονται από κορίτσια κάτω τών 18 έτών, ...σύμφωνα μέ έρευνα του Άρεταίειου Νοσοκομείου ένα στα τέσσερα κορίτσια ήλικίας 14 έως 17 έτών έχει κάνει έκπρωση, ...οί μισές έφηβες πού κάνουν έκπρωση δέν έχουν ενημερώσει ούτε τή μητέρα τους. Μία στίς 1.000 γυναίκες πού κάνουν διακοπή κηύσης παρουσιάζει αίμορραγία κατά τήν επέμβαση ή τίς πρώτες 24 ώρες μετά από αυτήν. Τό 44% τών γυναικών πού έχουν κάνει έκπρωση έμφανίζει νευρικές διαταραχές, και 25% έπισκέπτεται ψυχίατρο.

»Τά στοιχεία αυτά επικαλείται ό άναπληρωτής καθηγητής μαιευτικής και γυναικολογίας στο ΑΠΘ και αντιπρόεδρος της Πανελλήνιας Έταιρείας Ούρογυναικολογίας, Θεοχάρης Ταντανάσης, [σέ παρουσίασή του μέ τίτλο “Σεξουαλική διαπαιδαγώγηση τών νέων. Όρια και προτεραιότητες”, πού πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο του 1^{ου} Σεμιναρίου Ψυχοσωματικής στή Μαιευτική Γυναικολογία, τό όποιο διοργάνωσε ή Β΄ Μαιευτική Γυναικολογική Κλινική του ΑΠΘ.

»Τά αίτια της θλιβερής προτιάς: Πρόκειται για μία θλιβερή προτιά, πού σχετίζεται -όσο ποτέ-, τά τελευταία χρόνια και μέ παράγοντες πού διαμορφώνουν ή οικονομική κρίση, ή άβεβαιότητα και ή αύξηση της άνεργίας έπισημαίνει ό κ. Ταντανάσης στο ΑΠΕ-ΜΠΕ»].

(<http://www.agioritikovima.gr/koinonika/item/61623-τήν-προτιά-έχει-ή-έλλάδα-στίς-έκπρώσεις-σέ-όλη-τήν-εϋρώπη!>
13/6/15-3:31 μ.μ.)

1^ο)

«Σοκάρει ή έρευνα του ΟΗΕ: Τό 2080 θά έχουν άπομείνει μόνο 7,7 έκατομμύρια Έλληνες!

» Έθνοκτονία σέ εξέλιξη: Σοκάρει ή πρόβλεψη τής Eurostat γιά τόν πληθυσμό τής Ελλάδας τό 2080

» ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΟΦΕΙΛΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑΣ ΜΕ ΚΑΘΕ ΤΡΟΠΟ.

» Όποιος διαβάζει τήν πρόβλεψη τής Eurostat γιά τόν πληθυσμό τής Ελλάδας τό 2080, καταλαβαίνει ότι πρόκειται γιά άσύλληπτο νούμερο, άδιανόητο και φοβερά άποκαρδιωτικό... Μέ βάση στατιστικά τών γεννήσεων-θανάτων άπό τό 2011 και μετά, αλλά και μέ βάση τή μαζική μετανάστευση νέων και οικογενειών στό έξωτερικό, ή Ελλάδα βρίσκεται στό χειρότερο σημείο δημογραφικής κατάρρευσης. Δυστυχώς, οί άρμόδιοι έφησυχάζουν άδικαιολόγητα. Πλήρης άδιαφορία άπό τήν Πολιτεία».

(http://www.enikonomia.gr/timelines/16964_Oi-ektimhseis-ths-Eurostat-gia-ton-plh8ysmo-twn-eyrwpaikwn-xwrwn-ews-to-2080.html)

«Νά σημειώσουμε ότι μέχρι 6 Μαρτίου 2015 τό ισοζύγιο συνέχιζε νά είναι άρνητικό, μέ τούς θανάτους περίπου στίς 26.000, και τίς γεννήσεις στίς 15.500, σύμφωνα μέ τήν Έλληνική Στατιστική Υπηρεσία. Η Ελλάδα σβήνει δημογραφικά και κανείς δέν συγκινείται. Η Ελλάδα θά είναι σέ λίγα χρόνια χώρα γερόντων και ή Όρθόδοξη Εκκλησία δέν θά έχει νέους στους ναούς και δέν θά έχει νέους ιερείς και στελέχη. Θά άδειάσουν τά σχολεία πρωτοβάθμιας και δευτοβάθμιας εκπαίδευσης, θά έρημώσουν οί παραμεθόριες περιοχές και τά νησιά, ή Ελλάδα θά μετατραπεί σέ «κρανίου τόπο» ...».

(https://ierapostoli.wordpress.com/2015/01/06/sok_genoktonia_2014/)

[Προβλ. και άρχείο του Υπουργείου Έσωτερικών (μέ ένημέρωση 5/1/2015) <http://www.skai.gr/news/greece/article/266569/elstat-peraitero-meiosi-ton-genniseon-perusidiplasieston-tourkia/> <http://www.ypes.gr/el/Ministry/Actions/PlhroforiakaSystLixDim/> https://ierapostoli.wordpress.com/2013/08/04/genniseis-2012_sok/]

Τό είχε προαναγγείλει παλαιόθεν και ό τότε Πρωθυπουργός τής Τουρκίας Όζάλ πώς σέ λίγα χρόνια, μέ τήν ύπογεννητικότητα πού παρατηρείται στήν Ελλάδα, τό Αίγαίο θά μάς άυτοπαράδοθει άμαχητί!

Έπιπλέον, οί διακινούμενες έκατοντάδες χιλιάδων μεταναστών μουσουλμάνων θά (άυτο)προωθηθούν όλοι τους στήν Κεντρική και Δυτική Ευρώπη; Η σταδιακά θά “άποκλεισθούν” άναγκαστικά στόν ευρωπαϊκό νότο και μάλιστα στό δικό μας τελικόπρωτο χώρο προωθήσεως, όπως συνομολογήσαμε διά του τότε Πρωθυπουργού κ. Σημίτη κατά τήν συμφωνία του “Δουβλίνου-2”; Τό ύπό άνέγερσιν μουσουλμανικό τέμενος (σχεδιασμένο νά άνεγερθεϊ, πριν κι άπό τό τελευταία διογκούμενο άσίγαστο μεταναστευτικό ρεύμα!) δέν είναι τάχα ένα θεατό πρόγραμμα δημογραφικής άλλοίωσης του σύγχρονου Έλληνισμού;

Έχουμε νέους πολιτικοθησκευτικούς σχεδιασμούς επί του παγκόσμιου χάρτη δημογραφικών συνθέσεων, μέ τήν έντονη θρησκευτική διακριτότητα σάν σημαία. Και αυτά διενεργούνται διά τών ανθρώπων του πόνου και τών πολέμων τής νότιας Ευρασίας, πού προωθούνται σήμερα ως πρόσφυγες, αύριο ως συγκάτοικοι, μεθαύριο ως δημογραφικοί ρυθμιστές, παραμεθαύριο ως πολιτιστικοί άλλοιωτές άκόμη και έδώ στό χώρο τόν στενά έλλαδικό. Μιά άλλοίωση διακριτή στό έγγύς μέλλον, όπως συντελέσθηκε άπό τά μισά τής ιστορίας τής Ρωμοσύνης στήν Άνατολή, στήν Παλαιστίνη και τή Συρία και τήν Άρμενία και στή Βόρειο Άφρική.

Ό οικονομικός παράγοντας άρχαίοθεν ρύθμιζε τίς κινήσεις όλων τών λαών. Στή διεθνή σκακιέρα, ένα κράτος δημογραφικά συρρικνωμένο είναι εύχείρωτο, αντί νά είναι δημιουργικά συμμετοχικό.

Χρειάζεται σθένος χαλυβδωμένο άπό τήν έναργεια τής πίστεως, εις τρόπον ώστε νά διακηρυχθεϊ μέ στεντόρεια φωνή στους έγγύς και τούς μακράν ότι ή χώρα μας, πού είναι ποτισμένη μέ αίματα ήρώων και μαρτύρων τής πίστεώς μας, δέν άποδέχεται νά κληροδοτηθεϊ σέ ανθρώπους άλλοθρήσκους.

[1^ο)

[Νά παράσχουμε άλλο ένα έπίσημο στατιστικό δελτίο επί του δημογραφικού.

«Είναι γνωστό ότι η Ελλάδα, όπως και πολλές άλλες ευρωπαϊκές χώρες, αντιμετωπίζει όξυ δημογραφικό πρόβλημα. Σε σχετικούς πίνακες της Έθνικης Στατιστικής Υπηρεσίας φαίνεται πόσο αυξάνεται ή υπογεννητικότητα στη χώρα μας τα τελευταία εβδομήντα χρόνια.

»Τό έτος 1935 αναλογοῦσαν 28,16 γεννήσεις στους 1000 κατοίκους, ἐνῶ τό 2005 αναλογοῦν μόλις 09,69. Γι' αυτό ἀκριβῶς εἶχε συσταθεῖ τήν προηγούμενη δεκαετία καί ἡ περίφημη διακομματική ἐπιτροπή τῆς Βουλῆς πού, ἀφοῦ μελέτησε καί κατέγραψε τό πρόβλημα, ὑπέβαλε σχετικές προτάσεις, πού, δυστυχῶς, κατὰ τό πλεῖστον ἀγνοήθηκαν. Ἀλλά καί πολλοί φορεῖς καί μεμονωμένοι πολῖτες ἀσχολοῦνται μέ τό θέμα καί ὑπάρχουν ἀνοιχτοί οἱ προβληματισμοί.

»Ὡστόσο φαίνεται ὅτι ἡ συζήτηση γίνεται ὡς ἐπί τό πλεῖστον μέ τήν ἀπουσία τῆς γυναίκα. Γι' αὐτό πάρα πολύ συχνά ἀκούγονται προτροπές καί ἐπιχειρήματα πού ὄχι ἀπλῶς δέν τήν ἀγγίζουν, ἀλλά τήν προσβάλλουν καί τήν ἐκνευρίζουν κίολας. Διότι δέν θά πεισθεῖ ἡ γυναίκα νά φέρει παιδιά στόν κόσμο μέ τό ἐπιχείρημα ὅτι «χρειαζόμαστε στρατιῶτες» ἢ ὅτι «πρέπει νά σώσουμε τά ἀσφαλιστικά ταμεῖα». Βεβαίως καί στρατιῶτες θά ἔχουμε καί τά ἀσφαλιστικά ταμεῖα θά βοηθηθοῦν, ὅταν γεννηθοῦν παιδιά, ἀλλά θά προκύψει ὡς συνέπεια, ὡς ἀποτέλεσμα ὄχι ὡς αἰτία, κάτι τέτοιο δέν χωράει στά μητρικά ὄνειρα. Οὔτε πάλι ἡ ἀντιμετώπισή της ὡς παιδοποιητικῆς μηχανῆς τήν κολακεύει ιδιαίτερα...»].

Θά σταθῶ λίγο σέ μίαν λίαν ἀξιόλογη παρατήρηση, πρὸς τήν κατεύθυνση ἀποτελεσματικῆς λύσεως τοῦ προβλήματος:

«...Θεωροῦν πολλοί ὅτι τό δημογραφικό εἶναι οἰκονομικό κυρίως θέμα. Ἄν ὅμως ἡ κύρια αἰτία γιά τήν ἀποφυγή τῆς ἀπόκτησης παιδιῶν ἦταν ἡ ἔλλειψη ἐπαρκῶς εἰσοδήματος τά πράγματα θά ἦταν πολύ ἀπλά καί οἱ εὐπορότερες τάξεις θά εἶχαν περισσότερα παιδιά ...; Ξεχνοῦν ὅτι τά παιδιά ἀπό συνειδητοποιημένους γονιούς ἔρχονται ὡς καρπός καί ὡς ἐπιστέγασμα τοῦ περισσεύματος τῆς ἀγάπης καί μέ κάθε παιδί πού γεννιέται αὐτή ἡ ἀγάπη αὐξάνεται καί βαθαίνει...».

Ἐδῶ βρίσκεται ἡ “λυδία λίθος” γιά τή λύση τοῦ προβλήματος ἀπό πλευρᾶς κοινωνίας. Καί ἡ ποι-

μαντική μας τέτοια λύση πρέπει νά δρομολογήσει, μέ τίς ὁποιοσδήποτε παρεμβάσεις, μέ τήν ὁποιαδήποτε ρεαλιστική ὀργανωτικότητα της.

[1ε)

“Ὅλα αὐτά τά βλέπουμε δημοσιευμένα κατὰ καιρούς στίς ἐπαρχιακές ἐφημερίδες, χωρίς βεβαίως νά δύνανται νά προτείνουν λύσεις θεραπείας σέ μιὰ ἐκτεταμένη κοινωνική καί ἐθνική ΠΛΗΓΗ.

Π.χ. τέλη τῆς παρελθούσης χρονιάς, οἱ τοπικές ἐφημερίδες τοῦ Κιλκίς (ἀσφαλῶς καί ἄλλων πόλεων), δημοσιοποίησαν θλιβερότατα συγκριτικά δημογραφικά δεδομένα τῆς τριετίας 2011-2013. Ἀνά ἔτος στήν τριετία αὐτή, παρὰ τή συγκριτική αὔξηση τῶν γάμων ἢ τῶν “συμφώνων συμβίωσης” (ὄχι ἀποκλειστικά μεταξύ συνελλήνων ἀνδρῶν-γυναικῶν), ὡστόσο παρατηρήθηκε μεγάλη μείωση τῶν γεννήσεων! Ἡ μέση ἡλικία τῶν γυναικῶν πού νυμφεύονται κινεῖται περὶ τό 29ο ἔτος, τῶν δέ ἀνδρῶν περὶ τό 32ο ἔτος· καί αὐτό ἔχει τεράστια σημασία, ἂν τό ἐντάξουμε στήν προοιούσα κρίση, τήν ἀνεργία, τή μετανάστευση τῶν νέων μας.

Τό ὑστέρημα τῶν ἀντικειμενικῶν συνθηκῶν μέ κάθετους ρυθμούς ὄξυνσης (ἀνεργία, μετανάστευση) προκαλεῖ “ὑστέρηση” ἀντοχῶν, “ὑστέρηση” ἠθους ἀγάπης, καί αὐτό ἀπηχεῖται στόν (ὄριακά ὑπό κρίσιν) οἰκογενειακό θεσμό στή χώρα μας καί στό κρισιμότατο δημογραφικό μας πρόβλημα].

2ον)

Ὅψεις ποιμαντικῆς ἀντιμετώπισης

Τό σήμερον καί τό αὔριον αὐτοῦ τοῦ τεραστίου προβλήματος, πού τίθεται ἐνώπιόν μας ὡς ζήτημα θεραπείας ἢ συμμετοχικῆς θεραπείας, εἶναι κρισιμότατο. Τό ἱστορικό ἐθνικό μας χθές ἦταν μέν ὀδυνηρό καί κρισίμο δημογραφικά, ἀλλά ἦταν καί ἀντιμετωπίσιμο στίς τότε συντεταγμένες του, τίς κρατικές, τίς οἰκονομικές, τίς κοινωνικές. Ἐκεῖνο τό θλιβερό “χθές” προσπόρισε στόν γηγενῆ ἑλληνισμό τῆς ἀρχαίῳθεν πατρίδος μας τόν ἑλληνικό προσφυγισμό. Ἐκεῖνο τό πολύτιμο “χθές”, ἀκόμη καί μετὰ ἀπό τίς ταλαιπωρίες τῶν παγκοσμίων πολέμων καί τῆς μετανάστευσης, προσπόρισε τελικά στόν γηγενῆ ἑλληνισμό μας πρῶτα τά ἐπιδόματα τῶν μεταναστῶν, ὕστερα τήν ἐπάνοδο τῶν συνταξιούχων οἰκονομικῶν μεταναστατῶν μας, μιὰ πο-

λύ σημαντική συνδρομή στη δημογραφική και την οικονομική βελτίωση του πατρικού έθνικού χώρου. Εκείνο τό πολύτιμο “χθές” με την ένθουσιώδη Ευρωπαϊκή ένταξη και τά Κοινωνικά Προγράμματα Στήριξης, επιδότησε την αναπτυξιακή και οικονομική βελτιστοποίηση της χώρας, χωρίς ωστόσο νά μᾶς απαλλάξει από την σημερινή οικονομική κρίση και τή δημογραφική συρρίκνωση, σέ βάρος της χώρας μας. Εκείνο τό πολύτιμο “χθές” ἔφυγε πλέον και δέν ἐπανερχεται.

Στό “χθές” τοῦ δημογραφικοῦ προβλήματος σταθήκαμε ὡς Ἱεραρχία μέ τήν συνήθη θεσμική λογική ἐπιμερισμοῦ καί σχεδιασμοῦ, τουτέστιν μέ τήν καθιερωμένη θεσμική πρακτική τοῦ ἐλάχιστου τυπικοῦ ἐνδιαφέροντος, τῆς μετάθεσης, τῆς ἀναβολῆς, γιά τά ὅποια εὐθυνόμεστε ὅλοι οἱ “χθεσινοί”, καί καλούμεθα νά νιώσουμε τήν εὐθύνη μας ὅλοι οἱ “σημερινοί”. Νά μήν τό ἀφήσουμε στοὺς “αὐριανούς”. Δέν μᾶς παίρνει πλέον ὁ καιρός.

Ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος καί ἀπό συμφώνου τά δύο Συνοδικά μας Σώματα δημιουργήσαμε τό 1999 τήν «Εἰδική Συνοδική Ἐπιτροπή Γάμου, Οἰκογενείας καί Δημογραφικοῦ Προβλήματος».

Ἦδη ἀπό τή Συνοδική περίοδο 1998-’99 ὄρισαμε ἐπί τῆς Ἱεραρχίας συζήτηση γιά τό Δημογραφικό πρόβλημα τῆς χώρας μας, μέ εἰσηγητή τόν τότε Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως μακαριστό κυρό Διονύσιο.

Ἀλλά τό μοναδικό πρακτικό μέτρο πού ἐλάβαμε τότε (ἡ πρόταση δική μας στή Συνοδική περίοδο 1998-’99, καί ἔγινε ἀσμένως ἀποδεκτή, δόξα τῷ Θεῷ!): ἦταν νά ἐπιδoteῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τό τρίτο παιδί τῶν χριστιανικῶν οἰκογενειῶν τῆς Θράκης. Μέχρι σήμερα, πολλοί ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν καθώς καί ἡ Τράπεζα Πειραιῶς, συνεισφέρουν στό Συνοδικό αὐτό ἄμεσα ρεαλιστικό μέτρο. Πρόκειται γιά ἕνα “ἥρωικό” μέτρο τοῦ χθές καί τοῦ σήμερα, μέ ἀντίκρισμα στό αὐριο. Ἀναγνωρίζεται πρακτικά ἡ πολύ μεγάλη σημασία καί ἀξία καί ἄμεση πρακτική συμβολή του στίς δημογραφικές ἰσορροπίες τῆς παραμελημένης σχεδιαστικά Θράκης μας [βλ. πρόσφατη ἔκδοση ἀπό τό *Ἴδρυμα Μελετῶν Θράκης*]!

Ἐκ παραλλήλου, τά τελευταῖα χρόνια, ἐπί τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας εἶχαμε εἰδική διερεύνηση

τοῦ συναφοῦς προβλήματος τῆς οἰκογένειας. Τά εἰδικά φυλλάδια τῆς Ἐκκλησίας μας “Πρός τό λαό” ἀναφέρονταν στό ζήτημα τῆς οἰκογένειας, ὡς φυσικῆς κοινωνικῆς μήτρας τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς καί ἀνατροφῆς (βλ. τό ἐνημερωμένο καί θαυμάσιο φυλλάδιο 47, Δεκέμβριος 2013, “Οἰκογένεια καί κοινωνία σέ κρίση σήμερα”).

[Στήν ἴδια προοπτική, εἰδικά ὁμως πρὸς τά κληρικολαϊκά στελέχη τῆς ἐκκλησιαστικῆς ποιμαντικῆς, κινοῦνται καί οἱ αὐτοτελεῖς σχετικές ἐκδόσεις τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Λειτουργικῆς Ἀναγεννήσεως, ὡς ἐπί παραδείγματι μέ τήν ἔκδοση “Ὁ Γάμος στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία” (Ἀθήνα 2004). Εὐχρηστα καθώς εἶναι, παρέχουν ἐπιμορφωτικό ὕλικό, τόσο ἀναγκαῖο γιά τήν ἐνημέρωση, κατάρτιση καί ποιμαντική ἔμπνευση τῶν διακόνων τῆς ἐκκλησιαστικῆς μαρτυρίας. Σ’ αὐτήν τήν ἔκδοση πού μνημονεύσαμε, διαβάζουμε τήν εἰσαγωγική ὑπόμνηση τῆς εἰσηγήσεως τοῦ ὁμότιμου Καθηγητῆ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Σπυριδῶνος Τρωιάνου: «Ἡ σύνδεση ἱεροτελεστίας καί συνάψεως Γάμου, πού συντελέστηκε μέ τή Νεαρά 89 τοῦ Λέοντος Στ’ τοῦ Σοφοῦ (τέλη 9ου αἰ.), ἀφοῦ διατηρήθηκε σέ ὅλη τή βυζαντινὴ περίοδο καί τήν τουρκοκρατία, πέρασε στή νομοθεσία τοῦ νεώτερου ἑλληνικοῦ κράτους μέ τό διάταγμα τῆς Ἀντιβασιλείας τῆς 23ης Φεβρουαρίου/7ης Μαρτίου 1835 καί ἐξακολούθησε νά ἰσχύει μέ τό παλαιό ἄρθρο 1367 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα ἕως τό 1982» (βλ. Πρακτικά Δ’ Πανελληνίου Λειτουργικοῦ Συμποσίου, Ἀθήναι 2004, σ. 67)].

Αὐτό πού ἴσχυσε ἐπί μιά χιλιετία ἄρχισε νά ἀνατρέπεται νομοθετικά στή δεκαετία τοῦ 1990! Καί συνεχίζει νά σαθροποιεῖται μέ τό ἀπατηλό ἐπίχρισμα τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ, μέ τό πρόσχημα σεβασμοῦ τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων, σέ κάθετη ἀντιπαράθεση πρὸς ἐκεῖνο πού θά χαρακτηρίζαμε κοινωνισμό καί κοινωνικότητα, κατάφαση τοῦ ἀνθρώπου ὡς προσώπου (δια)κοινωνίας. Σταθερά ἀπό τό 2008 μέχρι σήμερα προχωρεῖ θεσμικά ἡ ὀριστικὴ κρατικὴ κατάφαση καί υἱοθέτηση ὄχι τῆς οἰκογένειας, ἀλλά τῆς ἀποσάθρωσής της. Τά ἔχετε σημειώσει μέ νηφάλιο σαφῆ ποιμαντικό λόγο Ὑμεῖς, Μακαριώτατε, ὡς ἀπό Συνόδου στήν τελευταία ἐπιστολή Σας πρὸς τό Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης. Καί ἀπό κοντά, ἐκφράζοντας τήν καθολι-

κή μας αγανάκτηση και άφυπνιστική διαφωνία, τὰ ἔχουν διαδηλώσει καὶ ἄλλοι ἀδελφοὶ Ἀρχιερεῖς. Ὡστόσο οἱ ἐκάστοτε κρατικοὶ ταγοί, μέσα στὴ χολάνη τῆς ἀλλοτρίωσης, δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸ εὖρος τῶν ἀντικοινωνικῶν ἐπιδημιῶν (ἂν ὄχι καὶ ἐπιθανατίων λοιμωδῶν ἀντικοινωνικῶν ἀσθενειῶν). Ὁ κόσμος τῆς κατακλισμικῆς “προόδου” καὶ τὸ κράτος μας ὡς πρόσδουλος ἀποδέκτης, δὲν ἐνδιαφέρονται γι’ αὐτὸ πού θεολογικά καὶ ἀνθρωπολογικά θὰ χαρακτηρίζαμε ὡς Ἀδαμική ἐπιλογή τῆς ἀρρωστίας καὶ τῆς ἐμπαθείας καὶ τῆς νεκροποιοῦ ἀναιδείας. Αὐτὸ δὲν ἔχει ἀπλῶς μιὰν ἀντιηθική διάσταση, ἀλλὰ ὄντολογικὴ κρισιμότητα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Ὅπως πολὺ σοφά, Μακαριώτατε, ἐμνήσθητε τοῦ Ὀλιβιέ Κλεμάν στὴν Προσφώνησή Σας πρὸς τὴν Τακτικὴ Σύγκληση τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Ὀκτωβρίου 2013: «ἡ Δύση θέτει τὴν ἀνθρωπότητα μπροστά στὰ ἔσχατα προβλήματα. Ὁ ἄνθρωπος, σήμερα, γίνεται ὅλος ἓνα πρόβλημα» (βλ. Ἐκκλησία, ἔτος 90ό, τ. 9 [Ὀκτώβριος 2013], σ. 620⁶).

Εὐθύνη τῆς Ἱεραρχίας

Θεολογικά – θὰ ἔλεγε κανεὶς – δὲν μᾶς ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς δημογραφικῆς συρρίκνωσης. Ἡ Ἐκκλησία θεολογικῶς δὲν εἶναι μιὰ “ἐθνογεννήτρια” κοινωνικὴ δύναμη, θεολογικῶς δὲν εἶναι μιὰ τυπικὴ “ἐθνοσώτρια” κοινωνικὴ δύναμη. [Ἐνεικονίζοντας σωτηριωδῶς καὶ ποιμαντορικῶς τὴν ἄκτιστη ἐνοποιὸ ἀγάπη τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, εὐχεται “ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως”, τοῦτέστιν ὅλων τῶν λαῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ μιὰ κοινὴ Ὁρθόδοξη πίστη. Ἀπτὰ παραδείγματα οἱ Ἅγιοι τοῦ 20^{ου} αἰῶνα καὶ ὅλων τῶν αἰώνων τῆς ἱστορικῆς ἐκκλησιαστικῆς διαχρονίας. Ὁ ἐθνοφυλετικὸς ἀποκλειστικισμὸς ἤδη καταδικάστηκε ἀπὸ τὰ 1872, ὅταν τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο θεολογικά καὶ ἐκκλησιολογικά κατεδίκασε κάθε ἐκκλησιαστικὴ ὑποταγὴ σὲ φανατικῶς ἐνδοκοσμικὰ στενά πλαίσια].

Ὅμως, ἀκόμη καὶ ἂν θελήσουμε νὰ ἐγκύψουμε στὴν πρακτικὴ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν μεγάλων Ἱεραρχικῶν μορφῶν τῆς παραδόσεώς μας, θὰ διαπιστώσουμε τὴν ἀγωνία καὶ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴ διάσωση τῶν ἀνθρώπων (καὶ βεβαίως τοῦ ὅλου ἀνθρώπου) μέσα στὰ συγκεκριμένα ἱστορικὰ δεδομένα. [Ὅταν ἐπὶ αἰῶνες αἰώνων ἓνα διανθρῶ-

πινο σύνολο ἦταν ἐμβαπτισμένο στὴν “καινότητα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς”, καὶ κινδυνεύει σήμερα νὰ ἀπωλέσει ὄχι ἀπλῶς τίς ἱστορικὲς του συντεταγμένες, ἀλλὰ προπαντὸς τὸν εὐλογημένο πολιτισμὸ τῆς θεανθρωπείας τῆς ζωῆς του, τότε πῶς θὰ ἀμελήσει ἡ Ἐκκλησία ποιμαντικά, προσευχητικά, θεολογικά, ἀνθρωπολογικά, κοινωνικά; γιὰ τὴ δημογραφικὴ του συρρίκνωση; γιὰ τὴν πολιτιστικὴ του ἀλλοτρίωση καὶ ἀφομοίωση; γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ πολιτισμοῦ του; ἐνός πολιτισμοῦ πού ἄλλοτε ἐξέφραζε λίγο ἢ πολὺ τὴν βεβαπτισμένη καὶ χριστοποιημένη ὑπόσταση τῶν ἀνθρώπων αὐτοῦ τοῦ ἐθνικοῦ συνόλου...].

Εἶναι τεράστιο ζήτημα ! Χρῆζει συνεχοῦς διερεῦνησης καὶ μόνιμης ποιμαντικῆς ἀντιμετώπισης, σὲ Συνοδικὸ σχεδιασμό, σὲ Δια-Μητροπολιτικὴ συνεργασία, σὲ Μητροπολιτικὸ προγραμματισμὸ, σὲ Ἐνοριακὴ ποιμαντικὴ δράση κ.ο.κ.

[Ὁ νέος Ἑλληνισμὸς εἶναι ἡ ἱστορικὴ σάρκα τῆς Ἐκκλησίας ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα ὡς γένος καὶ κράτος, εἶναι ἡ ἱστορικὴ δοκιμασία τῆς παρουσίας τῆς Ἐκκλησίας [δι’ ἐμᾶς ἐδῶ, τοὺς Συνέλληνες καὶ ὄσους ἐμφιλοχωροῦν πρόσφυγες], εἶναι ἡ ἱστορικὴ ἐνσάρκωση τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς ὅλης ποιμαντικῆς Τῆς ἐδῶ στὴν νεώτερη Ἑλλάδα. Ἄν δὲν ὑπῆρχε ὁ Ἑλληνισμὸς ὡς Ἐκκλησία, ἀμφιβάλλω ἐὰν θὰ ὑπῆρχε ὡς νεώτερος Ἑλληνισμὸς! Θὰ εἶχε ἀφομοιωθεῖ ἀπὸ τοὺς κατακτητές, ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ. Θὰ εἶχε ἐκτουρμιστεῖ ἢ τουλάχιστον ἐκμουσουλμανιστεῖ. Θὰ εἶχε ἐκπαπιστεῖ θρησκευιο-πολιτικά κ.λπ. Ἄλλοτε, ἐπὶ αἰῶνες, ἡ ἐκκλησιαστικότητά (ὡς τρόπος συνοχῆς καὶ διάσωσης) καὶ ἡ ἐθνικότητα (ὡς ἱστορικὴ συνειδητότητα καὶ διαφορότητα) πῆγαιναν μαζί, δημιουργοῦσαν μαζί, ζοῦσαν μαζί στό φρόνημα καὶ στὴν καρδιά καὶ στὴν ἔκφραση καὶ στὴν δημιουργία τοῦ λαοῦ μας. Ἦταν κάτι τὸ φυσιολογικὸ, διότι ἔτσι ὑπήρξαμε, ἔτσι ζοῦσαμε, καὶ αὐτὸ κληροδοτούσαμε σὲ κάθε νέο ἄνθρωπο, σὲ κάθε νέα γενιά.

Σήμερα, ἄνθρωποι καὶ ἀνθρωποσύνολα (κυρίως οἱ νέες γενιές) ζοῦν καὶ δελεάζονται ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα στὴ διαφορότητα σὲ ρυθμούς ταχύτερους ἀπὸ ποτὲ ἄλλοτε. Ἄν κάποτε ἡ διαφορότητα ἦταν “εὐκαιρία” λίγων, σήμερα εἶναι εὐκαιρία καὶ εὐκαιρίες ὅλων. Δὲν ὑπάρχουν σύνορα ἐπιβίωσης, σύνορα πολιτισμοῦ, σύνορα ἠθῶν, σύνορα ἀγω-

γῆς, σύνορα ἔκφρασης. Ἔχουμε τό μοναδικό “νόμο”, τό “νόμο” τῆς παγκόσμιας ἐνοποίησης: κοσμικότητα, ἐλευθεριότητα, διαφορότητα, ἀλλαγές, ἀλλοτρίωση. Δέν ἐνοχλεῖται ὁ σημερινός ἄνθρωπος, διότι ὅλα ἐπιτρέπονται, ὅλα διαφημίζονται, ὅλα βιώνονται, ὅλα ἀλληλο-καταφάσκονται καί ἀνα-κιρνῶνται.

Γιά Ἑλληνισμό θά μιᾶμε τώρα;

Γιά Ἐκκλησία θά μιᾶμε τώρα;

Γιά ρίζες αἰῶνων καί ριζιμιό αἰωνιότητος θά μιᾶμε τώρα;

Τά παιδιά μας δελεάζονται ἀπό τά τερατοπαιχνίδια. Οἱ νέοι μας ἀπό τά facebook καί τά ὀλονύκτια bar. Οἱ πολιτικοί μας ἀπό τόν διεθνοποιημένο πρακτικισμό. Οἱ πολιτισμικοί μας φορεῖς ἀπό τήν παράδοση ὡς τουριστική διαφήμιση καί θεατρική παράσταση μιᾶς ἀλλοτινῆς ἱστορίας. Οἱ ἐπιστήμονες ἀπό τήν ἐκπληξη τοῦ ἐλαχιστοκόσμου καί τοῦ ἀπειροκόσμου. Οἱ ἄνθρωποι μας ἀπό τήν ἐπιβεβαίωση τοῦ “αὐτο-εἶναι”. Ἀκόμη καί οἱ θεολόγοι μας ἀπό τήν θεολογική συλλογιστική ἐπί τῆς κοσμικότητας.

Ὁ καθένας μας συνηθίζει νά χαίρεται τίς ἐλεύθερες προσβάσεις του στήν παγκοσμιοότητα: τηλεειδήσεις, τηλε-διαφημίσεις, τηλε-σελίδες, τηλε-προσβάσεις σέ ἕναν τηλε-κόσμο. Μέσα σέ τόσες ἀνοικτές διεθνεῖς ἀναφορές, μέσα στούς ἰσοπεδωτικούς ρυθμούς τῆς καθ' ὅλου ζωῆς, ὑφιστάμεθα ὑποσυνειδήτα μιάν βιωματική πνευματική ἀμνησία. Καί αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἡ “ἀμνησία” διευρύνει τίς ἀποστάσεις γῆς καί οὐρανοῦ, βιοτῆς καί παραδόσεως, αὐτοσυνειδησίας καί θεοκοινωνίας, Ἑλλάδος καί Χριστοῦ. Ὑφιστάμεθα μιάν πανδημική αὐτοαναίρεση.

Καί ὅ,τι ἀκόμη ἀπομένει καί ἐπιβιώνει, εἶναι ἡ καλή ζύμη ἡ κληροδοτημένη ἀπό τοὺς ἰδρωτές καί τά αἵματα, ἀπό τόν λαϊκό θεῖο φόβο καί τόν κληρικό θεῖο ζῆλο, ἀπό τίς καταθέσεις τῶν προτέρων μας. Τήν εὐχή τους νά ἔχουμε.

Ἄν ἐξαιρέσουμε κάπως τόν ἀπόδημο Ἑλληνισμό, ὁ σύγχρονος Ἑλλαδισμός φαίνεται νά ἀπαρνεῖται ὀλοέν καί περισσότερο τήν Ἐκκλησία ὡς μητέρα τῆς ὑπόστασής του! Ἦ (νά διορθώσω τήν διατύπωση): Ὁ σύγχρονος Ἑλληνισμός ἐθίζεται νά ζεῖ χωρὶς νά τοῦ χρειάζεται ἡ Ἐκκλησία ὡς ἐκκλησιασμός· ἐθίζεται νά ζεῖ χωρὶς νά τοῦ χρειά-

ζεται ἡ Ἐκκλησία ὡς συμμετοχή δημιουργικῆς αὐτοπαρουσίας, κοινωνίας καί θεοκοινωνίας· ἐθίζεται νά ζεῖ χωρὶς νά τοῦ χρειάζεται ἡ Ἐκκλησία ὡς Σῶμα Χριστοῦ καί μέλη ἐκ μέρους.

[Καί ἂν δέν ἐπιβίωνε ἀκόμη στό ὑποσυνειδητο τοῦ λαοῦ μας μιὰ παραδοσιακή συναισθηματική θρησκευτικότητα, θά τήν εἶχαν ἀποποιηθεῖ τήν Ἐκκλησία πρό πολλοῦ. Στή νεώτερα 200 χρόνια (ἀπό τό 1821 γιά τή Ν. Ἑλλάδα) ἢ 100 χρόνια (ἀπό τό 1912 γιά τή Β. Ἑλλάδα) ἢ καί λιγότερα χρόνια (γιά τά Δωδεκάνησα), καί εἰδικά στίς τελευταῖες δεκαετίες, ἀπαρνούμεθα αὐτό πού δέν κατόρθωσαν νά μᾶς ὑφαιρέσουν αἰῶνες διαφορῶν ἐπιθέσεων καί κατακτήσεων, αἰῶνες δουλείας! Ἔτσι ὁμως ὁ ἄνθρωπος πού ἀνασπᾶται ἀπό τόν ἐκκλησιοποιημένο πολιτισμό του, ἀφομοιώνεται, ἀντί νά ἀφομοιώνει. Καί τό διαπιστώνουμε αὐτό στήν ἀλλοτριωμένη (μολονότι ἐκσυγχρονισμένη) νεολαία μας, στίς διαλυμένες (μολονότι τάχα ἐκσυγχρονισμένες) οἰκογένειες, στόν ξεπουλημένο κοινωνικό ἴστό μας (παρ' ὅλους τοὺς συλλόγους)...].

Καί ἐδῶ βεβαίως προβάλλει τό ἀνυπολόγιστο χρέος νά στήσουμε μιὰ νέα ἱεραποστολή στόν ἴδιο τό χῶρο μας. Νέα ὀργάνωση καί μεθοδικότητα, νέα ἀνοίγματα καί προσεγγίσεις, νέες δομές καί τρόποι. Ξεκινώντας ἀπό τήν ἐπίγνωση τῆς ἀνεπάρκειας τῶν παλαιῶν μεθόδων, κι ἀπό τήν συναισθηση τῆς ἀνεπάρκειας τῶν ἀτομικῶν μας δυνάμεων. Ὅλοι μαζί, μέ συνεισφορά πείρας καί προβληματισμοῦ καί προτάσεων.

Ἄρκει νά ἔχουμε πρωτίστως αὐτό καί κυρίως αὐτό πού συνιστοῦσε σέ Καθηγητῆ τῆς Ἱατρικῆς ὁ ὄσιος Πορφύριος: «Κοινωνήσες σήμερα;... Ἄφησε νά μιλήσει ὁ Χριστός στοὺς φοιτητές». Ὁ Κύριος νά ἐνυπάρχει ζῶν καί ἐνεργῶν στήν ὑπαρξή μας.

[Καταλήγοντας, ἄς ἐπικεντρώσουμε ἐκ νέου στή φυσιογνωμία τοῦ σημερινοῦ Ἑλληνισμοῦ, στό “παρόν” τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τί ἐννοῶ;

Καθὼς ἀπωλέσαμε τήν ψυχή μας, ποῦ νά βροῦμε τήν ὑπαρξή μας;

Καί πῶς νά τήν μοιραστοῦμε μέ τοὺς οἰκογενεῖς καί τά παιδιά μας;

Καί πῶς νά ἀνοιχθοῦμε σέ ἕνα τέτοιο μοῖρασμα ζωῆς;

Γνωρίζουμε ειδικά για τό 1ο τρίμηνο του 2014, ότι είχαμε δημογραφική συρρίκνωση [110.000 θανάτους/93.000 γεννήσεις]. Και όσο υποχωρούμε, όταν τό ποσοστό της συρρίκνωσης φθάσει στό 6%, έπισημονικά αυτό σημαίνει δημογραφικό σβήσιμο της Έλλάδος! Ή αυτοκαταστροφή βρρίσκειται ήδη έντός των πυλών!

Νά συνυπολογίσουμε και τήν αύξηση του ρεύματος των μεταναστών, τούς όποιους διεθνικά ΔΕΝ δικαιούμεθα νά διώξουμε! Άρα έχουμε ήδη από τώρα τρομερή δημογραφική άλλοίωση της Έλλάδος.

Νά θυμίσω κάτι ιστορικό:

ΟΛΟΙ γνωρίζουμε ότι τόν 4^ο αιώνα ο Μέγας Κωνσταντίνος μετέφερε τήν πρωτεύουσα στην Άνατολή. Ήδη, πριν τόν Μ. Κωνσταντίνου, είχαμε μεταφορά της πρωτεύουσας από τή Ρώμη σταδιακά στην Άνατολή, μέ τή Νικομήδεια του Διοκλητιανού. ΠΙΑΤΙ συνέβη αυτό; Οί ιστορικοί έκτός των άλλων αιτιών μιλούν για δημογραφική συρρίκνωση της Ρώμης! Ό ρωμαϊκός πληθυσμός της Ρώμης έσβηνε! Οί αυτοκράτορες μετέφεραν πληθυσμούς βαρβάρων από τή βόρεια Εύρώπη! Και σήμερα έχουμε μιάν άναλογία, μέ καταλύτες όσα άνεφερα και όσα αναφέρθηκαν επανειλημμένα σ' αυτήν τήν αίθουσα από άλλους Άδελφούς. Για παράδειγμα, πριν τρία χρόνια, ο άγιος Πατρών μίλησε για τήν «Ποιμαντική της Έκκλησίας στην εποχή των μνημονίων» και παρουσίασε μέ άντικειμενικά στοιχεία τήν έξουθενωτική τραγικότητα της φτώχειας, της άνεργίας, των δικών μας οικονομικών μεταναστών προς Γερμανία και Αυστραλία (μέ όσα συνεπάγονται όλα αυτά για τή διαμόρφωση του Έλληνισμού)...].

3ον)

Προτάσεις είτε άφορμές ποιμαντικής συνδρομής

Τί πρέπει νά γίνει σήμερα, σέ μās;

Τί πρέπει νά προκαλέσουμε (ώστε νά συμβεί);

Καταρχήν, ρεαλιστικά, για νά έχουμε δημογραφική αύξηση απαιτούνται:

- τουλάχιστον τρία (3) και πλέον παιδιά/ανά οικογένεια, για τήν άναπλήρωση των γεννητόρων τους·

- σύναψη γάμων σέ νεότερη ηλικία, πού συνεπάγεται εύτεκνία·

- άντιμετώπιση των συνεπειών της οικονομικής κρίσης, μέ τήν ψυχοποιμαντική προσέγγιση των άνδρογύνων, ώστε νά μήν διαλύονται εύκολα οί οικογένειες (κάτι πού τραγικά αύξάνει μέ τήν οικονομική κρίση).

Άπό τό... “ρεαλιστικά” της λύσης, μέχρι τό... “πραγματικά” της διανθρώπινης έλευθερίας των ανθρώπων μας των άνδρογύνων, ύπάρχει τό “άθλημα” ή μάλλον τό “πρωτάθλημα” της έλευθερίας-της αγάπης-της θυσίας, και ή δική μας ποιμαντική έμπνευση και ύποστήριξη.

ΕΔΩ όμως τίθενται άλλα προβλήματα (έκτός των όσων ήδη προάνεφερα, για τά διεθνιστικά και τά διευρωπαϊκά δεδομένα).

1^{ον}] Για τά πολλά παιδιά, ΔΕΝ διαθέτουμε σήμερα τήν παλιά έλληνική οικογένεια και τήν παραδοσιακή κοινωνία. Πώς θα έμπνεύσουμε σταυρωμένη θυσιαζόμενη αγάπη στη ζωή των ζευγαριών; Πώς θα τούς πείσουμε ότι αγάπη δέν είναι ή σεξουαλική απόλαυση ως έσχατος στόχος, αλλά ή συμβίωση και ή σεξουαλικότητα ως θυσία αυθυπέμβασης κατά τήν Παύλεια και τήν Πατερική διδασχία. Και αυτά ΔΕΝ τά έμπνέει κανείς μόνο μέ Έγκυκλίους.

Βέβαια, εύτυχως, πού ύπάρχουν από τή μιά οί Σχολές Γονέων, κι από τήν άλλη τά ποικίλα παιδικά και νεανικά Κατηχητικά προγράμματα, οί κατασκηνωτικές συναντήσεις και άλλες δραστηριότητες εκκλησιαστικής ποιμαντικής κοινωνικοποίησης. Όλα αυτά είναι μιá προσέγγιση έγκαρδίωσης, μιá προσέγγιση άνθρωπιās μέ εκείνη τήν άνθρωπιά πού εύδιιάζει Χριστόν, έν τοίς σωζομένοις και έν τοίς άπολλυμένοις... Είναι τό άπαραίτητο πρώτο βήμα πού έποφείλουμε στους άνθρώπους μας και σέ κάθε άνθρωπο.

Και όλα αυτά προωθούνται σέ ίσοσελίδες, πάλι μέ τήν ίδια συναίσθηση, εύαισθησία και αίσθηση. Κρατούμε ακόμη κάποιες προσβάσεις προσέγγισης και διαμόρφωσης της αίσθησης, του φρονήματος και του ήθους στην κοινωνία μας. Όμως, ή ζύμη όλο και άπομειώνεται άριθμητικά, όπως τό διαπιστώνουμε. Πρέπει νά είμεθα διαρκώς δημιουργικοί στην ύπευθυνότητά μας, ξεπερνώντας τά παλιά σχήματα, για νά άγγίξουμε τήν τρόπο του σημερινού άνθρώπου, τήν αισθαντικότητα, τίς άνάγκες του, τόν καημό του τελικά και τήν χαρά

του, ώστε να τὰ ἐκκλησιοποιήσουμε καί νά τόν ἐκκλησιοποιήσουμε.

2^ο] Βρισκόμαστε σέ ἄλλη φάση οικονομικῆς ἐπιβίωσης. Σέ ἄλλες χῶρες τῆς Εὐρώπης πού βρῖσκονται σέ διαφορετική κοινωνική καί οικονομική φάση κάθε οἰκογένεια διαθέτει τὰ ζῶα της, τὰ χωράφια της καί δέν ἀγοράζει πολλά πράγματα. Σ' ἐμᾶς ἐδῶ, σχεδόν τὰ 2/3 τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι μετακινημένα σέ ἀστικά περιβάλλοντα καί σήμερα πλέον [μέ τήν ἀνεργία καί τήν οικονομική κάμψη] ἀδυνατοῦν νά ἀνταπεξέλθουν στίς ὑποχρεώσεις τους, ἀκόμα καί μέ τήν ἀπόκτηση ἑνός παιδιοῦ. Μέ τήν ἀτεκνία καί τίς ἐλεύθερες σχέσεις, αὐτό ὀδηγεῖ σέ δημογραφική συρρίκνωση.

3^ο] Πρέπει νά μεταπεισθεῖ τουλάχιστον ἡ κοινωνία, καί νά ἀλλάξουν οἱ κομματικές ἰδεολογίες. Νά ζητήσουμε ἀπό τήν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, ἀπό τὰ Πανεπιστήμια, ἀπό τὰ ΜΜΕ, ἀπό τούς Συλλόγους, νά ἀσκήσουν μέ σύντομο τρόπο τήν ἐπιρροή τους πρὸς τούς κυβερνῶντες ὥστε νά τροποποιήσουν τήν διαχρονικῶς ἀδιάφορη πολιτική τους ἔναντι τῶν πολυτέκνων οἰκογενειῶν. Τά bonus, οἱ διορισμοί, τὰ ἐργασιακά βραβεῖα, οἱ ἐργασιακοὶ διορισμοὶ νά προβλέπονται μέ ἀνεβασμένα ποσοστά γιά τούς πολυτέκνους. Σ' αὐτό πρέπει νά μεταπείσουμε τήν κοινωνία καί τήν πολιτική ζωή. ΔΙΟΤΙ δέν μπορούμε νά προχωρήσουμε ἐμεῖς ὡς Ἐκκλησία σέ εὐεργετήματα γιά ὅλη τήν Ἑλλάδα, ὅπως εὐτυχῶς πράττουμε γιά τή Θράκη.

4^ο] Ἴσως, πρέπει νά ξαναθυμηθοῦμε ὀργανωμένα, παν-ἐκκλησιαστικά, τή λογία τήν πρωτοχριστιανική ἐπιδότηση τοῦ 10% ἀπό κάθε λειτουργική σύναξη (ἔσοδα ἀπό τό παγκάρι): ὑπέρ τῶν τριτέκνων καί πολυτέκνων, ὑπέρ τῶν Ἰδρυμάτων προστασίας ἀγάμων μητέρων (πού καί αὐτά χάρη στόν ἐκκλησιαστικό ἐθελοντισμό συστήθηκαν)!

Ὅταν τό καθιέρωσε ἡ πρώτη Ἐκκλησία γιά τούς χριστιανούς τῶν Ἱεροσολύμων, ὑπῆρχε εἰδικός λόγος. Σήμερα ἴσως ἔχουμε ἐδῶ σέ μᾶς σοβαρότερο λόγο: καί δημογραφικό καί ποιμαντικό, διπλά ἐκκλησιαστικό. Ἐκτός ἀπό τήν ἐλπίδα τῆς ζωντανῆς πίστεως τῶν ἡρωικῶν ἀνθρώπων μας, χρειάζεται καί ἡ φιλάδελφη φροντίδα ἀπό τό ἐκκλησιαστικό σῶμα/σύνολο: ἐπιτέλους ἡ φροντίδα τῶν περισσοτέρων νά γίνει προσεγγίσιμη ἐλπίδα γιά τούς λίγους ἥρωες πολυτέκνους. Καί αὐτό

σιγά-σιγά θά γίνει μάθημα ζωῆς καί ἔμπνευση γιά ἀκόμη περισσοτέρους. Ἡ θεσμοθέτηση αὐτοῦ τοῦ μέτρου μέ Κανονισμό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀποτελεῖ ἀδήριτη ἀνάγκη ἐπιβίωσης τοῦ Γένους μας.

Ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία ἀπηχοῦσα τὰ παραγγέλματα τοῦ θείου αὐτῆς Δομήτορος ἔπρεπε νά εἶχε πρὸ πολλοῦ προνοήσει, ὥστε νά εὐαισθητοποιηθοῦν οἱ πιστοὶ στήν καταβολή τουλάχιστον τοῦ 10% τῶν ἐσόδων τους, ὑπέρ τῶν ἀδυνάτων καί τῶν ἐμπεριστάτων ἀδελφῶν μας.

5^ο] Προεκτείνοντας τήν παραπάνω σκέψη καί ἐπειδή πρέπει νά ἐνεργοῦμε ἐξόχως πρακτικά προτείνουμε ἐπίσης: ὅλα τὰ Ἰδρύματα, μηδενός ἐξαιρουμένοι, καθώς καί τὰ Προσκυνήματα, νά ἀποδίδουν φιλαδέλφως τό 10% τῶν ἐσόδων τους ὑπέρ τῆς ἐνισχύσεως τῶν τριτέκνων καί πολυτέκνων οἰκογενειῶν, καταξιώνοντας πλήρως τήν ἀποστολή τους στό ἱστορικό ἐκκλησιαστικό “παρόν” τοῦ γένους.

6^ο] Ἐπιτροπή ἐξ Ἀρχιερέων νά ἐπισκεφθεῖ ὅλα τὰ κόμματα καί τούς πολιτικούς θεσμούς, νά μεταφέρει τήν ἀγωνία τῆς Ἐκκλησίας γιά τήν αὐτοκαταστροφική πορεία τοῦ γένους μας, νά ἐνημερώσει γιά τὰ ληφθέντα μέτρα ἐκ μέρους της καί ἐν ταύτῳ νά ζητήσει τήν συντονισμένη προσπάθεια ὄλων τῶν ἀρμοδίων φορέων τῆς Πολιτείας, ὥστε νά προβλεφθεῖ ἡ δημιουργία Ἀνεξάρτητης Ἀρχῆς γιά τήν προστασία καί τήν φροντίδα τῆς πολύτεκνης οἰκογένειας.

7^ο] Νά ζητηθεῖ ἐπίσης ἡ σχετική νομοθεσία πού ἀφορᾷ στήν οἰκογένεια καί στοὺς πολυτέκνους, νά ἀποκαθαρθεῖ ἀπό τὰ ἀντικίνητρα πού ἔχουν θεσπισθεῖ τὰ τελευταῖα χρόνια καί νά ἀντικατασταθοῦν μέ μέτρα στοχευμένα καί ἐξορθολογισμένα, καί ὄχι ὀριζόντια, μέ σκοπό νά καταστῆ τουλάχιστον φιλική-εὐνοϊκή πρὸς τήν δημιουργία πολύτεκνης οἰκογένειας, καί ὄχι ἐχθρική ὅπως κατέληξε σήμερα.

8^ο] Ἐάν ἐμεῖς ὡς διοικοῦσα Ἐκκλησία δώσουμε πρῶτοι τό καλό παράδειγμα, προσφέροντας τό 10% καί ἀπό τό παγκάρι, τὰ ἰδρύματα καί τὰ προσκυνήματα, τότε μπορούμε νά ἀπευθυνθοῦμε καί στόν ἐφοπλιστικό κόσμο καί τούς λοιπούς ἐπιχειρηματίες, ὅπως ἐπίσης καί στοὺς ἀπανταχοῦ ἀδελφούς μας ὥστε νά ὑπάρξει συντονισμένη ἔθνηκή προσπάθεια γιά τήν ἀποφυγή μαρασμοῦ

του Γένους μας. Ἄς μὴν λησιμονοῦμε τὴν μακροαίωνα παράδοση τῶν Εὐεργετῶν πού συντήρησαν καὶ ἀνέστησαν τὸν Οἰκουμενικό Ἑλληνισμό, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὴν ποιμαίνουσα Ἐκκλησία διὰ τῶν Πατριαρχῶν καὶ τῶν Μητροπολιτῶν.

9^ο] Νά ἰδρυθεῖ Κοινό Ταμεῖο στό ὁποῖο θά ἀποδίδονται ὅλα τὰ ὡς ἄνω ἔσοδα, θά διοικεῖται ἀπὸ ἐπιτροπή τῆς Ἐκκλησίας πού θά λογοδοτεῖ κατόπιν ρητῆς προβλέψεως στήν Ἱερά Σύνοδο, ἡ ὁποία καί θά ἐγκρίνει τόν κατάλογο τῶν δικαιούχων σέ συνεργασία μέ τίς κατά τόπους Μητροπόλεις.

Νά ληφθεῖ μέριμνα ὥστε νά ἐνισχύονται κατά προτεραιότητα οἱ παραμεθόριες καί οἱ εὐαίσθητες ἐθνικά περιοχές.

10^ο] Ὅλα αὐτά νά διοχετευθοῦν διαδικτυακά στήν εὐρεία ἐνημέρωση, ἀλλά καί σέ “προγράμματα ἐπιμορφωτικά” γιά τή δημόσια ἐκπαίδευση καί τούς συλλόγους!

Τέλος·

11^ο] Νά ἐξετάσουμε τίς προτάσεις τῶν ἴδιων τῶν πολυτέκνων ἀνθρώπων μας, μέ ἀμεσότητα ἐνδιαφέροντος καί διάθεση σωστῆς καί ἀποτελεσματικῆς προώθησης, σέ κρατικά ὄργανα, σέ εὐρωπαϊκά ὄργανα, ἀκόμη (ἂν θέλετε) καί στούς γνωστούς διαχριστιανικούς φορεῖς ὅπου μετέχουμε ἐκπροσωπούμενοι.

[Βλ. προτάσεις-παρέμβαση τοῦ Δημήτρη Κουκλουμπέρη, Ἐφηβου Βουλευτῆ Μαγνησίας στήν Δ΄ Σύνοδο τῆς Βουλῆς τῶν Ἐφήβων. Δημοσίευση: τεύχος 4^ο, Ἰούλιος – Σεπτέμβριος 2000 τῆς ΑΣΠΕ (Ἀνωτάτης Συνομοσπονδίας Πολυτέκνων Ἑλλάδος) μέ ἐπίτιτλο: “Τό δημογραφικό πρόβλημα/ Ἡ πολύτεκνη οἰκογένεια” (ἐνυπάρχει καί στό διαδίκτυο).

«Προσωπικά, ὡς ἐνεργός πολίτης, θεωρῶ τόν ἑαυτό μου συνυπεύθυνο τῆς κατάστασης καί ἔχοντας ὡς ὄραμα τὴν ἄμεση καί οὐσιαστική ἀμβλυνση τοῦ προβλήματος ὅπου ὀλόκληρη ἡ Ελλάδα θά κατακλυστεῖ ἀπὸ νέα παιδιά γεμάτα ζωντάνια καί αἰσιοδοξία γιά τό μέλλον τοῦ τόπου, προτείνω τὰ ἑξῆς:

1) Νά ἰδρυθεῖ Ὑφυπουργεῖο Δημογραφικοῦ καί Οἰκογένειας ὑπὸ τὴν ἄμεση ἐπίβλεψη τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς χώρας.

2) Νά διατεθεῖ σημαντικό ποσοστό τοῦ κρατι-

κοῦ προϋπολογισμοῦ γιά νά τεθοῦν οἱ βάσεις γιά τὴ λύση τοῦ δημογραφικοῦ.

3) Νά προβάλλεται τό δημογραφικό πρόβλημα ἀπὸ ὅλα τὰ ΜΜΕ καί νά διδάσκεται ἡ Δημογραφία ὡς μάθημα στή Δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευση.

4) Νά καθιερωθοῦν οικονομικές παροχές καί φορολογικές ἐλαφρύνσεις ἀνάλογες μέ τόν ἀριθμὸ τῶν παιδιῶν. Ἐπίσης νά συμπεριλαμβάνονται τὰ ἀνάπηρα παιδιά.

5) Νά μπορεῖ ὁ κάθε οἰκογενειάρχης νά ἐπιλέγει κρατική ἢ ἰδιωτική ἀσφάλιση, ὥστε νά ρυθμίζει τὰ οἰκογενειακά καί οικονομικά του.

6) Νά ὑπολογίζεται σοβαρά στίς προσλήψεις σέ θέσεις τοῦ Δημοσίου καί τοῦ Ἰδιωτικοῦ τομέα ἡ οἰκογενειακή κατάσταση (ἀριθμὸς παιδιῶν, οικονομική κατάσταση) τοῦ ὑποψηφίου.

7) Νά μειωθοῦν γιά ὅλες τίς πολυμελεῖς οἰκογένειες τὰ τιμολόγια στή ΔΕΗ, ΟΤΕ, Ὀλυμπιακή Ἀεροπορία κατὰ 50%.

8) Νά ἰδρυθοῦν περισσότεροι βρεφονηπιακοὶ σταθμοὶ σέ ὅλη τὴ χώρα καί νά λειτουργοῦν μέ κατάλληλο προσωπικό καί μέ ὠράριο πού ἐξυπηρετεῖ τίς ἐργαζόμενες μητέρες.

9) Νά προσφέρεται ἀπὸ τό κράτος δωρεάν φύλαξη νηπίων καί νά παρέχονται διευκολύνσεις, ὅπως δωρεάν χορήγηση μέσων διαβίωσης σέ πολύτεκνες οἰκογένειες μέ παιδιά κάτω τῶν τριῶν ἐτῶν.

10) Νά ἀυξηθεῖ ἡ ἄδεια λοχείας καί νά μειωθεῖ τό ὠράριο ἐργασίας, ὅπως στό Δημόσιο, γιά ὅλες τίς ἐργαζόμενες μητέρες.

11) Νά καταργηθεῖ ὁ ἐθνοκτόνος νόμος πού ἐπιτρέπει τίς ἐκτρώσεις.

12) Νά καθιερωθοῦν γιά τὰ παιδιά τῶν πολύτεκνων οἰκογενειῶν μόρια στήν ἀξιολόγηση γιά τὴν εἰσαγωγή τους στὰ πανεπιστήμια.

13) Νά ἀντιμετωπιστεῖ σοβαρά ἡ στέγαση τῶν πολύτεκνων καί τῶν ἄστεγων οἰκογενειῶν.

14) Νά ἐκπονηθοῦν εἰδικὰ προγράμματα γιά τούς νέους ἀγρότες μέχρι 30 ἐτῶν.

15) Νά διανέμονται συχνότερα καί σέ μεγαλύτερες ποσότητες τροφίμα στίς πολύτεκνες οἰκογένειες.

16) Νά καλλιεργηθεῖ μέσῳ ἐκπαιδευτικῶν προγραμμάτων τό συλλογικό πνεῦμα καί ἡ κοινωνική καί ἐθνική συνείδηση καί εὐθύνη ὅλων τῶν πο-

λιτών, έτσι ώστε να μὴν παραμένουν ἀδρανεῖς καὶ ἀπαθεῖς ἀπέναντι στοῦ πρόβλημα περιμένοντας τὰ πάντα ἀπὸ τὸ κράτος καὶ θεωρώντας ὅτι τὸ κράτος εἶναι ὁ μοναδικὸς ὑπεύθυνος γιὰ τὴν κατάσταση καὶ ὅτι μόνον ἐκεῖνο μπορεῖ νὰ δώσει τὴ λύση.

»Οἱ παραπάνω προτάσεις πιστεύω ὅτι ἂν κάποτε ἐφαρμοστοῦν θὰ βοηθήσουν σημαντικά στὴν ἀντιμετώπιση τοῦ δημογραφικοῦ καὶ στὴν αὔξηση τῶν πολύτεκνων οικογενειῶν. Καιρὸς εἶναι, λοιπόν, ἡ κυβερνητικὴ ἐξουσία νὰ ἀλλάξει τρόπο σκέψης καὶ νὰ ἐφαρμόσει γενναία οικογενειακὴ πολιτικὴ ὥστε νὰ ἀποφύγει ἡ χώρα μας τὴ βιολογικὴ καὶ πνευματικὴ παρακμὴ καὶ γενικὰ τὸν ἐφιάλτη τοῦ ἀφανισμοῦ. Εἶναι μονόδρομος ὁ δρόμος τῆς ἐθνικῆς σωτηρίας καὶ συλλογικὴ εὐθύνη ὅλων μας νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε. Δέ πρέπει νὰ ἀφήσουμε τὸ 2000 νὰ συμπληρώσει τὸ κακὸ πού ἄρχισε ἀπὸ 50ετίας καὶ ὀξύνθηκε τὰ τελευταῖα 15 χρόνια.

– Τί νὰ τὰ κάνουμε τὰ ἔργα καὶ τὰ ὄνειρα χωρὶς παιδιά νὰ ὄνειρεύονται;

– Τί νὰ τὴν κάνουμε τὴν Ἑλλάδα χωρὶς νέους νὰ τὴν συνεχίσουν;

Οἱ ἀρμόδιοι πρέπει νὰ ἀναλάβουν τὶς εὐθύνες τους μὲ σωστὴ παιδεία καὶ ἰσχυρὴ δημογραφικὴ πολιτικὴ. Γιὰ σωστοὺς καὶ πολλοὺς Ἕλληνες! Γιὰ μιὰ μεγάλη Ἑλλάδα μὲ πολλὰ νέα παιδιά!».

Δέν γνωρίζω τί ἀπὸ ὅλα αὐτὰ μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθεῖ ἄμεσα ἢ βραδύτερα, μέσα στὴ στενότητα τοῦ 3ου Μνημονίου. Πάντως πρέπει νὰ ἐπιχειρήσουμε κάποια βήματα, μὲ διακριτικότητα καὶ ἀποφασιστικότητα.]

Ἐπιλογικὲς παρατηρήσεις

[Τὸν Μουσουλιάνο πολύτεκνο ΔΕΝ τὸν ἐνοχλεῖ τὸ οἰκονομικὸ ἐπίπεδο· ΔΕΝ τὸν ἐνοχλεῖ τὸ

ἔλλειμμα τὸ οἰκονομικὸ. Προχωρεῖ στὴν πολυτεκνία. Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ ἰδεολογία ἢ ἀνθρωπολογικὴ καὶ κοινωνικὴ εἶναι βασικότατος μοχλὸς γιὰ τὸ δημογραφικὸ ζήτημα.

Καὶ νὰ μὴν μιλοῦμε μόνον γιὰ Μουσουλιάνους. Σέ Προτεσταντικὲς χώρες ὅπως ἡ Ὁλλανδία ἔχουμε αὔξηση δημογραφικὴ· εἴτε διότι ἡ θρησκεία τοὺς ἔπεισε γιὰ τὴν ὑπεραξία τῶν παιδιῶν, εἴτε οἱ κοινωνίες καὶ τὸ κράτος τελικὰ ἀνέλαβε νὰ προωθήσει αὐτὴν τὴν ἰδέα, καὶ αὐτὴν τὴν ἀξία].

Οἱ νεότεροι ἱστορικά Ἕλληνες, πού ἐπιβιώσαμε ἐπὶ Τουρκοκρατίας καὶ σέ τόσοι πολέμους (χάρη καὶ στοὺς πρόσφυγες), τώρα λιγοστεύουμε πρὸς τὸ χειρότερο.

Θυμίζουμε τὸ ἀγιογραφικὸ: «Σᾶς ἔδωσα Νόμο, καὶ δέν τὸν σεβαστήκατε! Θὰ βγάλω τὸ φράχτη καὶ θὰ ῥθοῦν τὰ ἄγρια ζῶα νὰ καταπατήσουν τὸν Ἀμπελώνα!».

ΑΥΤΟ θὰ σημάνει ἐκκλησιαστικὴ ἀλλοτρίωση;

Θὰ σημάνει ἐθνικὴ καταστροφή; (δηλαδή πληθυσμιακὴ ἄλωση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὑποδομῆς).

Καὶ τὰ δύο εἶναι ὀδυνηρά. Βεβαίως ἡ Ἐκκλησία δέν ταυτίζεται μὲ τὸν ἐθνισμό, ἀλλὰ σέ κάθε τόπο συνίσταται ἐξ ἀνθρώπων κληρονόμων μιᾶς ἐθνικῆς ἱστορίας καὶ παράδοσης.

ΛΟΙΠΟΝ, πρέπει ἄμεσα νὰ ἐξετάσουμε τὸ δικὸ μας ποιμαντικὸ καὶ ἐκκλησιαστικὸ χρέος ἀπέναντι στὴ δημογραφικὴ συρρίκνωση [ἐκτὸς ἀπὸ τὸ χρέος τῆς πνευματικῆς ἀγωγῆς τοῦ λαοῦ μας].

Ἄλλιως, προσπαθοῦμε νὰ παλέψουμε τὰ προβλήματα μὲ μιάν κοσμικὴ θεωρητικότητα καὶ πρακτικότητα (ὄχι ἐκκλησιαστικά, ἀντικριστὰ μὲ τὴν ὑπόστασή μας τὴν ἐν Χριστῷ).

Ἄλλιως, διατυπώνουμε εὐχές, εὐχολόγια, γιὰ ψυχολογικὴ ἐκτόνωση, δική μας καὶ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ μας.

Σᾶς εὐχαριστῶ.

Ἡ συμβολή τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στήν ἐνότητα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ σήμερα

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νέας Σμύρνης κ. Συμεών

(Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,
8.10.2015)

Μακαριώτατε ἅγιε Πρόεδρε,
Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, Μέλη τῆς
Ἱεραρχίας τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἁγιο-
τάτης Ἐκκλησίας μας,

Ἐπιτρέψατέ μου ἐν πρώτοις νά εὐχαριστήσω
ὀφειλετικῶς τόν Μακαριώτατο Πρόεδρο καί τά
σεπτά μέλη τῆς Διαρκοῦς Ἱεραρχίας τῆς
157ης περιόδου, διότι ἀπέβλεψαν μέ εὐμένεια στό
ταπεινό μου πρόσωπο καί ἀποφάσισαν νά μέ συμ-
περιλάβουν μεταξύ τῶν εἰσηγητῶν τῆς παρουσίας
τακτικῆς συνελεύσεως τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας μας,
παρ' ὅτι τό ἱερό Σῶμα ἐμπερικλείει στούς κόλπους
του σεβασμίους Ἱεράρχες πού διαθέτουν εὐρεῖα
κατάρτιση καί πολυχρόνια πείρα, ἄρα κατά πολύ
καταλληλοτέρους ἀπό τήν ἐλαχιστότητά μου γιά
νά εἰσηγοῦντο τό συγκεκριμένο θέμα ἐνώπιόν
Σας. Γιά τόν λόγο αὐτό ἐπιθυμῶ νά Σᾶς παρακα-
λέσω μέ μακροθυμία καί ἐπιείκεια νά ἀκούσετε
καί νά κρίνετε τό περιεχόμενο τῆς εἰσηγήσεώς
μου.

Ὁμολογῶ ὅτι πολύ μέ βασάνισε ἡ συγκεκριμένη
διατύπωση τοῦ θέματος – Ἡ συμβολή τῆς Ἐκκλη-
σίας τῆς Ἑλλάδος στήν ἐνότητα τοῦ ἑλληνικοῦ λα-
οῦ σήμερα.

Ἐκκλησία καί ἐνότητα εἶναι δύο ἔννοιες, δύο
πραγματικότητες καλύτερα, ἀξεχώριστες, σχεδόν
ταντόσημες. Ὑπενθυμίζω τόν χαρακτηριστικό λό-
γο τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου : «*Τό τῆς
Ἐκκλησίας ὄνομα οὐ χωρισμοῦ, ἀλλά ἐνώσεως
ἐστί καί συμφωνίας ὄνομα*» (Εἰς Α' Κορ. ὁμιλ.
1,1, PG 61,13. Πρβλ. *Εἰς Γαλάτας* ὁμιλ. 3, PG
61,646: «*Τό γάρ τῆς Ἐκκλησίας ὄνομα συμφωνίας
ὄνομα καί ὁμονοίας ἐστίν*»). Ἐπομένως ἡ ἐνότητα
ἀποτελεῖ δομικό στοιχεῖο, στοιχεῖο ἐκ τῶν ὧν οὐκ

ἄνευ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ὅπως καί κάθε
ἄλλης Τοπικῆς Ἐκκλησίας.

«Ὁ ἑλληνικός λαός», πού ἀναφέρει ὁ τίτλος τῆς
εἰσηγήσεως, δέν εἶναι ὁ λαός τῆς Ἐκκλησίας; Τά
μέλη τῆς καί ἐν ταυτῷ τό ποιμνίό τῆς;

«Ἡ ἐνότητα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ» δέν εἶναι ἡ
ἐνότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, τό ὁποῖο
συναπαρτίζει ὁ λαός μέ τόν ἱερό κληρο;

Ἀλλά καί ἡ φράση «ἡ συμβολή τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος» πῶς θά ἔδει νά νοηθεῖ; Ἡ συμβολή
τῆς Ἐκκλησίας ὡς καθολικοῦ σώματος ἢ ἡ συμβο-
λή τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος;

Τέλος, ὁ χρονικός προσδιορισμός «σήμερα».
Γιατί σήμερα; Ἡ ἐνότητα ὡς ἰδανικό καί ὡς κατά-
σταση ὑπάρξεως διαφοροποιεῖται ποιοτικά ἀπό
ἐποχή σέ ἐποχή; Ἡ μήπως τό «σήμερα» τοῦ λαοῦ
μας, τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀπαιτεῖ γιά συγκεκριμέ-
νους λόγους ἀπό τήν Ἑλλαδική Ἐκκλησία νά συμ-
βάλλει ἰδιαίτερος καί νά ὑπηρετήσει κατά προτε-
ραϊότητα τήν ἐνότητα «τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ»;

Συμμερίζομαι τήν ἄποψη ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς
Ἑλλάδος δέν περιλαμβάνει στούς κόλπους τῆς
ὀλόκληρο τόν ἑλληνικό λαό. Ὅτι δέν μπορούμε
ὡς Ἐκκλησία καί ὡς Ἱεραρχία νά ἀπευθυνόμαστε
πρός τόν ἑλληνικό λαό θεωρώντας τον ἐν τῷ συν-
όλῳ του μέλη τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καί κατ'
ἐπέκτασιν ποιμνίό μας. Κατά πρῶτο λόγο, διότι τά
ὄρια τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπό πλευρᾶς
δικαιοδοσίας δέν συμπίπτουν μέ τά ὄρια τοῦ ἑλλη-
νικοῦ κράτους. Κατά δεύτερο λόγο, διότι ἡ ἀντίλη-
ψη ὅτι ὁ ἑλληνικός λαός μᾶς ἀνήκει ὡς ἐκκλησια-
στικό ποιμνιο δέν ἰσχύει. Καί ἂν ἀκόμη δεχτοῦμε
ὅτι ἴσχυε κάποτε κάτι τέτοιο, σήμερα, στήν ἐποχή
μας, ἔπαυσε πλέον νά ἰσχύει. Καί ἂν ἀκόμη ἡ συν-

τριπτική πλειονότητα τῶν Ἑλλήνων ἔχει λάβει τό χριστιανικό βάπτισμα, τοῦτο δέν ἀποδεικνύει ἐν τοῖς πράγμασι, ὅτι ὅλοι αὐτοί οἱ βαπτισμένοι συμπατριῶτες μας αἰσθάνονται, σκέπτονται καί λειτουργοῦν ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Μέ ἀφετηρία αὐτή τήν παραδοχή θεώρησα ἀναγκαῖο νά προσεγγίσω τό θέμα σέ δύο ἐπίπεδα: Τό πρῶτο· ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σήμερα. Ὑπάρχει; Πῶς λειτουργεῖ; Ἀπειλεῖται ἢ τραυματίζεται καί ἀπό ποιές αἰτίες;

Τό δεύτερο· ἡ παρουσία, ὁ λόγος καί ἡ μαρτυρία ζωῆς τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας πῶς θά μπορούσε νά συμβάλει στήν ἐνότητα τοῦ λαοῦ μας σήμερα, ἔστω κι ἂν πολλοί νεοέλληνες, ὅπως εἴπαμε, δέν ἀποτελοῦν μέλη τῆς ἢ, παρόλο πού εἶναι βαπτισμένοι, ἔχουν ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τήν πίστη καί τή ζωή τῆς.

Α΄

1. Ἡ ἐνότητα καί ἡ ὁμοφροσύνη τοῦ ἐπισκοπικοῦ σώματος.

Ἡ ἐνότητα μιᾶς τοπικῆς Ἐκκλησίας ἐκφράζεται μέσῳ τῆς ἀγάπης, τῆς ἐνότητας καί τῆς σύμπνοιας τῶν ἐπισκόπων πού συγκροτοῦν τή σύνοδο τῆς τοπικῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἐπίσκοποι ἀποτελοῦν τοὺς ἐγγυητές καί τοὺς φύλακες τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητας. Αὐτό ὅμως ἐπιτυγχάνεται ἂν οἱ ἴδιοι ἐμφοροῦνται ἀπό τό πνεῦμα ἐνότητας· ἂν ἔχουν τό αὐτό ἐν Χριστῷ φρόνημα – «τό ἐν φρονούντες» κατά τόν λόγο τοῦ ἀποστόλου Παύλου (Φιλ. 2,2). Ἄν καλλιεργοῦν καί ἐκφράζουν στίς συνοδικές διασκέψεις καί συζητήσεις, στήν ἐκφορᾶ γνώμης, στή διατύπωση κρίσεων, στήν κατάθεση ἀποψῆς τό πνεῦμα ἐνότητας, σύμπνοιας καί καταλλαγῆς πού ἐκπορεύονται ἀπό τό θησαυροφυλάκιο τῆς μιᾶς πίστεως καί ἐμπειρίας τῆς Ἐκκλησίας καί ἀποσκοποῦν ἐν τέλει στήν οἰκοδομή τῆς.

Ἀσφαλῶς ἐνότητα δέν σημαίνει ἀφωνία καί σιωπή. Οὔτε σκόπιμη ἀποδοχή καί ὑστερόβουλη συμφωνία μέ τή γνώμη τοῦ Πρώτου ἢ ἄλλων ἀδελφῶν συνεπισκόπων. Ἐνότητα καί ὁμοφροσύνη σημαίνει ποιότητα ἠθους καί λόγου ἐκκλησιαστικοῦ, στοιχεῖα τὰ ὅποια θά ἔδει νά διακρίνουν τή συμπεριφορά καί τόν λόγο ἡμῶν τῶν Ἱε-

ραρχῶν. Ἀντιθέτως, συγκρούσεις, ὀξεῖες ἀντιπαράθεσεις, βαρεῖς χαρακτηρισμοί πλήττουν τήν μετὰξῦ μας ἐνότητα καί κατ' ἐπέκτασιν τήν ἐνότητα καί τήν εἰρηνή ὁλόκληρης τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας μας.

2. Ἡ ἁρμονική συνύπαρξη καί ἡ οὐσιαστική συνεργασία ἐπισκοπάτου καί πρεσβυτερίου.

Ἡ οἰκοδομή τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ πνευματική προκοπή τῶν μελῶν τῆς προϋποθέτει τήν ἐνότητα τῶν κατά τόπους ἐπισκόπων μέ τὰ Πρεσβυτερίά τους καί τήν ἀγάσθῃ ἐν Χριστῷ συνεργασία τους. Ὅσο ὁμορφη εἶναι ἡ γνωστή εἰκόνα-παρομοίωση τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου γιά τήν ἐνότητα καί συνύπαρξη Ἐπισκόπου καί Πρεσβυτερίου (Ἐφεσ. 4, ΒΕΠΕΣ 2,265) τόσο, ὅπως τὰ πράγματα δείχνουν, δύσκολη εἶναι ἡ πραγμάτωσή τῆς. Δυστυχῶς, γιά πολλούς καί διαφόρους λόγους –γνωστούς σέ ὅλους μας– ἡ διάκριση μετὰξῦ ἐπισκόπων καί πρεσβυτέρων στή διαδρομή τῶν αἰῶνων ἔγινε χάσμα. Τό φαινόμενο «δεσποτισμός» ἔβλαψε τήν ἀναγκαῖα ἐνότητα καί ὅπου ἐξακολουθεῖ νά ὑπάρχει συνεχίζει νά προκαλεῖ ζημιά.

Οἱ καιροί μας καί οἱ σύγχρονες ιδέες ἐπιβάλλουν σ' ἐμᾶς τοὺς ἐπισκόπους κυρίως νά ἀποκαταστήσουμε τήν ἐνότητα καί τήν ἁρμονική συνεργασία μας μέ τοὺς «συμπρεσβυτέρους» (Α΄ Πέτρο. 5,1) καί συλλειτουργούς μας. Μέ αὐτόν τόν τρόπο θά προοδεύει καί θά καρποφορεῖ τό ποιμαντικό μας ἔργο, ἀλλά καί θά προλάβουμε ἀντίθετα φαινόμενα –φατριασμούς, ἀπειθίες καί θρασεῖες συμπεριφορές πρεσβυτέρων–, τὰ ὅποια ἄρχισαν ἤδη νά κάνουν τήν ἐμφάνισή τους καί ὀσημέραι θά πολλαπλασιάζονται.

3. Ἡ ἐνεργοποίηση τῶν λαϊκῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας στήν καθόλου ἐκκλησιαστική ζωή.

Ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας δέν στηρίζεται μόνο στήν ἐνότητα καί σύμπνοια τῶν ἐπισκόπων μετὰξῦ τους ἢ στήν ἐνότητα καί ἁρμονική συνεργασία τους μέ τὰ Πρεσβυτερίά τους. Ἐδράζεται καί διασφαλίζεται καί μέ τήν ἐνεργό συμμετοχή στήν ὅλη ἐκκλησιαστική ζωή καί τῶν λαϊκῶν μελῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος. Τοὺς προσφωνοῦμε στίς ὀμιλίες ἢ στίς ἐγκυκλίους μας «ἀδελφούς» καί

«πνευματικά τέκνα» μας. Διερωτώμαι πολλές φορές πρώτιστα για τόν έαυτό μου: Άραγε ή προσφώνησή μας αυτή έχει ουσιαστικό αντίκρισμα ή αποτελεί μιά τυπική έκφραση πού δέν άγγίζει κανένα; Ούτε έμäs πού τήν έκφέρουμε ούτε και τούς χριστιανούς μας πρός τούς όποιους τήν άπευθύνουμε;

Και όμως! Οί λαϊκοί είναι μέλη του σώματος του Χριστού. Βαπτισμένοι στην κολυμβήθρα της Έκκλησίας, χρισμένοι με τή δωρεά του Άγίου Πνεύματος, κληρονόμοι της θείας Βασιλείας! Πολλοί από αυτούς είναι προικισμένοι με ένα πλήθος χαρισμάτων και ικανοτήτων και διαπρέπουν στον έπιστημονικό ή επαγγελματικό τους βίο. Έπομένως πολύτιμοι και για τό έργο της κοινής μητέρας όλων μας, της Έκκλησίας, εάν έμεις οί ποιμένες θελήσουμε να τούς αναζητήσουμε, να τούς έμπιστευθοΰμε και να τούς ενεργοποιήσουμε για να προσφέρουν στους διαφόρους τομείς έκκλησιαστικής διακονίας.

Ζωντανή Έκκλησία με ένοπιό παρουσία, δυναμική μαρτυρία και «καλά έργα» κατά τήν Παύλεια έκφραση (Τίτ. 3,8,14), χωρίς τήν ενεργό συμμετοχή και πολύτιμη σύμπραξη και των λαϊκών μελών της, δέν είναι δυνατόν σήμερα να ύπάρξουν. Η ένότητα της Έκκλησίας είναι κοινό μέλημα -άληθινό άθλημα- όλων μας, ιερωμένων και λαϊκών.

4. Ο έπανευαγγελισμός του έκκλησιαστικού πληρώματος.

Η ένότητα της Τοπικής Έκκλησίας μας προϋποθέτει ένότητα περί τήν πίστη και όμοιότητα περί τήν έν Χριστώ ζωή. Άν όλοι μας, κληρικοί και λαϊκοί, δέν έμφορούμαστε από τή μία πίστη της Έκκλησίας· αν δέν συμμεριζόμαστε και δέν άγωνιζόμαστε να βιώσουμε έν τή Έκκλησία τό μυστήριο της έν Χριστώ ζωής και να ένσαρκώσουμε τό ευαγγελικό ήθος, τότε αδυνατούμε να οικόδομησουμε και να διαφυλάξουμε και τήν έκκλησιαστική ένότητα. Μόνο ή ταπεινή μαθητεία όλων μας στίς καθάρεις πηγές της έκκλησιαστικής πίστεως και της γνήσιας χριστιανικής ζωής, όπως τήν βίωσαν και τήν άκτινοβόλησαν οί Άγιοι και θεωμένοι άδελφοί μας, έξασφαλίζουν και διαφυλάσσουν και τήν ένότητα της όλης Έκκλησίας.

Άντιθέτως, πεπειθήσεις και συμπεριφορές του τύπου «έγώ πιστεύω», «έγώ δέχομαι», «έγώ ακολουθώ», για να περιορισθώ μόνο σ' αυτές, αποτελούν αιτίες πού διασπούν τήν ένότητα, εισάγουν τό χωριστικό πνεΰμα και δημιουργοΰν κάστες.

Ός εκ τούτου για τήν οικόδομηση και τή διασφάλιση της έκκλησιαστικής ένότητας πρέπει να αναληφθει συστηματικός άγώνας έπανευαγγελισμού και του κλήρου και του λαού μας. Διδαχή, κήρυγμα, κατήχηση, ό λόγος έν γενεί της Έκκλησίας, προφορικός και γραπτός, ανακαινισμένος και σύγχρονος, θεολογικά έγκυρος και ταυτόχρονα προσιτός στο έκκλησιαστικό πλήρωμα, πρέπει να λειτουργήσουν με τέτοιο τρόπο πού να έμπνέουν και να έμπεδώνουν τήν έκκλησιαστική ένότητα.

5. Η ύπέρβαση των χωριστικών τάσεων.

Η Όρθόδοξη Έκκλησία μας ανέκαθεν διακρινόταν και διακρίνεται και σήμερα για τό φιλελεύθερο πνεΰμα και τήν ευκαμψία στίς έκκλησιαστικές δομές της. Πιστεύοντας στην έν Χριστώ έλευθερία των προσώπων-μελών της ποτέ δέν έπεδίωξε να εισαγάγει στή ζωή τους σιδηρά πειθαρχία, άπόλυτη λειτουργική όμοιομορφία, μονοτροπία στην έν Χριστώ ζωή. Όφείλουμε όμως να σημειώσουμε ότι όπως και παλαιότερα έτσι και σήμερα -και μάλιστα πολύ περισσότερο χάρις στα σύγχρονα μέσα έπικοινωνίας και κοινωνικής δικτύωσης- χωριστικές τάσεις, όμαδοποιήσεις, παρεκκλησιαστικές δραστηριότητες, καταλυτική και άνελέγη κριτική έκκλησιαστικών ποιμένων τραυματίζουν τήν ένότητα της Έκκλησίας. Υποσκάπτουν τό κύρος των ποιμένων πού δέν υίοθεοΰν τίς άπόψεις και δέν έπιδοκιμάζουν τίς έπιλογές τους. Προκαλοΰν σύγχυση στους πολλούς και άκατατοπίστους, κλονίζοντας τήν έμπιστοσύνη τους πρός τούς ποιμένες τους.

Άσφαλώς δέν μπορούμε να υίοθετήσουμε άστυνομικές μεθόδους έλέγχου, οί όποιες άλλωστε όχι μόνο δέν άποδίδουν, αλλά συχνά όξύνουν άκόμη περισσότερο τά πράγματα. Όστόσο, όφείλουμε να έπαγρυνοΰμε και να διαφωτίζουμε. Και, φυσικά, σε καμμία περίπτωση δέν είναι νοητό έμεις οί έπίσκοποι, οί θεματοφύλακες της έκκλησια-

στικής ενότητας, νά επιδοκιμάζουμε μέ οποιοδήποτε τρόπο ἢ καί νά συντασσόμαστε μέ αὐτοῦ τοῦ εἶδους κινήσεις καί δραστηριότητες. Ἡ μονοπώληση τῆς ὀρθοδοξίας, ἡ αὐτοανακήρυξη σέ γκουροῦ-γέροντες, ἡ δημιουργία ομάδων ὀπαδῶν –γιά νά μὴν πῶ καί ομάδων κρούσεως!– πλήττουν τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας μας καί οἱ καρποὶ ὅλων αὐτῶν τῶν φαινομένων μακροχρόνια θά εἶναι πολύ πικροί.

6. *Ὁ ἐμπρηστικός δημοσιογραφικός λόγος
ἐπί ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.*

Οἱ χωριστικές τάσεις, στίς ὁποῖες ἀναφέρθηκα στήν προηγούμενη παράγραφο, ἐκφράζονται καί διαχέονται μέσα στό ἐκκλησιαστικό σῶμα μέ λόγο δημοσιογραφικό –ἐντυπο ἢ ἠλεκτρονικό– ἐμπρηστικοῦ χαρακτήρα. Ἐν ὀνόματι τῆς προάσπισης τῆς Ὀρθοδοξίας ἢ τῆς ἠθικῆς καθαρότητος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου, πλεῖστοι ὅσοι αὐτοανακηρύσσονται σέ τιμητές Πατριαρχῶν, Ἀρχιεπισκόπων, Ἱεραρχῶν, Συνόδων ὀλοκλήρων, πιστεύοντας ἀφελῶς ὅτι σ' αὐτούς ἀνέθεσε ὁ Θεός ὅ,τι τόν 4ο αἰῶνα ἔπραξε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἢ τόν 15ο ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός, ἀρχιεπίσκοπος Ἐφέσου.

Μέ φλάμπουρο τόν γνωστό λόγο τῆς Ἀπαντήσεως τῶν Ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν τοῦ 1848 πρός τόν Πάπα Πίο Θ' («Ὁ ὑπερασπιστής τῆς θρησκείας ἐστίν αὐτό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἦτοι αὐτός ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τό θρησκεῦμα αὐτοῦ αἰώνίως ἀμετάβλητον» Ἰωάννου Ν. Καρμίρη, *Τά Δογματικά καί Συμβολικά Μνημεῖα τῆς Ὀρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*, τ. II², Graz 1968, σ. 1000), ξιφουλκοῦν κατά πάντων. ὄντας πρόβατα πού ὀφείλουν νά ἀκολουθοῦν καί νά ὑπακούουν (Ἰω. 10,4· Ἐβρ. 13,17. Πρβλ. Ἰγνατίου Ἀντιοχείας *Φιλαδ.* 2,1, ΒΕΠΕΣ 2,277. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, *Παιδαγωγός* I,6, ΒΕΠΕΣ 7,97), ἐξεγείρονται κατά τῶν ποιμένων τους. Κατακρίνουν, καταδικάζουν, ἀφορίζουν, καθαιροῦν μέ τήν πεπλανημένη ἀντίληψη ὅτι ὄχι μόνο δικαιοῦνται νά τό κάνουν, ἀλλά καί μέ αἶσθημα ἱκανοποίησης ὅτι ἐκπληρῶνουν καί τό καθῆκον τους!

Εἶναι φανερό ὅτι ἕνας τέτοιος λόγος, ἀπό τή γραφίδα ὀποιοῦδήποτε κι ἂν προέρχεται, δέν ὑπηρετεῖ τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά τήν πλήτ-

τει καίρια. Καί ἐπιπλέον, κλονίζει τήν ἐμπιστοσύνη τοῦ ποιμνίου καί κυρίως τῶν ἀσθηρῶν πρός τοὺς ἐκκλησιαστικούς ποιμένες του.

Β'

Μπορεῖ, ὅπως εἶπαμε, τά κανονικά ὄρια τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά μὴν ταυτίζονται μέ τά ἐδαφικά ὄρια τῆς ἑλληνικῆς Πολιτείας. Μπορεῖ ὅλοι οἱ νεοέλληνες νά μὴν ἀποτελοῦν μέλη τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας μας. Μπορεῖ πολλοί συμπατριῶτες μας παρά τό βάπτισμα πού ἔλαβαν καί ὀρισμένοι ἀπ' αὐτούς καί μιὰ πρώτη χριστιανική ἀγωγή, νά ἔχουν οὐσιαστικά ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας ἢ καί νά στρέφονται ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν τούτοις μέ τήν ἱστορία τῆς, τή συμβολή τῆς στή διάσωση τοῦ ἔθνους κατά τή μακρὰ δουλεία του ὑπό τόν τουρκικό ζυγό, τήν ἐνεργὴ συμμετοχή τῆς στήν ἐθνική παλιγγενεσία, τήν παραμυθητική καί στηρικτική παρουσία τῆς καί μετά τήν ἀπελευθέρωση σέ ὅλες τίς ἐθνικές μας δοκιμασίες, τό πλούσιο φιλανθρωπικό ἔργο πού ἀσκεῖ, κατέχει σημαίνουσα θέση μέσα στή νεοελληνική κοινωνία. Τό κύρος τῆς παρὰ καί τά κατά καιροὺς λάθη –μικρά καί μεγάλα– ποιμένων καί λαϊκῶν μελῶν τῆς, ἐξακολουθεῖ νά εἶναι ὑψηλό. Καί ὁ λόγος τῆς νά ἔχει ἀπήχηση ὄχι μόνο μεταξύ τῶν μελῶν τῆς ἀλλά καί «πρός τοὺς ἔξω» (Κολ. 4,5· Α' Θεσσ. 4,12).

Ἡ θέση καί ἡ παρουσία αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας μας στή σημερινή νεοελληνική κοινωνία προσδιορίζει καί τή διπλή ἀποστολή καί εὐθύνη πού ἔχει. Ἡ πρώτη, νά μεταδίδει τό μήνυμα τῆς ἐν Χριστῶ σωτηρίας πρός ὅλους· νά ἐλκύει τοὺς πάντες εἰς Χριστόν καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν (πρβλ. Ἰω. 12,32). Ἡ δεύτερη, μέ τήν παρουσία τῆς, τήν πνευματικότητα καί τά χαρίσματα τῶν μελῶν τῆς –ἱερωμένων, μοναχῶν καί λαϊκῶν–, τόν λόγο τῆς, τήν ποικίλη δράση τῆς νά ἀναδεικνύεται καθημερινά στόν ὑπ' ἀριθμόν ἕνα παράγοντα ἐνότητας ὀλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἐπιτρέψατέ μου στή συνέχεια νά ἐπισημάνω ὀρισμένα χαρακτηριστικά γνωρίσματα τῆς παρουσίας τῆς, τά ὁποῖα καλλιεργώντας καί αὐξάνοντάς τα, συμβάλλουν στήν ἐνότητα τοῦ λαοῦ μας σήμερα.

1. Ὁ ἥπιος καὶ κατευναστικός λόγος τῆς. Εἶναι γνωστά σέ ὄλους μας τά πάθη καί οἱ φυλετικές ἀδυναμίες τοῦ λαοῦ μας. Ἐκρηκτικό μεσογειακό ταμπεραμέντο. Παρορμητική συμπεριφορὰ. Ὁξύτατα πολιτικά πάθη. Ποικίλοι φανατισμοί. Ἔντονες συναισθηματικές μεταπτώσεις, πρόσκαιροι καί ἄμετροι ἐνθουσιασμοί ἀφ' ἐνός καί ταχεῖς ἀπογοητεύσεις καί πώση τοῦ ἠθικοῦ ἀφ' ἐτέρου.

Ὡς ἐκ τούτου ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ λόγος ἡμῶν τῶν ποιμένων θά ἔδει νά εἶναι κατά τόν Ἀπόστολο «*ἄλατι ἡρτυμένος*» (Κολ. 4,6). Ἦπιος, γλυκὺς, σεμνός, κατευναστικός.

Ἐάν, ὅπως συνιστᾶ ὁ ἴδιος Ἀπόστολος, ὀφείλουμε «νά περιπατοῦμε ἐν σοφία πρὸς τοὺς ἔξω» (Κολ. 4,5), μέ σοφία καί σύνεση ὀφείλουμε καί νά ὁμιλοῦμε. Οἱ πολλοὶ δέν γνωρίζουν τὴ γλώσσα τῆς Ἐκκλησίας. Οὔτε τὴ διδασκαλία καί τὴν ὀρολογία τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Οὔτε τὴ διδασκαλία τῶν Πατέρων μας ἢ τὰ ὅσα διαλαμβάνουν οἱ ἱεροὶ Κανόνες. Χρειαζέται, λοιπόν, προσοχή καί τέχνη στό πῶς θά διατυπώνουμε τίς ἐκκλησιαστικές μας θέσεις.

Καί φυσικά προσέχουμε νά μὴ προκαλοῦμε συγκρούσεις. Νά ἐξάπτουμε οἰασδήποτε μορφῆς πάθη καί φανατισμούς. Ὁ λόγος μας θά ἔδει νά εἶναι ἐνωτικός, νά καταπραῖνει τά πάθη, νά ἐκπέμπει τὴν ἀγάπη, τὴν καταλλαγὴ καί τὴν εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ.

2. Τὸν ἐνοποιό ρόλο τῆς Ἐκκλησίας καί ἡμῶν τῶν ποιμένων τῆς ὑπηρετοῦμε, ὅταν μέ τὴ στάση καί μέ τὸν λόγο μας ἐξαίρουμε τά ὅσα μᾶς ἐνώνουν καί ὄχι τά ὅσα μᾶς διαφοροποιοῦν ἢ μᾶς χωρίζουν. Δυστυχῶς, ἐκκλησιαστικοὶ καί μὴ –οἱ τά πρῶτα φέροντες, διανοούμενοι, δημοσιογράφοι ἀλλὰ καί ἀπλοὶ ἄνθρωποι– συχνά παραβλέπουμε τά θεμελιώδη πού μᾶς ἐνώνουν, πού ἀσπάζονται λίγο-πολύ ὄλοι, ὑπερτονίζουμε τά δευτερεύοντα ἢ τριτεύοντα καί ἀντιπαρατιθέμεθα –πολλές φορές μάλιστα παθιασμένα– γιὰ ζητήματα πού συμβαίνει νά ἔχουμε διαφορετικές προσεγγίσεις. Τό φαινόμενο εἶναι ἄκρως βλαπτικό σέ ὅλα τά ἐπίπεδα ζωῆς. Ἡ ζημιὰ δέ εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερη γιὰ τὴν Ἐκκλησία, διότι ἔτσι ἐξάπτεται καί ὁ θρησκευτικός φανατισμός, ὁ ὁποῖος εἰσάγει τό μικρόβιο τῆς διαιρέσεως, τραυματίζει τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καί ἀκυρώνει τὸν ρόλο τῆς ὡς πρωταρχικοῦ

παράγοντος ἐνότητας ὁλοκλήρου τοῦ λαοῦ. Δυστυχῶς, ἐλάχιστη ἀπήχηση ἔχει στοὺς πολλοὺς –ἀκόμη καί σ' ἐμᾶς τοὺς ἐκκλησιαστικούς– ἡ προειδοποίηση τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «*Εἰ ἀλλήλους δάκνετε καί κατεσθίετε, βλέπετε μὴ ὑπ' ἀλλήλων ἀναλωθῆτε*» (Γαλ. 5,15).

3. Ἡ Ἐκκλησία μας μπορεῖ καί ὄχι μόνο μπορεῖ ἀλλὰ καί ὑποχρεοῦται νά συμβάλει στὴν ἐνότητα τοῦ λαοῦ μας παραμένοντας –ἐμεῖς οἱ ποιμένες τῆς κατὰ πρῶτο λόγο– μακριὰ ἀπὸ τίς πολιτικές-κομματικές ἀντιπαραθέσεις καί συγκρούσεις.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ κοινὴ μητέρα ὄλων. Κηρύσσει τὴν ἀγάπη, τὸν ἀμοιβαῖο σεβασμὸ, τὴν ἀλληλοπεριχώρηση καί τίς εἰρηνικές σχέσεις μετὰ ξύ μας. Δέν ζητεῖ νά δεῖ κομματικές ταυτότητες σέ ὁποῖους δρασκελίζουν τό κατώφλι τῆς ἢ προσέρχονται γιὰ νά ζητήσουν τὴ βοήθειά τῆς. Δέν συντάσσεται μέ τό Α κόμμα καί δέν ἀντιπαρατίθεται μέ τό Β. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία χωράει τοὺς πάντες. Ἀρκεῖ νά τό θέλουν καί ἐλεύθερα νά τό ἐπιζητοῦν.

Οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας καί ἰδιαίτερος οἱ ἐπίσκοποι τῆς δέν εἴμαστε ἀπολιτικά ὄντα. Εἴμαστε πολίτες αὐτῆς τῆς χώρας μέ πλήρη δικαιώματα. Ἀγωνιοῦμε καί νοιαζόμαστε γιὰ τό μέλλον τοῦ τόπου μας καί γιὰ τίς νέες γενιές πού θά μᾶς διαδεχθοῦν. Ὅμως χρειάζεται πολλή προσοχή στόν δημόσιο λόγο καί στόν σχολιασμό-κριτικὴ τῶν πολιτικῶν μας πραγμάτων καί τῶν κοινωνικῶν φαινομένων. Ἡ ἰδιότητά μας ὡς Ἱεραρχῶν καί ἐκκλησιαστικῶν ποιμένων βαραίνει. Ὁ λόγος μας πολὺ εὐκόλα παρεξηγεῖται. Καί οἱ ὅποιες παρεμβάσεις μας συχνά προκαλοῦν ἀναταραχὴ καί κάποιιο βρίσκουν τὴν εὐκαιρία νά στρέψουν τά βέλη τους ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας. Ἔτσι –ἀθέλητα προφανῶς– δέν συμβάλλουμε στὴν ἐνότητα τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ γινόμαστε ἀφορμὴ δημοσίων ἀντιπαραθέσεων καί διχογνωμιῶν.

Θά πρέπει, ἐπίσης, νά ξεχνοῦμε ὅτι δέν βρισκόμαστε στόν 4ο αἰῶνα· στὴν ἐποχὴ τοῦ Βυζαντίου γενικότερα. Οἱ πολιτικοὶ μας ἄρχοντες δέν εἶναι (καί δέν θέλουν νά εἶναι) «*ἐλέω Θεοῦ*» ἢ «*χριστοὶ Κυρίου*». Ἡ πολιτικὴ πραγματικότητα τοῦ σήμερα, οἱ διεθνεῖς σχέσεις, ἡ συμμετοχὴ τῆς χώρας σέ διεθνεῖς καί διευρωπαϊκοὺς θεσμούς ὑπαγορεύ-

ουν νομικές ρυθμίσεις πού δέν απορρέουν, δυστυχώς, από τήν εὐαγγελική διδασκαλία καί τήν ἐκκλησιαστική παράδοση. Ἐν τέλει, ἐκόντες ἄκοντες εἴμαστε ἀναγκασμένοι νά δεχθοῦμε ὅτι ἡ Πολιτεία ρυθμίζει τά ἀφορῶντα σέ ὄλους τούς πολίτες της καί ἡ Ἐκκλησία κανονίζει αὐτά πού ἀναφέρονται στή ζωή τῶν μελῶν της. Τό Εὐαγγέλιο δέν ἐπιβάλλεται μέ τήν κρατική βία. Καί ἡ μετοχή στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ἀξία ὅταν εἶναι ἀπόφαση καί ἔκφραση προσωπικῆς καί ἐλεύθερης ἐπιλογῆς.

4. Διάκριση καί προσοχή ἀπαιτεῖται καί στήν ἀνάμιξή μας στά λεγόμενα ἐθνικά ζητήματα. Ἡ Ἐκκλησία μας δέν εἶναι –καί δέν μπορεῖ στήν ἐποχή μας νά εἶναι– ἐθναρχοῦσα Ἐκκλησία. Καί ὅπως γνωρίζετε, ὁ ἐθνοφυλετισμός εἶναι παντελῶς ἀσύμβατος καί ξένος πρὸς τήν ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία. Ἄλλες ἐποχές καί συνθήκες εὐνοοῦσαν ἢ καί ἐπέβαλλαν ἀκόμη ἐνεργό παρέμβαση τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν ποιμένων της σέ ἐθνικά ζητήματα χωρίς νά διασαλεύεται ἡ ἐνότητα τοῦ λαοῦ. Φρονῶ ὅμως ὅτι σήμερα οἱ συνθήκες καί τό κλίμα γενικότερα ἔχουν ἀλλάξει. Κατά τό πλεῖστον παρεμβάσεις μας αὐτοῦ τοῦ εἴδους παρεξηγοῦνται, διχάζουν τούς ἀνθρώπους καί δέν εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι στρέφονται κατά τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ ὅτι ὁσάκις ἡ Ἐκκλησία μας ταυτίστηκε, στρατεύθηκε καί συμπορεύθηκε ἀκριτῶς μέ τά ρευστά καί ὄχι σπάνια φθαρμένα σχήματα τοῦ κόσμου τούτου ἐξηλθε ζημιωμένη.

Εἶναι ἄλλο πρᾶγμα ὁ ἄγνός καί ἄδολος πατριωτισμός, ἡ φιλοπατρία. Ὁ διαχωρισμός ὅμως ἀπό τόν ἐθνικισμό καί ἀκόμη χειρότερα ἀπό τήν ἐθνοκαπηλεία εἶναι πολύ δύσκολη ὑπόθεση. Καί γιά τόν λόγο αὐτό χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Ἐπιπλέον, εἶναι φανερό –καί τό διαπιστώνουμε καί στίς μέρες μας– ὅτι ὑπάρχουν δυνάμεις πολιτικές καί ἄλλες πού ἐπιδιώκουν νά ἐμπλέξουν τήν Ἐκκλησία καί τούς ἐπισκόπους της στίς κομματικές τους σκοπιμότητες, ἐκμεταλλεόμενοι τήν εὐαισθησία μας γιά τά ἐθνικά ζητήματα. Παρασυρόμενοι ὅμως ἀπό τά συνθήματα καί τή ρητορική τους, βρισκόμαστε ἀθέλητα ἀντιμέτωποι μέ τούς πολιτικούς ἀντιπάλους τους. Ἔτσι, ἀντί γιά τόν

ἐνοπιό ρόλο πού ἔχουμε χρέος νά διαδραματίσουμε, ἐγκαλοῦμαστε ὅτι ἀσχολοῦμαστε μέ ζητήματα πού δέν γνωρίζουμε καλῶς καί εἶναι ξένα πρὸς τήν ἀποστολή μας καί ὅτι φανατίζουμε καί διαίροῦμε τόν λαό. Ἐπιπλέον, κάποιοι –ἡμέτεροι καί ξένοι– παίρνουν ἀφορμή γιά νά κατηγορήσουν τήν Ἐκκλησία μας γιά ἐπαρχιωτισμό· ὅτι ἡ οἰκουμενικότητα τῆς Ἐκκλησίας ἐλάχιστα μᾶς ἀγγίζει, καθώς παραμένουμε περιχαρακωμένοι καί ἀπορροφημένοι ἀπό τά προβλήματα καί τίς ἀνάγκες τῆς δικῆς μας ἐθνικῆς Ἐκκλησίας καί μόνο.

5. Ἀπό αὐτήν ἀκόμη τήν ἀποστολική ἐποχή ἡ Ἐκκλησία θεώρησε ὅτι μέσα στήν ἀποστολή της στόν κόσμο εἶναι καί ἡ ἄσκηση τῆς φιλανθρωπίας, τά «καλά» καί «ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις» ἔργα κατά τόν Παῦλειο ὀρισμό (Τίτ. 3,8), ἀσκούμενα ὄχι μόνο μεμονωμένα ἀπό τούς «πεπιστευκότας τῷ Θεῷ», ἀλλά συστηματικά καί ὀργανωμένα καί ἀπό τούς ἐκκλησιαστικούς ποιμένες μέ κέντρο τίς τοπικές τους Ἐκκλησίες. Ἔτσι, ἡ Ἐκκλησία ἐξέφραζε ἐμπράκτως τό χρέος τῆς ἀγάπης πρὸς τούς ἐλάχιστους ἀδελφούς τοῦ Κυρίου (Ματθ. 25,40) καί ἀναλάμβανε πρωτοποριακά ἢ ἴδια ἕνα εὐρύ κοινωνικό καί φιλανθρωπικό ἔργο.

Ἡ ἄσκηση τοῦ ἔργου αὐτοῦ συνεχίζεται καί σήμερα. Καί ἡ ἐλλαδική Ἐκκλησία μας ἔχει νά ἐπιδείξει ἕνα ἀξιοζήλευτο φιλανθρωπικό ἔργο, τό ὁποῖο ἐκτείνεται σέ πολλά ἐπίπεδα. Ἀναφερόμαστε ἐδῶ σ' αὐτό γιά νά ὑπογραμμίσουμε ὅτι τό ἔργο τοῦτο, πέρα ἀπό τή θεμελιώδη ἐπιδίωξή του, τήν ποικίλη, δηλαδή, βοήθεια πρὸς τούς συνανθρώπους μας πού ὑποφέρουν, συμβάλλει καί στήν ἐνότητα τοῦ λαοῦ μας καί στήν αὔξηση τοῦ πνευματικοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν ποιμένων της. Κατ' ἐξοχήν δέ, ὅταν καί ἡ προσωπική ζωή καί παρουσία τῶν κληρικῶν πού πρωτοστατοῦν στά καλά ἔργα καί πρῶτιστα ἡμῶν τῶν ἐπισκόπων διακρίνεται ἀπό τήν ὀλιγάρκεια, τή σεμνότητα καί τήν εὐαγγελική ἀπλότητα.

Ἀξιεπαινο, λοιπόν, τό φιλανθρωπικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας, τό ὁποῖο ἐνισχύθηκε καί κατέστη πολύ πιό ἀποτελεσματικό, ἀλλά καί προβλήθηκε κατά τά τελευταῖα χρόνια τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως πού ἔπληξε τήν πατρίδα μας.

Ὅμως θά ἔδει ὅλοι μας νά ἀναστοχαστοῦμε θε-

ολογικότερα ἐν σχέσει με τίς δραστηριότητες πού ἀναπτύσσουμε στόν φιλανθρωπικό τομέα.

Μήπως αὐτές οἱ φιλανθρωπικές δραστηριότητες ἀπορροφοῦν ἐμᾶς τούς ποιμένες ὑπέρμετρα μέ ἀποτέλεσμα νά παραμελοῦμε τό κύριο ἔργο μας, πού εἶναι ἡ λατρεία, ἡ διδασχῆ, ἡ κατήχηση, μέ ἕνα λόγο τό ποιμαντικό καί πνευματικό μας ἔργο; Μήπως πρέπει νά μᾶς προβληματίσει ὁ λόγος τῶν ἁγίων Ἀποστόλων πρὸς τούς χριστιανούς τῆς πρώτης Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων: «*Οὐκ ἄρεσόν ἐστιν ἡμᾶς καταλείψαντας τόν λόγον τοῦ Θεοῦ διακονεῖν τραπέζαις*» (Πράξ. 6,2);

Ἀκόμη ὀφείλουμε νά ἀναρωτηθοῦμε μήπως καί οἱ ἄνθρωποι διαμορφώνουν μία στρεβλή ἀντίληψη γιά τήν Ἐκκλησία. Παραθεωροῦν πλήρως τήν κύρια ἀποστολή της, τήν ἐσχατολογική προοπτική τῆς παρουσίας της στόν κόσμο, καί τελικά τήν βλέπουν σάν ἕνα φιλανθρωπικό σωματεῖο καί τίποτε περισσότερο.

Μακαριώτατε ἅγιε Πρόεδρε,
Σεβασμιώτατοι Συνοδικοί Σύεδροι,

Ἔχοντας ἐπίγνωση τῶν περιορισμένων δυνατοτήτων μου ἐκ προοιμίου παρεκάλεσα νά ἔχω τήν ἐπιείκεια Σας. Τό ἴδιο παρακαλῶ καί τώρα, καθώς τελείωσα τήν παράθεση τῶν ἀπόψεών μου ἐπί τοῦ θέματος πού μοῦ ἀνατέθηκε νά εἰσηγηθῶ ἐνώπιόν Σας.

Τά ὅσα Σᾶς ἐξέθεσα μέ ἀπλότητα καί συντομία συνιστοῦν τόν προσωπικό μου προβληματισμό, ὀρθό ἴσως σέ κάποια σημεία, ἐσφαλμένο ἐνδεχομένως σέ ἄλλα.

Ἡ συζήτηση πού θά ἀκολουθήσει καί ἡ δική Σας πολύτιμη συνεισφορά θά ὀδηγήσει ἀσφαλῶς τό ἱερό Σῶμα μας σέ ὀρθότερες διαπιστώσεις, χρήσιμα συμπεράσματα καί τίς ἀναγκαῖες ἀποφάσεις.

Σᾶς εὐχαριστῶ!

«Ἡ θεολογική κρίση καί οἱ ἐπιπτώσεις τῆς στήν καθημερινότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς»

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καί Ἀγ. Βλασίου κ. Ἱεροθέου

(Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 8.10.2015)

Μακαριώτατε,
Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι,

Εὐχαριστῶ τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο καί τὰ Μέλη τῆς προλαβούσης Διαρκoῦς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀφ' ἑνός μὲν γιατί ἐπέλεξαν αὐτό τό θέμα γιά τίς Συνεδριάσεις τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀφ' ἑτέρου δέ γιατί τό ἀνέθεσαν στήν ἐλαχιστότητά μου.

Ὁμολογουμένως, εἶναι ἕνα σοβαρό θέμα πού ἔχει δύο ἐνότητες, ἡ μία εἶναι ἡ «θεολογική κρίση» καί ἡ ἄλλη εἶναι «οἱ ἐπιπτώσεις στήν καθημερινή ζωή τῆς Ἐκκλησίας». Τό θέμα, ὅπως φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως, εἶναι θεωρητικό, ἀλλά ἔχει καί πρακτικές συνέπειες, ἄλλωστε συνδέεται στενά ἡ θεωρία μέ τήν πράξη, καί δέν μποροῦν νά χωρισθοῦν μεταξύ τους.

Τά τελευταῖα χρόνια γίνεται, συνεχῶς, λόγος γιά οικονομική κρίση, καί αὐτό ἔχει ἀπορροφήσει ὅλη τήν σκέψη καί τήν δραστηριότητά μας, ἀγνοώντας ὅτι ἡ κρίση εἶναι βαθύτερη, εἶναι γεωπολιτική, πολιτιστική καί στό βάθος θεολογική. Ὁ Μάξ Βέμπερ ἔχει ἀποδείξει ὅτι ἡ καπιταλιστική νοοτροπία προῆλθε ἀπό τήν προτεσταντική ἠθική, καί στούς τόπους πού ἐπικράτησε αὐτή ἀναπτύχθηκαν τά ἐργοστάσια, οἱ Τράπεζες, τό τραπεζικό σύστημα. Αὐτό, ὅμως, δέν θά εἶναι τό θέμα τῆς εἰσηγήσεώς μου, ἀλλά θά περιορισθῆ στήν κρίση τῆς θεολογίας στήν Ἐκκλησία καί τίς συνέπειες πού δημιουργοῦνται ἀπό αὐτήν τήν κρίση.

Ἐξ ἀρχῆς θά ἤθελα νά τονίσω ὅτι θά εἶμαι, ὅσο μπορῶ, σύντομος καί περιεκτικός, ἄλλωστε μιά εἰσηγήση ἐνώπιον τῆς Ἱεραρχίας δέν μπορεῖ νά καλύψῃ ὅλο τό θέμα, ἀλλά σᾶς ἐνημερώνω ὅτι ἔχω τελειώσει ἕνα ὀγκῶδες βιβλίο 600 σελίδων μέ τό θέμα αὐτό, στό ὁποῖο ἐκθέτω καί τήν σχετική βιβλιογραφία.

Στήν συνέχεια, θά τονισθοῦν τρία κεντρικά σημεῖα. Τό πρῶτον «ἡ θεολογία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», τό δεύτερον «ἡ ἀλλοίωση τῆς θεολογίας» καί τό τρίτον «οἱ ἐπιπτώσεις τῆς θεολογικῆς κρίσεως στήν καθημερινότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς». Ζητῶ τήν ἐπιεικειά σας.

1. Ἡ θεολογία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

Θεολογία, ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε, εἶναι ὁ λόγος περί τοῦ Θεοῦ. Αὐτό σημαίνει ὅτι, ἐπειδή ὅλοι ὁμιλοῦν γιά τόν Θεό, ὅπως οἱ φιλόσοφοι, οἱ δεῖστες, οἱ ἀγνωστικιστές, οἱ ἄθεοι, ὅταν εἶναι ἀντίθεοι καί πολεμοῦν τόν Θεό, γι' αὐτό καί ὑπάρχει διαφορά θεολογιῶν. Δέν εἶναι ἀρκετό νά ὁμιλῆ κανεῖς γιά θεολογία, ἀλλά πρέπει νά προσδιορίζῃ τό ἐννοιολογικό της περιεχόμενο.

Οἱ Πρωτόπλαστοι πρῖν ἀπό τήν πτώση εἶχαν προσωπικό, ἄμεσο διάλογο μέ τόν Θεό, ἀλλά μετά τήν πτώση διακόπηκε αὐτός ὁ διάλογος, καί οἱ ἀπόγονοι τῶν Πρωτοπλάστων δημιούργησαν μιά δική τους θεολογία, κατ' ἀρχάς θεοποίησαν τήν σκέψη τους, τίς ἐννοιες μέ τίς φαντασίες, στήν συνέχεια θεοποίησαν τά ὑλικά ἀντικείμενα καί ἀργότερα τίς ιδέες. Ἔτσι, δημιουργήθηκε ἡ εἰδωλολατρεία καί ἡ κλασική μεταφυσική.

Ὁ Θεός μέ τήν ἐμφάνισή Του στούς Πατριάρχες, τούς Δικαίους καί τούς Προφῆτες στήν Παλαιά Διαθήκη προσέφερε τήν ἀληθινή γνώση Του, τούς ἔδειχνε τήν διαφορά μεταξύ κτιστῶν καί ἀκτίστων, τούς ἔδωσε τόν Νόμο Του ὥστε νά διακρίνουν ὅτι ἄλλος εἶναι ὁ Θεός τῆς ἀποκαλύψεως καί ἄλλο ὁ θεός τῆς φιλοσοφίας, τοῦ μυστικισμοῦ, τῆς μαγείας καί τῆς δεισιδαιμονίας. Ἰσχύει αὐτό πού γράφεται στήν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Πολυμερῶς καί πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεός λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς

προφήταις, ἐπ' ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν υἰῶ» (Ἐβρ. α', 1).

Ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Χριστοῦ, ἡ φανέρωσή Του στοὺς Ἀποστόλους, ἡ φανέρωση τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ στὸν Ἰορδάνη Ποταμό, στὸ ὄρος Θαβώρ, ἡ Ἀνάσταση καὶ ἡ Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ, ἡ κάθοδος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὸ Ὑπερῶν τῆς Πεντηκοστῆς, προσέφερε τὴν πραγματικὴ θεολογία. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς θὰ γράψῃ ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ «*Θεὸς ὢν προαιώνιος δι' ἡμᾶς καὶ θεολόγος ἐγγένοιε*». Κατ' ἐπέκταση, θεολόγοι εἶναι ὅσοι γνώρισαν τὸν Θεὸ μέσα στὴν δόξα Του, ἦτοι οἱ Προφῆτες, οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Πατέρες, οἱ ἅγιοι. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ διαλόγου του μὲ τοὺς Εὐνομιανούς χρειάστηκε νὰ καθορίσῃ τὸ ποιοὶ εἶναι οἱ θεολόγοι στὴν Ἐκκλησία. Εἶπε ὅτι δέν μπορεῖ κανεὶς νὰ θεολογήσῃ ἀσφαλῶς, γιατί τὸ νὰ ὀμιλῇ γιὰ τὸν Θεὸ δέν εἶναι εὐθὺνὸν πρᾶγμα «*καὶ τῶν χαμαὶ ἐρχομένων*». Αὐτὸ εἶναι ἔργο τῶν «ἐξητασμένων καὶ διαβεβηκῶν ἐν θεωρίᾳ καὶ πρὸ τούτων καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα κεκαθαρομένων ἢ καθαιρομένων τὸ μετριώτατον».

Ἔτσι, ὁ κατ' ἐξοχὴν θεολόγος εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ἔπειτα οἱ φίλοι Του, σέ ὅσους φανερώθηκε ὁ Θεός, δηλαδή οἱ Προφῆτες, οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Πατέρες, καὶ στὴν συνέχεια ὅσοι δέχονται τὴν ἐμπειρία αὐτῶν τῶν πεπειραμένων. Τὸ προοίμιο στὸν «ἁγιορειτικὸν Τόμον», πού συνέταξε ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, δείχνει καθαρὰ ποιοὶ εἶναι οἱ χαρισματικοί-ἐμπειρικοί θεολόγοι καὶ ποιοὶ εἶναι οἱ μαθητὲς τῶν ἐμπειρικῶν αὐτῶν θεολόγων.

Δέν θὰ ἤθελα νὰ ἐπεκταθῶ περισσότερο στὸ θέμα αὐτό, ἀπλῶς νὰ ὑπενθυμίσω αὐτὸ πού ὁμολογοῦμε ὅλοι στὸ Συνοδικὸ τῆς Ὁρθοδοξίας: «*Οἱ Προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ Διδάσκαλοι ὡς ἐδογματίσαν, ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφρόνηκεν, ἡ χάρις ὡς ἔλαμψεν ἡ ἀλήθεια ὡς ἀποδέδεικται, τὸ ψεῦδος ὡς ἀπελήλαται, ἡ σοφία ὡς ἐπαρρησιάσατο, ὁ Χριστὸς ὡς ἐβράβευσεν· οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν*». Καὶ στὴν συνέχεια ὁμολογοῦμε: «*Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὁρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξεν*».

Αὐτὰ εἶναι γνωστά σέ ὅλους μας, ἀπλῶς νὰ ὑπενθυμίσω μὲ σεβασμὸ καὶ φιλαδελφία ὅτι αὐτὴ ἡ ὀρθόδοξη θεολογία δέν καταγράφηκε μόνον στὰ Πρακτικὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ στὰ ὁμολογιακά κείμενα τῶν Πατέρων, ἀλλὰ περιλήφθηκε στὴν λατρεία τῆς Ἐκκλησίας καὶ στὴν εἰκονογραφία της. Ὑπάρχει βαθύτατη σχέση μεταξύ *lex credendi* (νόμος πίστεως) καὶ *lex orandi* (νόμος προσευχῆς).

Γιὰ παράδειγμα, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς ἔγραψε τὸ περίφημο βιβλίο του πού τὸ ὀνόμασε *Ἐκδοσις ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως* –καὶ μοῦ κάνει ἐντύπωση ὅτι χρησιμοποίησε τὴν λέξη ἀκριβῆς, γιατί ἡ ὀρθόδοξη θεολογία ἔχει ἀκριβεία καὶ ὄχι λέξεις καὶ ἔννοιες στὸ «περίπου»– στὸ ὁποῖο βιβλίο συμπεριέλαβε ὅλη τὴν θεολογία τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων, οὐσιαστικὰ τὴν θεολογία τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος συνέθεσε τὰ περίφημα τροπάρια τῆς Ὁκτώηχου, κυρίως τὰ Θεοτοκία τῶν ἡχῶν, καὶ τοὺς κανόνες στίς Δεσποτικὲς καὶ Θεομητορικὲς ἑορτές, στὰ ὁποῖα πέρασε ὅλη τὴν θεολογία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἔτσι, ὑπάρχει στενὴ σχέση μεταξύ δόγματος καὶ λατρείας, θεολογίας καὶ προσευχῆς, ἱστορίας καὶ θεολογίας.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι, ὅταν θέλῃ κανεὶς νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν θεολογία ἐνὸς θέματος, πέρα ἀπὸ τὰ Πρακτικὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, πρέπει νὰ διαβάσῃ τοὺς ὕμνους, τὰ τροπάρια, ἀλλὰ καὶ τίς εὐχές τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία, διὰ τῶν Πατέρων της, ἔβαλε ὅλη τὴν θεολογία γιὰ τὸ τί εἶναι Χριστιανὸς στὰ Μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος, γιὰ τὸ τί εἶναι ὁ γάμος, στίς εὐχές τοῦ Μυστηρίου τοῦ γάμου, γιὰ τὸ τί εἶναι ἡ θεία Εὐχαριστία, στίς εὐχές τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ἔτσι, ὑπάρχει βαθύτατη σχέση μεταξύ τῶν Πρακτικῶν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τοῦ Εὐχολογίου καὶ τῆς ὕμνογραφίας.

Βεβαίως, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἐπειδὴ συνάντησαν ἓνα μεγάλο ρεῦμα στὴν ἐποχὴ τους, τὸν ἑλληνισμό μὲ τὴν φιλοσοφία του, καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ ἀντιμετωπίσουν δημιουργικά, γι' αὐτὸ προσέλαβαν ὄρους ἀπὸ τὴν φιλοσοφία τῆς ἐποχῆς τους, τόσο τὴν ἀριστοτελικὴ ὅσο καὶ τὴν νεοπλατωνικὴ φιλοσοφία, ἀλλὰ αὐτὸ ἔγινε μόνον στὴν ὀρολογία, χωρὶς νὰ ἀποδομῆται ὁ ἀποκαλυπτικὸς

λόγος. Ἔτσι, ἐνῶ ὁ Προτεστάντης Χάρνακ ἔκανε λόγο γιά ἀλλοίωση τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπό τήν πρόσληψη τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας, ὁ λεγόμενος «ἐξἑλληνισμός τοῦ Χριστιανισμοῦ», ὁ π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ ὑποστήριξε τό ἀντίθετο, ὅτι ἰσχύει ὁ «ἐκχριστιανισμός τοῦ Ἑλληνισμοῦ». Ἔτσι, ὑπάρχει ταυτότητα ἐμπειριῶν καί θεολογίας μεταξύ Προφητῶν, Ἀποστόλων καί Πατέρων, ἀλλά ἡ διαφορά εἶναι μόνον στά ρήματα, τά νοήματα, καί ὄχι στήν ἴδια τήν ἐμπειρία. Αὐτό εἶναι πολύ σημαντικό σημεῖο.

Αὐτά εἶναι εἰσαγωγικά γιά νά προχωρήσω στά περαιτέρω.

2. Ἡ ἀλλοίωση τῆς θεολογίας

Τό θέμα τῆς ἀλλοίωσης τῆς θεολογίας εἶναι μεγάλο καί μπορεῖ κανεῖς νά τό μελετήσῃ ἀπό διάφορες πλευρές. Θά προτιμήσω νά ἀρχίσω ἀπό τό πῶς βλέπουμε τήν ἀλλοίωση στήν δευτέρα χιλιετία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, στήν σχέση μεταξύ τοῦ *lex credendi* καί τοῦ *lex orandi*. Στήν πρώτη χιλιετία, ὕστερα ἀπό πολλούς ἀγῶνες, ὑπῆρχε κατά βάση μιά ἰσορροπημένη σχέση μεταξύ τῆς δογματικῆς θεολογίας καί τῶν εὐχῶν τοῦ Εὐχολογίου.

Ὁ Andrew Sorko ἔχει ὑποστηρίξει ὅτι στήν ἀρχαία παράδοση ὑπῆρχε στενή σχέση μεταξύ τοῦ δόγματος καί τῆς προσευχῆς, ὅπως φαίνεται στά Πρακτικά τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τήν Ἁγία Γραφή, τά Μυστήρια καί τήν λατρεία. Μέ τήν πάροδο τῶν χρόνων δημιουργήθηκε μιά διχοτομία μεταξύ αὐτῶν τῶν δύο παραγόντων. Αὐτό φαίνεται καθαρά στό ὅτι παραμένει σταθερή ἡ γλώσσα τῆς λατρείας, μέ τήν ὀρολογία τῆς, τόν σκοπό τῆς, τόν προσδιορισμό τῆς, ἀλλά κατά καιρούς διαφοροποιεῖται ἡ δογματική ὀρολογία μερικῶν θεολόγων. Αὐτό φαίνεται στό ὅτι τά ὀρθόδοξα δογματικά ἐγχειρίδια ἔχουν ἐπηρεασθῆ ἀπό ἄλλες παραδόσεις, κυρίως σχολαστικές, ἐνῶ ἡ λατρεία ἦταν ἡ ἴδια. Χαρακτηριστικές εἶναι οἱ δυτικές ἐπιδράσεις στό θεολογικό ἔργο τοῦ Εὐγενίου Βουλγάρεως (Γεώργιος Παναγόπουλος).

Ἔτσι, οἱ φοιτητές μάθαιναν μιά ἄλλη δογματική στίς Σχολές, ἡ ὁποία ἦταν διαφορετική ἀπό τήν θεολογία τῆς λατρείας. Αὐτό μπορεῖ κανεῖς νά τό διαπιστώσῃ στήν κατάσταση στήν ὁποία βρέθηκε ὁ ἅγιος Παῖσιος Βελισκόφσκι, ὁ ὁποῖος σπούδαξε στήν Ἐκκλησιαστική Σχολή τοῦ Κιέβου, μέ

ἀποτέλεσμα νά ἀφήσῃ τήν Σχολή του, νά ἀκολουθήσῃ τόν μοναχισμό, νά γνωρίσῃ τόν ἡσυχασμό στό Ἅγιον Ὄρος καί νά μεταφέρει ὅλη αὐτήν τήν παράδοση στήν Μολδαβία, καί νά ἀλλάξῃ ὅλο τό ἀντορθόδοξο κλίμα πού ἐπικρατοῦσε τότε στήν Ρωσία καί τίς γύρω περιοχές.

Γιά νά γίνω πῶς συγκεκριμένος καί γιά νά φανοῦν τά διάφορα θεολογικά ρεύματα πού ἀναπτύχθηκαν κατά τήν δευτέρα χιλιετία, γιά νά φανῇ ἡ διαφορά μεταξύ τοῦ *lex credendi* καί τοῦ *lex orandi*, θά ἤθελα νά κάνω μιά σύντομη ἐπισκόπηση τῆς σχολαστικῆς, τῆς βιβλικῆς καί τῆς ρωσικῆς θεολογίας.

Κατά τήν πρώτη χιλιετία ἔγιναν πολλοί ἀγῶνες γιά τήν καταγραφή τῆς ἀποκαλυπτικῆς παραδόσεως σέ ὄρους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, χωρίς νά χαθῇ αὐτή ἡ παράδοση. Ἔτσι, κατοχυρώθηκε ἡ ὀρθόδοξη παράδοση ἀπό τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καί διαφοροποιήθηκαν ἄλλες παραδόσεις πού ὑπάρχουν μέχρι σήμερα, ἴητοι οἱ Προχαλκηδόνιοι (μονοφυσίτες-νεστοριανοί), οἱ μονοθελίτες. Ἡ διαφορά μεταξύ τῶν παραδόσεων αὐτῶν εἶναι ὅτι ἡ πατερική παράδοση στηριζόταν στήν ἐμπειρία τῶν Προφητῶν καί τῶν Πατέρων, πού τήν «ἐπέδιδαν» μέ ὄρους σύγχρονους, καί ἡ θεολογία τῶν ἄλλων ὁμάδων στηριζόταν στήν φιλοσοφία.

Ἡ μεγάλη, ὁμως, ἀλλοίωση ἔγινε στόν δυτικό χῶρο, ἀπό τό τέλος τῆς πρώτης χιλιετίας καί τίς ἀρχές, ἀλλά καί τήν συνέχεια τῆς δευτέρας χιλιετίας.

Ἐνα μεγάλο θεολογικό ρεῦμα πού δημιουργήθηκε στήν Δύση καί διαφοροποιήθηκε ἀπό τήν πατερική παράδοση τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων εἶναι ὁ Σχολαστικισμός.

Πρόκειται γιά τό θεολογικό ἐκείνο ρεῦμα πού χωρίζεται στήν προσχολαστική θεολογία ἀπό τόν 9ο αἰῶνα, καί τόν καθ' ἑαυτοῦ σχολαστικισμό πού ἀναπτύχθηκε μεταξύ 11ου καί 13ου αἰῶνα στήν Δύση.

Ὁ ὄρος σχολαστική θεολογία προέρχεται ἀπό τήν λέξη Σχολή, ὅπου σπούδαζαν οἱ φοιτητές, γι' αὐτό, αὐτό πού λέμε σήμερα πανεπιστημιακός, τότε λεγόταν σχολαστικός, καί ἡ μέθοδος πού χρησιμοποιοῦσαν λεγόταν σχολαστική καί αὐτή στηριζόταν στήν λογική. Ἡ θεολογία στίς Σχολές αὐτές στηριζόταν στήν λογική ἐπεξεργασία τῶν ἐννοιῶν, ὅποτε, ἐνῶ οἱ Πατέρες εἶχαν ὡς βάση τήν ἐμπειρία

καί τούς αποδεικτικούς συλλογισμούς, οί σχολαστικοί θεολόγοι εἶχαν καί γιά τόν Θεό ὡς βάση τήν λογική καί τούς διαλεκτικούς συλλογισμούς.

Οἱ μεγαλύτεροι σχολαστικοί θεολόγοι ἦταν ὁ Ἄνσελμος Καντερβουρίας, ὁ Ἀβελάρδος, ὁ Οὐῆγος τοῦ ἁγίου Βίκτωρος, ὁ Ριχάρδος τοῦ ἁγίου Βίκτωρος, ὁ Μποναβεντούρα, ὁ Ἀλβέρτος ὁ Μέγας, ὁ Θωμᾶς ὁ Ἀκινάτης, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τό ἀποκορύφωμα τῆς σχολαστικῆς θεολογίας, καί στήν συνέχεια ἀκολούθησε ἡ μετασχολαστική θεολογία μέ τόν Ἰωάννη Δούνς Σκῶτος καί τόν Γουλιέλμο Ὁκκαμ.

Τό σημαντικό μέ τούς σχολαστικούς θεολόγους εἶναι ὅτι μερικοί ἀπό αὐτούς στηρίχθηκαν στήν φιλοσοφία τοῦ Ἀριστοτέλους, ἄλλοι στήν φιλοσοφία τοῦ Πλάτωνος-Νεοπλατωνισμοῦ καί ἄλλοι ἀνέμιξαν τίς δύο αὐτές φιλοσοφικές παραδόσεις. Οἱ σχολαστικοί θεολόγοι συνέγραψαν δογματικά ἐγχειρίδια, μέ βάση τήν νέα μέθοδο θεολόγησης, τά ὁποῖα διαφοροποιήθηκαν ἀπό τήν πατερική θεολογία, γι' αὐτό καί θεωρήθηκε ὅτι ἡ σχολαστική θεολογία εἶναι ἀνώτερη ἀπό τήν πατερική θεολογία.

Ἀντίδραση ἐναντίον τῆς σχολαστικῆς θεολογίας προήλθε ἀπό τούς Μεταρρυθμιστές-Προτεστάντες, οἱ ὁποῖοι δέν μποροῦσαν νά δεχθοῦν ἕνα τέτοιο σκληρό λογικοκρατικό σύστημα, καί ἐπηρεασμένοι ἀπό τίς φιλελεύθερες ἀρχές τῆς ἐποχῆς τοῦ 16ου αἰώνα, μέ τήν Ἀναγέννηση, ἀπέρριψαν τήν σχολαστική θεολογία, καί κατ' ἐπέκταση δημιούργησαν τήν λεγόμενη βιβλική θεολογία.

Ὁ ἀείμνηστος Καθηγητής τῆς Καινῆς Διαθήκης τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καί Ἀκαδημαϊκός Μάρκος Σιώτης ἀνέλυσε ὅλο αὐτό τό ρεῦμα τῆς βιβλικῆς θεολογίας, πού ἄρχισε νά ἀναπτύσσεται στό μέσον τοῦ 17ου αἰώνα στήν προσπάθεια τῶν βιβλικῶν θεολόγων νά θεμελιώσουν τήν Χριστιανική διδασκαλία στήν Ἁγία Γραφή, ἀποξενωμένη ἀπό τήν Δογματική, ὅπως τήν γνώριζαν στήν σχολαστική θεολογία. Στήν πραγματικότητα ἀντέδρασαν ἐναντίον τῆς σχολαστικῆς θεολογίας. Ἔτσι, στηρίχθηκαν στήν ἐρμηνεία τῆς Βίβλου, ὅπως ἔλεγαν, ἀποξενωμένοι ἀπό τούς Πατέρες καί τούς σχολαστικούς καί ἀνέπτυξαν τήν βιβλική θεολογία ὡς ἐπιστήμη.

Θά ἀναφέρω ἕναν λόγο τοῦ ἀείμνηστου Καθηγητοῦ Σάββα Ἀγουρίδη πού θεωρεῖται σημαντι-

κός βιβλικός θεολόγος στήν Ἑλλάδα. Γράφει ὅτι οἱ Προτεστάντες θεολόγοι ἰσχυρίζονται ὅτι «δέν ὑπάρχει θεολογική ἐνότητα καί συνέχεια μέσα ἀπό τήν ποικιλία τῶν φιλολογικῶν εἰδῶν πού χαρακτηρίζουν τήν ἱστορία τῆς θρησκείας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (ἱστορικά-προφητικά-διδασκτικά κ.λπ. κείμενα), οὔτε ὅσον ἀφορᾷ στό σύνολο, οὔτε ἀκόμα ὡς πρός τά ἐπί μέρους εἶδη. Ἄρα καί ὡς πρός τά βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης –ὄχι μόνο τά εἶδη, ἀλλά καί ὡς πρός τήν ἐπιμέρους συγγραφή– ἡ ἴδια κριτική Σχολή δέν βρῖσκει πῶς ὑπάρχει ἀντιστοιχία ὀρισμένων διδασκαλιῶν τῶν βιβλίων τῆς πρός τίς ἀντίστοιχες πού ἀνέπτυξε ἀργότερα ἡ Ἐκκλησιαστική Παράδοση».

Γενικά, κατὰ τήν βιβλική κριτική ἐπιστήμη ὑπάρχει διάσπαση μεταξύ τῶν Προφητῶν καί τῶν Ἀποστόλων, ἀλλά καί μεταξύ τῶν συγγραφέων τόσο τῆς Παλαιᾶς ὅσο καί τῆς Καινῆς Διαθήκης, γιατί ὁ καθένας ἀπό αὐτούς ἐπηρεάσθηκε ἀπό τά χαρίσματα του, τίς ἀντιλήψεις τῶν ἀνθρώπων καθε ἐποχῆς καί τό θρησκευτικό περιβάλλον τους. Δηλαδή, ἡ βιβλική ἐπιστήμη στηρίζεται, κυρίως, στήν ἱστορική ἔρευνα τῶν κειμένων, ἐξετάζοντας τίς φιλολογικές καί κηρυγματικές μορφές πού χρησιμοποιήθηκαν ἀπό κάθε συγγραφέα, σέ σύγκριση μέ τά ἐξωβιβλικά πρότυπα σκέψης καί πίστεως, ὥστε νά καθορισθοῦν οἱ βαθμοί ἀλληλεπίδρασης μεταξύ τους. Γι' αὐτό γίνεται λόγος γιά τήν θεολογία τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, τοῦ Ἀποστόλου Παύλου κ.λπ.

Ἀργότερα, κυρίως τόν 18ο-19ο αἰώνα στήν Ρωσία ἀναπτύχθηκε μιά ἄλλη θεολογία πού χαρακτηρίστηκε ὡς ρωσική θεολογία. Τό σημαντικό εἶναι ὅτι ἡ ρωσική θεολογία ἀποδεσμεύθηκε ἀπό τήν πατερική καί τήν σχολαστική θεολογία, διότι οἱ θεολόγοι πού ἀνήκαν σέ αὐτήν τήν κίνηση ἤθελαν νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τήν ἑλληνική φιλοσοφία τῶν Πατέρων καί τόν νομικισμό τῶν δυτικῶν Ρωμαίων, γενικά ἐπεδίωξαν νά ζήσουν τόν Χριστιανισμό ὡς ἀγάπη καί ἐλευθερία, ἀπαλλαγμένο ἀπό κανόνες, νόμους, τυπικά, κανονισμούς.

Βασικός ἐκφραστής καί ἀρχηγέτης αὐτῆς τῆς κινήσεως εἶναι ὁ Ἀλέξης Χομιακόφ. Διατύπωσε τήν θεωρία ὅτι ὑπῆρξαν στήν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος δύο πολιτιστικά ρεύματα, ἦτοι τοῦ Ἰρρανισμοῦ πού ἐκδηλώθηκε στό Ἰράν καί τίς πέριξ περιοχές καί διακρίνεται γιά τήν ἀρχή τῆς ἐλευθε-

ρίας, και τοῦ Κουσιτισμοῦ πού ἀναπτύχθηκε στήν Αἴγυπτο, τήν Βαβυλώνα, τήν Νότια Ἰνδία, τήν Κίνα καί χαρακτηρίζεται ἀπό τήν ἀνάλυση, τήν λογική, τά οἰκοδομήματα. Τό κεντρικό σημεῖο τῆς θεωρίας του εἶναι ὅτι ἀπό τούς Κουσίτες ἐπηρεάσθησαν οἱ Ἕλληνες καί οἱ Ρωμαῖοι καί ἀναπτύχθηκε ὅλο αὐτό τό οἰκοδόμημα τοῦ Χριστιανισμοῦ μέ τά δόγματα, τούς Κανόνες, τούς Ναούς, ἐνῶ οἱ Ρῶσοι ἐκφράζουν τόν Ἰρανιανισμό καί ζοῦν μέ ἀγάπη καί ἐλευθερία στήν κοινότητα. Ἔτσι, ἀνέπτυξε τήν θεωρία, καί αὐτό εἶναι σημαντικό, ὅτι ἡ σχολαστική θεολογία ξεπέρασε τήν πατερική θεολογία καί ἡ ρωσική θεολογία ξεπέρασε καί τίς δύο προηγούμενες θεολογίες.

Ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἐπικίνδυνης θεωρίας ἀντέδρασε ὁ μεγαλύτερος τοῦ 20οῦ αἰῶνα ρώσος θεολόγος, ὁ π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ, τόν ὁποῖον οἱ Ρῶσοι πολέμησαν σέ ὅλη του τήν ζωή, ὁ ὁποῖος διακήρυττε μέ τά κείμενά του τήν «ἐπάνοδο στους Πατέρες», συγχρόνως ἔκανε λόγο γιά τήν «νεοπατερική σύνθεση», ὅτι δηλαδή πρέπει νά ἐξεταστοῦν καί οἱ νεώτεροι Πατέρες, ὅπως ὁ ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καί οἱ Φιλοκαλικοί Πατέρες. Μέ ἄλλα λόγια ὁ μέγας αὐτός θεολόγος πολέμησε τήν θεωρία ὅτι τελείωσε ἡ πατερική θεολογία τόν 8ο αἰῶνα καί διακήρυττε ὅτι ἡ πατερική θεολογία συνεχίζεται μέχρι σήμερα μέ νέους Πατέρες, καί ὅτι δέν μπορούμε νά ἰσχυρίζομαστε ὅτι ἡ σχολαστική θεολογία εἶναι ὑπέρβαση τῆς πατερικῆς θεολογίας καί ὅτι ἡ ρωσική θεολογία εἶναι ὑπέρβαση καί τῶν δύο θεολογιῶν.

Τό γεγονός εἶναι ὅτι σήμερα κυριαρχοῦν καί τά τέσσερα αὐτά ρεύματα, ἤτοι ἡ πατερική θεολογία, ἡ σχολαστική ἢ νεοσχολαστική θεολογία, ἡ βιβλική θεολογία καί ἡ ρωσική θεολογία. Αὐτό δημιουργεῖ σύγχυση καί φυσικά θεολογική κρίση.

3. Οἱ ἐπιπτώσεις τῆς θεολογικῆς κρίσεως στίς καθημερινότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς

Τά ὅσα ἐλέχθησαν προηγουμένως ἦσαν ἄκρως ἀπαραίτητα γιά νά ἐντοπισθοῦν στήν συνέχεια οἱ ἐπιπτώσεις τῆς θεολογικῆς κρίσεως στήν ζωή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Θά τονίσω, κυρίως, τό πῶς μιά ἀλλοτριωμένη ὀρολογία καί θεολογία ἀλλάζει ὅλο τό κλίμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Ὅταν ἐξετάση κανεῖς τά θεολογικά ρεύματα πού

κυκλοφοροῦσαν στίς Θεολογικές Σχολές, θά διαπιστώσῃ ὅτι ἡ θεολογική γενιά πού προηγήθηκε ἀπό μᾶς εἶχε γαλουχηθῆ μέ τίς ἀπόψεις τῶν σχολαστικῶν καί προτεσταντῶν θεολόγων, ὅπως τοῦ Θωμᾶ Ἀκινάτη, τοῦ Βελγίου, τοῦ Χάρνακ· ἡ δική μας γενιά γαλουχήθηκε μέ τήν θεωρία τοῦ Μπάρτ, τοῦ Μπροῦννερ, τοῦ Μπούλτμαν, τοῦ Τίλλιχ κ.ἄ. καί τόν γερμανικό ἰδεαλισμό καί οἱ μεταγενέστερες ἀπό μᾶς γενιές μεγάλωσαν μέ τίς ἀπόψεις τῆς ρωσικῆς θεολογίας καί τῆς ὑπαρξιακῆς θεολογίας, ὅπως τήν θεολογία τοῦ Εὐδοκίμοφ, τοῦ Λόσκυ, τοῦ Μέγεντορφ, τήν φιλοσοφία τοῦ Μπερντιάεφ, τοῦ Χάιντεγκερ, τῶν ὑπαρξιστῶν φιλοσόφων κ.ἄ.

Γιά νά μή γίνῃ κάποια παρεξήγηση, πρέπει νά τονισθῆ ὅτι οἱ φοιτητές στίς Θεολογικές Σχολές πρέπει νά διδάσκωνται ὅλα αὐτά τά ρεύματα πού παρατηροῦνται στήν δυτική θεολογική ἐπιστήμη, ἀλλά αὐτό δέν πρέπει νά γίνεται σέ βάρος τῆς πατερικῆς θεολογίας. Οἱ φοιτητές πρέπει νά μαθαίνουν τήν σχέση καί τήν διαφορά μεταξύ τῶν ἀρχῶν τόσο τῆς δυτικῆς ὅσο καί τῆς πατερικῆς θεολογίας, ἀλλά δέν πρέπει νά κυριαρχῇ ἡ ἄποψη περί ὑπερβάσεως τῆς πατερικῆς θεολογίας ἀπό τήν σχολαστική καί ρωσική θεολογία.

Εἶναι γνωστόν ὅτι ἡ Θεολογική Σχολή Ἀθηνῶν ἰδρύθηκε μέ βάση τά γερμανικά πρότυπα καί ἀπό τήν ἰδρυσῆ της πέρασαν οἱ ἀπόψεις τῆς σχολαστικῆς καί προτεσταντικῆς θεολογίας. Ὁ Aidan Nichols στό βιβλίο του *Light from the East* (Φῶς ἀπό τήν ἀνατολή) ὡς «Ρωμαιοκαθολικός» αὐτός μελέτησε τήν θεολογική σκέψη μερικῶν ὀρθοδόξων θεολόγων γιά νά ἐνημερώσῃ τούς δυτικούς Χριστιανούς. Καταλήγει, λοιπόν, σέ μερικά συμπεράσματα, τά ὁποῖα κατά τήν γνώμη μου εἶναι ὑπερβολικά σέ μερικά σημεία καί ἀδικοῦν τίς Θεολογικές Σχολές καί τούς ἐκφραστῆς τῶν θεολογικῶν ἀντιλήψεων, ἀλλά σέ βασικά σημεία ὑπάρχουν στοιχεῖα ἀληθείας. Ἰσχυρίζεται, λοιπόν, ὅτι στήν μέν Θεολογική Σχολή Ἀθηνῶν πέρασε ἡ νεοσχολαστική θεολογία, στήν δέ Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης πέρασαν μερικῆς ἀπόψεως τῆς γερμανικῆς φιλοσοφίας καί τῆς ρωσικῆς θεολογίας. Δέν μπορεῖ νά λησμονήσῃ κανεῖς ὅτι καί στίς δύο Θεολογικές Σχολές παρήχθη σπουδαῖο ἔργο στόν χώρο τῆς πατερικῆς παραδόσεως, τῆς βιβλικῆς θεολογίας, τῆς λατρείας, τοῦ κανονικοῦ δικαίου, τῆς

ποιμαντικής, της ιστορίας κ.λπ. Η προσφορά μερικών κεκοιμημένων και ζώντων Καθηγητών είναι μεγάλη, αλλά σε μερικές περιπτώσεις παραισέφρησαν και διάφορες αντιορθόδοξες απόψεις.

Όμως, παρά τις υπερβολές του Adrian Nichols φαίνεται ότι η νεοελληνική θεολογία δέχθηκε μερικές επιδράσεις τόσο στην όρολογία όσο και στο περιεχόμενο της θεολογικής σκέψης από την δυτική και την ρωσική θεολογία. Θα δώσω μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα.

α) «Συσχέτιση μεταξύ της Αγίας Τριάδος και των ανθρώπων»

Η συσχέτιση του μυστηρίου της Αγίας Τριάδος με την ανθρώπινη κοινωνία γίνεται συχνά σήμερα και από πολλούς. Προσαρμόζεται ή ζωή των Προσώπων της Αγίας Τριάδος με την ζωή των ανθρώπων στην κοινωνία. Έτσι, θεωρείται ότι η ένότητα των Προσώπων της Αγίας Τριάδος πρέπει να αποτελέσει το πρότυπο της ενότητας και κοινωνίας των ανθρωπίνων προσώπων, ή κοινωνικότητα του ανθρώπου πρέπει να προσδιορίζεται από την ενότητα των θείων Προσώπων, ακόμη πολλοί συσχετίζουν τον τρόπο ζωής των Προσώπων της Αγίας Τριάδος με τον ανθρώπινο γάμο, αλλά και με τον τρόπο ενώσεως μεταξύ των Έκκλησιών.

Ο Άλέξης Χομιακόφ έκανε λόγο για μία τέτοια συσχέτιση και την ιδέα αυτή την επεξεργάστηκαν στην συνέχεια άλλοι Ρώσοι θεολόγοι. Έγραφε ο Χομιακόφ: «Ένότητα των πολλαπλών ανθρωπίνων υποστάσεων μέσα στην μόνη ανακεφαλαιωμένη εν Χριστώ ανθρώπινη φύση. Η απόλυτη Έκκλησία της Αγίας Τριάδος προβάλλεται έτσι ως κανονιστική εικόνα της Έκκλησίας των ανθρώπων, “κοινότητας αμοιβαίας αγάπης: η ένότητα μέσα στο πολλαπλό».

Αυτή η αναλογία μεταξύ του Τριαδικού Θεού και του ανθρώπου, αλλά και γενικά των ανθρώπων ανευρίσκεται κατ' αρχάς στους σχολαστικούς θεολόγους. Νά σημειώσω τά όσα έγραφε ο σχολαστικός θεολόγος Ριχάρδος του Αγίου Βίκτωρος περί της «οφειλομένης» και «μή οφειλομένης» αγάπης των προσώπων της Αγίας Τριάδος και τά περί «αναλογίας του όντος», δηλαδή τό analogia entis μεταξύ Θεού και ανθρώπου.

Οί Πατέρες της Έκκλησίας δέν δέχονται ότι υπάρχει αναλογία μεταξύ Θεού και ανθρώπου, γιατί δέν υπάρχει ομοιότητα μεταξύ ακτίστου και

κτιστού. Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς γράφει ότι οί τρεις θείες υποστάσεις συνδέονται μεταξύ τους και περιχωρούν ή μία την Άλλη φυσικώς, όλικώς, αιδίως, άμεταδότως, συγχρόνως δέ και άμίκτως και άσυγχύτως, ώστε μία νά είναι και ή ένέργειά τους «όπερ έπ' ούδενός άν τις εύροι τών κτιστών», δηλαδή αυτή ή περιχώρηση πού συμβαίνει στον Τριαδικό Θεό δέν μπορεί νά βρεθή σε κανένα κτιστό. Γιατί ή ένέργεια στους ανθρώπους είναι ιδιαίτερη ένέργεια κάθε ανθρώπου, αλλά στον Τριαδικό Θεό δέν έχει κάθε Πρόσωπο δική του ένέργεια, άφού είναι κοινή ή ένέργεια τών Προσώπων της Αγίας Τριάδος. Αυτό σημαίνει ότι κάθε άνθρωπος έχει δική του βούληση, έλεύθερη, αλλά στά Πρόσωπα της Αγίας Τριάδος είναι κοινή ή βούληση, άρα δέν υπάρχει αναλογία μεταξύ Θεού και ανθρώπων.

Βεβαίως, ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς κάνει μερικούς συσχετισμούς μεταξύ Θεού και ανθρώπου, όπως ότι ο άνθρωπος ως κατ' εικόνα του Θεού έχει νοϋ, λόγο και πνεϋμα, αλλά σαφώς λέγει ότι αυτά είναι εικονικά «υποδείγματα», τά όποια, βέβαια, όπως γνωρίζουμε, δέν έχουν απόλυτη αναλογία, άφού στον Τριαδικό Θεό ο Νοϋς (Πατήρ), ο Λόγος και τό Πνεϋμα είναι υποστάσεις, ενώ στον άνθρωπο είναι ένέργειες της ψυχής.

Τό ίδιο μπορεί νά πη κανείς για τόν λόγο του Χριστού στην άρχιερατική Του προσευχή «ίνα όσιν έν καθώς ήμείς έν έσμεν» (Ίω. ιζ', 22), και χρησιμοποιείται τό χωρίον αυτό για νά δηλώση την έλπιζόμενη ένότητα των Έκκλησιών. Όμως, ή άρχιερατική προσευχή στό σημείο αυτό πραγματοποιήθηκε την ήμέρα της Πεντηκοστής, όταν οί Απόστολοι είδαν την δόξα του Θεού, έφθασαν στην θέωση και ένώθηκαν μεταξύ τους, δηλαδή αυτό τό χωρίο αναφέρεται στην θεοπτία, και κάθε φορά πού κάποιος φθάνει στην θεοπτία αποκτά αυτήν την ένότητα με τούς Άποστόλους. Άλλά και τό «καθώς» του Χριστού «οϋκ ακριβούς εξισώσεως έπ' αυτών: οϋδέ γάρ δυνατόν αυτοίς ήν τοσοϋτον, άλλ' ως άνθρωποις δυνατόν», κατά τόν ιερο Χρυσόστομο, και αυτό τό «καθώς» πρέπει νά τό δοϋμε «ως εις εικόνα και τύπον της άδιασπάστου φιλίας τε και όμονοιίας και ένότητος», κατά τόν Άγιο Κύριλλον Άλεξανδρείας. Τελικά, στην πατερική διδασκαλία δέν υπάρχει ή άρχή του analogia entis πού είναι ή άρχή της σχολαστικής θεολογίας.

β) «Τό ανθρώπινο πρόσωπο»

Πολλές αναλύσεις γίνονται σήμερα για τό «ανθρώπινο πρόσωπο» και μάλιστα προσδιορίζονται τά χαρακτηριστικά του, πού εἶναι ἡ αὐτογνωσία, ἡ ἑτερότητα καί ἡ ἔκσταση - ὁ ἔρωτας.

Ἡ ἀποψη ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι πρόσωπο ξεκίνησε ἀπό τόν Ρώσο θεολόγο Βλαδίμηρο Λόσκυ, ὁ ὁποῖος σαφέστατα γράφει: «Ὅσο γιά μένα, πρέπει νά ὁμολογήσω ὅτι μέχρι τώρα δέν ἔχω συναντήσει στήν πατερική θεολογία κάποια πλήρη θεωρητική ἐπεξεργασία περί τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, ἡ ὁποία νά συνυπάρχει μέ τίς σαφέστατες διδασκαλίες περί τῶν θείων Προσώπων ἢ Ὑποστάσεων». Ἀλλά συνεχίζει: «Δέν προτείνω λοιπόν ἱστορική ἔρευνα τῶν Χριστιανικῶν δογμάτων θά ἐπιχειρήσω μόνο κάποιες θεολογικές σκέψεις γιά τίς ἀνάγκες τίς ὁποῖες καλεῖται νά καλύψει ἡ ἔννοια τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου μέσα στά πλαίσια τοῦ Χριστιανικοῦ δόγματος».

Εἶναι εἰλικρινής καί σαφέστατος ὁ Βλαδίμηρος Λόσκυ, ὅτι δέν ἀνευρίσκεται στους Πατέρες μία «θεωρητική ἐπεξεργασία περί τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου», πού νά συνυπάρχει μέ τήν διδασκαλία τῶν Πατέρων περί τῶν Τριῶν Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος. Πράγματι, οἱ Πατέρες ἔκαναν ἀνάλυση τοῦ προσώπου-ὑποστάσεως στόν Τριαδικό Θεό, ἀλλά δέν μίλησαν γιά τόν ἄνθρωπο ὡς πρόσωπο, ἀφοῦ δέν ὑπάρχει ἡ μεταφυσική ἀρχή τοῦ *analogia entis*, ἀλλά γιά τόν ἄνθρωπο χρησιμοποιοῦσαν, ὅπως γράφει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, τούς βιβλικούς ὄρους κατ' εἰκόνα (νοερό-αὐτεξούσιο) καί καθ' ὁμοίωση (θέωση). Κάποιες ἐλάχιστες ἀναφορές στόν ἄνθρωπο ὡς ὑπόσταση χρησιμοποιοῦνται μέ τήν ἔννοια τῆς ὑπάρξεως, ἀφοῦ αὐτός ὁ ὄρος στίς περιπτώσεις αὐτές χρησιμοποιεῖται καί γιά τά ζῶα, συγκεκριμένα γιά τόν βούν.

Ἐπειτα, ὁ προσδιορισμός τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου μέ τά χαρακτηριστικά γνωρίσματα, αὐτογνωσία, ἑτερότητα, ἔκσταση-ἔρωτας εἶναι σαφής μεταφορά στήν ὀρθόδοξη θεολογία τῶν ἀντιστοίχων ὄρων τοῦ γερμανοῦ ὑπαρξιστοῦ φιλοσόφου Χάιντεγκερ.

Ἀκόμη, ὁ ὄρος ἀλληλοπεριχώρηση τῶν προσώπων σαφέστατα ἀναφέρεται στόν Τριαδικό Θεό, ἀφοῦ κατά τούς Πατέρες ὑπάρχει ἡ περιχώρηση μεταξύ τῶν Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀλλά

αὐτό δέν μπορεῖ νά γίνη κατά τόν ἴδιο τρόπο στους ἄνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἰδιαίτερες ἐνέργειες καί ἰδιαίτερα σώματα, ὅποτε δέν μπορεῖ κανεῖς νά καταλάβει πῶς μπορεῖ νά γίνη ἀλληλοπεριχώρηση μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀγάπη μεταξύ τῶν ἀνθρώπων δέν μπορεῖ νά ἐρμηνεύεται μέ τήν ἀρχή τῆς ἀλληλοπεριχωρήσεως, κατά τόν τρόπο πού γίνεται στόν Τριαδικό Θεό.

γ) «Πρόσωπο καί ἄτομο»

Συνεχῶς ὑποστηρίζεται σήμερα ὅτι ὑφίσταται διαφορά μεταξύ προσώπου καί ἀτόμου. Γράφεται καί λέγεται ὅτι τό πρόσωπο ἔχει αὐτοσυνειδησία καί ἑτερότητα, διακρίνεται ἀπό τήν ἐλευθερία καί τήν ἀγάπη, ἐνῶ τό ἄτομο ἐκλαμβάνεται μέ τήν βιολογική καί ἀριθμητική ἔννοια. Μιά τέτοια διάκριση εἶναι ἐνδιαφέρουσα καί βοηθᾷ στίς συζητήσεις γιά κοινωνικά θέματα, γι' αὐτό καί ἐγώ εἶχα ἐπιρεασθῆ πρίν τριάντα (30) χρόνια, καί μέ βοηθοῦσε στίς συζητήσεις μέ διανοουμένους καί νέους, ἀλλά γρήγορα κατάλαβα ὅτι αὐτός ὁ χωρισμός διαφοροποιεῖται ἀπό τήν πατερική παράδοση.

Ἡ διάκριση μεταξύ προσώπου καί ἀτόμου ἀνευρίσκεται κατ' ἀρχάς στόν σχολαστικό θεολόγο Θωμᾶ τόν Ἀκινάτη, ἀλλά ἀναπτύχθηκε στίς ἡμέρες μας ἀπό τήν ὑπαρξιακή φιλοσοφία, συγκεκριμένα τόν Μαριτέν, τόν Μπερντιάγεφ καί ἄλλους. Χρησιμοποιεῖται δέ καί ἀναλύεται ἀπό τόν Βλαδίμηρο Λόσκυ.

Ὅμως, στήν πατερική διδασκαλία δέν ὑφίσταται τέτοια διάκριση μεταξύ προσώπου καί ἀτόμου. Νά ὑπενθυμίσω καί πάλιν ὅτι οἱ Πατέρες πάντοτε ἀνέπτυξαν τόν ὄρο πρόσωπο καί ὑπόσταση γιά τόν Θεό, ὄχι γιά τόν ἄνθρωπο. Ἐτσι, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός γράφει: «Χρῆ δέ γινώσκειν, ὡς οἱ ἅγιοι πατέρες ὑπόστασιν καί πρόσωπον καί ἄτομον τό αὐτό ἐκάλεσαν». Καί ἄλλοῦ γράφει: «ὑποστάσεις ἦτοι τά ἄτομα», δηλαδή ταυτίζει ἐννοιολογικά τό πρόσωπο, τήν ὑπόσταση καί τό ἄτομο.

Καί αὐτό τό ἔγραψε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, γιατί γνώριζε ὅτι ἡ λέξη ἄτομον, ἀπό τό στερεητικό α καί τήν λέξη τομή, ἄρα ἄτομο, εἶναι τό «μή τεμνόμενον» καί χρησιμοποιήθηκε στίς Χριστολογικές ἔριδες γιά νά τονισθῆ, ὅτι δέν τέμνονται στόν Χριστό οἱ δύο φύσεις, θεία καί ἀνθρώπινη, ὅποτε ὁ Χριστός εἶναι ἓνα ἐνιαῖο

πρόσωπο-άτομο, στό όποιο ένώνονται οί δύο φύσεις «άσυγχύτως, άπρέπτως, άδιδαιρέτως και άχωρίστως». Επίσης, ό άγιος Συμεών ό Νέος Θεολόγος χρησιμοποιεί τήν λέξη άτομο στόν Τριαδικό Θεό, ότι δέν τέμνονται τά Πρόσωπα τής Άγίας Τριάδος. Γράφει: «Υίός έν Πατρί άεννάως όράται / γεγεννημένος, αλλά συνηνωμένος / και έν Υίῳ γάρ ό Πατήρ καθορᾶται / άδιαστάτως, άτόμως, άχωρίστως».

Ό Βλαδίμηρος Λόσκυ πού χρησιμοποιεί τήν διάκριση μεταξύ προσώπου και άτόμου γράφει: «Κατά συνέπεια, στήν θεολογική γλώσσα, τόσο στήν Άνατολή όσο και στήν Δύση, ό όρος άνθρωπο πρόσωπο συμπίπτει μέ τό ανθρώπινο άτομο. Δέν μπορούμε, όμως, νά σταθοῦμε σ' αυτή τήν διαπίστωση. Άφοῦ, όπως φαίνεται, ή χριστιανική ανθρωπολογία δέν έδωσε καινούριο νόημα στήν ανθρώπινη ύπόσταση ή ανθρώπινο πρόσωπο, άς προσπαθήσωμε νά ανακαλύψωμε τήν παρουσία μιᾶς διαφορετικῆς έννοίας, ή όποία δέν δύναται πλέον νά είναι ταυτόσημη μέ τό άτομο». Έτσι, έκανε τήν διάκριση μεταξύ προσώπου και άτόμου, έπηρεασμένος, κυρίως, από τήν ύπαρξιστική φιλοσοφία.

Φαίνεται, λοιπόν, καθαρά ότι ή προσπάθεια νά καθορισθῆ και νά όριοθετηθῆ και νά διακριθῆ τό ανθρώπινο πρόσωπο από τό άτομο, άν και οί Πατέρες δέν προέβησαν σέ τέτοια προσπάθεια, είναι έργο τῆς νεώτερης θεολογίας.

δ) «*Η άξιοπρέπεια και ιερότητα τοῦ ανθρώπινου προσώπου*»

Η φράση «άξιοπρέπεια και ιερότητα τοῦ ανθρώπινου προσώπου», χρησιμοποιεῖται συχνά, ίσως από άγνοια τῶν πραγματικῶν δεδομένων.

Σχετικά μέ τό ανθρώπινο πρόσωπο και ότι αυτός ό όρος εισήχθη από τήν σχολαστική, ρωσική θεολογία, αλλά και από τήν ύπαρξιακή φιλοσοφία έλέχθησαν τά δέοντα προηγουμένως. Όμως, έπεκτείνεται τό θέμα και συνδέεται τό ανθρώπινο πρόσωπο μέ τήν άξιοπρέπεια και τήν ιερότητα.

Κατ' άρχάς πρέπει νά σημειωθῆ ότι όσοι όμιλοῦν για τό ανθρώπινο πρόσωπο τό συνδέουν μέ τόν κάθε άνθρωπο, άνεξαργήτως φυλῆς, θρησκείας, πεποιθήσεων, δηλαδή κάθε άνθρωπος είναι πρόσωπο ως κατ' εικόνα Θεοῦ, διότι έχει τό νοερό και τό αὐτεξούσιο. Παλαιότερα, όταν έγραφα

για τό ανθρώπινο πρόσωπο, σύμφωνα μέ τόν Γέροντα Σωφρόνιο Σαχάρωφ, ό όποῖος γράφοντας για τόν άνθρωπο ως πρόσωπο έννοοῦσε τόν άνθρωπο πού φθάνει στό καθ' όμοίωση, τήν θέωση, δέχθηκα ισχυρή αντίδραση, διότι κατά τούς συγχρόνους φιλοσοφοῦντες θεολόγους κάθε άνθρωπος, μέ τήν έλευθερία πού διαθέτει και τήν δυνατότητα τῶν έπιλογῶν του είναι πρόσωπο.

Μέσα σέ αυτήν τήν προοπτική τί σημαίνει άξιοπρέπεια και ιερότητα τοῦ ανθρώπινου προσώπου; Σέ μιᾶ σύγχρονη ανθρώπινη κοινωνία είναι σεβαστές οί όποιες έπιλογές τοῦ κάθε ανθρώπου, έστω και άν είναι αντίθετες από τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, και γενικότερα τήν πατερική όρθόδοξη ανθρωπολογία. Επίσης, μερικοί όρθόδοξοι θεολόγοι χρησιμοποιοῦν τήν φράση «άξιοπρέπεια τοῦ ανθρώπινου προσώπου» μέ παραδοσιακή έννοια, αλλά δημιουργεῖται έννοιολογική σύγχυση, όταν οί άλλοι τό έννοοῦν διαφορετικά και απαιτοῦν τόν σεβασμό τῶν ανθρώπινων δικαιωμάτων, έστω και άν είναι αντίθετα από τήν ευαγγελική άσκητική ζωή.

Άπλως αναφέρω ένα παράδειγμα, για νά φανῆ πῶς χρησιμοποιεῖται ή φράση «ή άξιοπρέπεια και ή ιερότητα τοῦ ανθρώπινου προσώπου». Διατυπώνεται ή άποψη ότι τό νά ανακαλύψῃ κάποιος μέσα του τήν «όμοφυλόφιλη έλξη» αυτό «συνιστᾶ άσθένεια τῆς φύσεως και όχι τοῦ προσώπου».

Στήν φράση αυτή φαίνεται ότι μεταφέρεται ή όρολογία φύσεως και προσώπου από τόν Θεό στόν άνθρωπο, πράγμα πού δέν παρατηρεῖται στους Πατέρες, όπως τονίσθηκε. Έπομένως, γίνεται διάσπαση μεταξύ φύσεως και προσώπου, ένῶ τό Πρόσωπο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ είναι οὐσία μέ τά ιδιώματα, και δέν ύπάρχει προτεραιότητα τῆς φύσεως ή τοῦ προσώπου. Άκόμη, ή διάκριση αυτή λέγεται για νά άποδοθῆ ή ευθύνη για κάποια άνωμαλία στήν φύση και όχι στό πρόσωπο, τό όποιο είναι ιερό και άξιοπρεπές. Και τό προβληματικό τῆς ύποθέσεως αυτής φαίνεται στό ότι, όταν πριν μερικά χρόνια τόν διαγωνισμό τραγουδιοῦ τῆς Eurovision τόν κέρδισε κάποια πού από άνδρας έγινε γυναίκα και είχε γένια, τότε διερωτῶνται όλοι πῶς θά όνομάζουμε αυτόν τόν άνθρωπο, άνδρα ή γυναίκα και ή απάντηση έδόθη ότι θά τόν όνομάζουμε «persona».

Φαίνεται ότι οι σύγχρονοι φιλόσοφοι και θεολόγοι χρησιμοποιούν την φράση «άξιοπρέπεια και ιερότητα του ανθρώπινου προσώπου» για να δηλώσουν τον σεβασμό στα ανθρώπινα δικαιώματα. Φυσικά πρέπει να αποδεχόμαστε τα ανθρώπινα δικαιώματα. Όμως, ο π. Ιωάννης Ρωμανίδης ισχυριζόταν ότι η Έκκλησία στο μέλλον θα συναντήσει δυσκολίες από τα λεγόμενα «ανθρώπινα δικαιώματα», γιατί εν όνοματι των ανθρώπινων δικαιωμάτων μπορεί να προβάλλονται διάφορες απόψεις και πρακτικές που είναι αντίθετες με το θέλημα του Θεού. Έργο της Έκκλησίας είναι να θεραπεύσει την νοερά ενέργεια του ανθρώπου και μέσα από αυτήν την πρακτική δημιουργείται ένότητα μεταξύ των ανθρώπων στην κοινωνία. Πάντως, η φράση «η άξιοπρέπεια και η ιερότητα του ανθρώπινου προσώπου» είναι προβληματική.

ε) «Όντολογικό και υπαρξιακό»

Συχνά χρησιμοποιούνται στον προφορικό και γραπτό λόγο και από ανθρώπους που γνωρίζουν ορθόδοξη θεολογία οι δύο αυτές λέξεις «όντολογικό» και «υπαρξιακό». Προφανώς τό κάνουν με την έννοια ότι «όντολογικό» σημαίνει τό πραγματικό, αυτό που υπάρχει, άρα όχι κάτι ανυπόστατο και φανταστικό. Επίσης, τό «υπαρξιακό» δηλώνει τά υπαρξιακά προβλήματα που έχουν σχέση με την αρχή και τό τέλος της ύπαρξης, με τά ερωτήματα τί είναι ζωή, τί είναι ό θάνατος, ποιό είναι τό νόημα της ύπαρξης, τί συμβαίνει μετά θάνατο, είναι οι άπαντήσεις στα «όριακά» ζητήματα του ανθρώπινου βίου, στίς λεγόμενες «άκρες της ζωής». Μέ αυτήν την έννοια χρησιμοποιούσα και εγώ στό παρελθόν αυτές τίς δύο λέξεις, ιδίως όταν συζητούσα με έπιστήμονες και νέους, μαθητές και φοιτητές, και έκαναν ιδιαίτερη έντύπωση.

Όμως, από τίς μελέτες μου τόσο στην πατερική όσο και στην δυτική σχολαστική θεολογία, την υπαρξιακή φιλοσοφία και την ρωσική θεολογία, κατάλαβα ότι οι όροι αυτοί είναι προβληματικοί από όρθόδοξο πατερική παραδόσεως και στην πραγματικότητα όσοι τούς χρησιμοποιούν αναιρούν την όρθόδοξη θεολογία ή διαφοροποιούνται από αυτήν.

Η λέξη όντολογία ως τεχνικός όρος άπαντάται για πρώτη φορά τον 17ο αιώνα και πρώτος ήταν ό Λάμπνιτς που την χρησιμοποίησε, αλλά ως περιεχόμενο, ως λόγος περί του όντος άπαντάται στην

κλασική μεταφυσική, στό έργο του Άριστοτέλη Μετά τά φυσικά, και στον σχολαστικό θεολόγο Θωμά τον Άκινάτη. Άργότερα ό όρος Όντοθεολογία άποδίδεται από τον γερμανό φιλόσοφο Κάντ και δηλώνει την προσπάθεια να άποδειχθή ή ύπαρξη του Θεού με λογικό τρόπο, είναι ή λεγόμενη όντολογική άπόδειξη της ύπαρξεως του Θεού.

Ό όρος υπαρξιακό είναι άπότοκο του υπαρξισμού που καλλιεργήθηκε τον 20ό αιώνα από τον Μαρσέλ και τούς μετέπειτα υπαρξιστές θεωρητικούς φιλοσόφους, όπως είναι ό Κίρκεγκαρ και ό Σάρτρ. Ό Κίρκεγκαρ άπογοητευμένος από τό φιλοσοφικό σύστημα του Χέγκελ που επικρατούσε στην εποχή του, σύμφωνα με τό όποιο ό άνθρωπος θεωρείται ως μία «άπρόσωπη ιδέα» ανέπτυξε την θεωρία ότι ό άνθρωπος είναι «ένα υπάρχον πρόσωπο». Άργότερα, ό Σάρτρ αντιδρώντας στην μεταφυσική και τον γερμανικό ιδεαλισμό ότι ή ουσία-ιδέα προηγείται της ύπαρξεως (όντολογία-ιδεολογία), ύποστήριξε ότι ή ύπαρξη προηγείται της ουσίας. Δηλαδή, κατ' αυτόν δέν είναι ό Θεός της ιδεολογίας που θά καθορίσει την ύπαρξη του ανθρώπου, αλλά ό άνθρωπος είναι εκείνος που θά καθορίσει τον έαυτό του, αλλά και θά άρνηθή τον Θεό. Μέ άλλα λόγια, κατά τον υπαρξισμό του Σάρτρ, ό άνθρωπος πρώτα είναι ύπαρξη και έπειτα, με την διαδικασία του γίνεσθαι, γίνεται μετά τον θάνατό του ουσία. Μέσα σέ αυτήν την προοπτική αναπτύχθηκε ή άποψη της «έλευθερίας της βούλησης».

Ό Γερμανός φιλόσοφος Χάιντεγκερ, που χαρακτηρίζεται ως υπαρξιστής φιλόσοφος, ό ίδιος, όμως, αυτοχαρακτηριζόταν ως φιλόσοφος του νοήματος του όντος, έκανε στα έργα του την διάκριση μεταξύ του όντικού και του όντολογικού, όπως και του υπαρκτικού και του υπαρξιακού.

Ό Ρώσος όρθόδοξος φιλόσοφος Μπερντιάγεφ, που χαρακτηρίστηκε ως χριστιανός υπαρξιστής φιλόσοφος και ως φιλόσοφος της έλευθερίας, ανέπτυξε πολλές τέτοιες άπόψεις, στηριζόμενος κατά βάση στίς μυστικιστικές και άγνωστικιστικές άπόψεις του Λουθηρανού Πιάγκομπ Μπέμε, που είχε ιδιαίτερη άπήχηση στον Χέγκελ και τον Σέλιγγ.

Επομένως, ή χρησιμοποίηση των λέξεων όντολογικό και υπαρξιακό για θεολογικά θέματα, χωρίς να γίνονται οι άπαραίτητες έπεξηγήσεις, είναι προβληματική.

στ) «Στρατευομένη και θριαμβεύουσα Ἐκκλησία»

Συχνά στά κηρύγματα μας κάνουμε λόγο για στρατευομένη και θριαμβεύουσα Ἐκκλησία. Ὡς στρατευομένη Ἐκκλησία ἐννοοῦμε τήν Ἐκκλησία πού ὑπάρχει στόν κόσμο, σέ αὐτήν ἀνήκουμε ὅλοι ἐμεῖς πού ἀγωνιζόμαστε ἐναντίον τῶν παθῶν, τοῦ διαβόλου καί τοῦ θανάτου, καί ὡς θριαμβεύουσα Ἐκκλησία ἐννοοῦμε τούς ἁγίους πού μέ τόν θάνατό τους πέρασαν σέ ἄλλη διάσταση χρόνου, στήν αἰώνια ζωή, καί ἀναμένουν τήν ἀνάσταση τῶν σωμάτων τους. Ὅμως, οἱ ὄροι αὐτοί δέν εἶναι τόσο «ἀθῶοι» ὅπως ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται.

Κατ' ἀρχάς ἀνήκουμε σέ μιά στρατεία ἐν Χριστῷ, ἀγωνιζόμαστε ἐναντίον τῶν παθῶν, καί ὑπάρχει μιά τέτοια ὁρολογία στήν Ἁγία Γραφή καί τά πατερικά κείμενα, ἐνῶ οἱ ἅγιοι ἔχουν ξεπεράσει τόν φόβο τῆς «διαπτώσεως» καί τόν φόβο τοῦ θανάτου.

Ὅμως, ὁ θρίαμβος τοῦ Χριστοῦ ἐναντίον τοῦ θανάτου, τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ διαβόλου πού ἐπιτεύχθηκε ἐπάνω στόν Σταυρό κατὰ τόν λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «ἀπεκδυσάμενος τάς ἀρχάς καί τάς ἐξουσίας ἐδειγματίσεν ἐν παρρησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτούς ἐν αὐτῷ» (Κολ. β', 15), δέν εἶναι ὑπόθεση μόνον αὐτῶν πού ἔχουν κοιμηθῆ, ἀλλά καί αὐτῶν πού ζοῦν ἀκόμη. Μέσα στήν Ἐκκλησία, μέ τά Μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ Χρίσματος καί τῆς θείας Εὐχαριστίας, μετέχουμε στόν θρίαμβο τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τό ἀναλύει θαυμάσια ὁ ἱερός Νικόλαος Καβάσιλας στό βιβλίο του μέ τίτλο ἐν Χριστῷ ζωή.

Ἐπειτα, δέν μποροῦμε νά χωρίζουμε τήν Ἐκκλησία σέ δύο τμήματα, ἤτοι τήν ἐπί γῆς στρατευομένη Ἐκκλησία καί τήν ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσα Ἐκκλησία, γιατί ἡ Ἐκκλησία εἶναι μιά καί ἀδιαιρέτη. Στήν Ἐκκλησία, ἰδιαίτερος στήν θεία Εὐχαριστία ζοῦμε τό γεγονός ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι «σύννοδος οὐρανοῦ καί γῆς», ζώντων καί κεκοιμημένων, ἀγγέλων καί ἀνθρώπων. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος γράφει: «Ἄνω στρατιαί δοξολογοῦσιν ἀγγέλων· κάτω ἐν ἐκκλησίαις χοροστατοῦντες ἄνθρωποι τήν αὐτήν ἐκείνοις ἐκμυμούνται δοξολογίαν. Ἄνω τά Σεραφίμ τόν τρισάγιον ὕμνον ἀναβοᾷ· κάτω τόν αὐτόν ἢ τῶν ἀνθρώπων ἀναπέμπει πληθῆς· κοινή τῶν ἐπουρανίων καί ἐπιγείων συγκροτεῖται πανήγυρις· μιά εὐχαριστία,

ἐν ἀγαλλίαμα, μιά εὐφρόσυνος χοροστασία». Ἄλλοῦ γράφει ὅτι οἱ ἄνθρωποι στήν θεία Λειτουργία εἶναι «συγχορευτές μέ τούς ἀγγέλους».

Ἀκόμη, τό ὅτι στήν Ἐκκλησία ὑπάρχουν ἅγιοι πού ἔφθασαν σέ μεγάλες πνευματικές καταστάσεις στό νά βλέπουν τόν Θεό, τήν Παναγία καί τούς Ἁγίους, σημαίνει ὅτι δέν μπορεῖ νά ὑπάρξῃ ἀπόλυτος χωρισμός μεταξύ στρατευομένης καί θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας.

Τό θέμα, ὅμως, εἶναι ὅτι ἡ διάκριση μεταξύ στρατευομένης καί θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας συνδέεται ἀναπόσπαστα μέ τήν ἀντορθόδοξο διάκριση μεταξύ ὄρατῆς καί ἀόρατης Ἐκκλησίας πού ἀναπτύχθηκε τόν 19ο αἰώνα ἀπό τήν ἀγγλικανική «κίνηση τῆς Ὁξφόρδης», ὅτι ἡ ἀληθινή Ἐκκλησία εἶναι μιά καί ἀόρατη, ἐνῶ «οἱ ἐπί μέρους ἱστορικές Ἐκκλησίες εἶναι νόμιμες ὄρατές ἐκφράσεις τῆς, ἢ κάθε μιά στόν δικό της ἱστορικοπολιτισμικό προσδιορισμένο χῶρο, μέ τήν προϋπόθεση ὅτι διαφυλάσσουν τήν πίστη τῆς ἀδιαιρέτης Ἐκκλησίας καί τήν ἀποστολική διαδοχή τῶν Ἐπισκόπων τῆς». Ὅπως, ἐπίσης, μιά τέτοια διάκριση σχετίζεται μέ τήν ἐκκλησιολογία τοῦ σχολαστικισμοῦ, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ὑπάρχει διάκριση μεταξύ τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ «μυστικοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ». Ἔτσι, δίνεται ἡ δυνατότητα νά «ἀναγνωρισθοῦν» οἱ ἄλλες ἐκκλησιαστικές κοινότητες, ὅτι εἶναι «ἀτελῶς» ἐκκλησιαστικές, ἔστω καί ἂν δέν ὑπάγονται στήν δικαιοδοσία τοῦ Πάπα.

Τελικά, ἡ διάκριση μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν ἔχει σχέση μέ τήν διάκριση μεταξύ ἱστορίας καί ἔσχατολογίας, πρᾶγμα ἀντορθόδοξο, γιατί καί οἱ ἅγιοι πού ἔφυγαν ἀπό τόν κόσμο αὐτό ἀποτελοῦν καί ἀνήκουν στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μέ τά λείψανά τους, ἀλλά καί τό ἔσχατον δέν εἶναι ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας πέραν τοῦ θανάτου καί τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί ἡ βίωσή του ἀπό τό παρόν. Ὁ Χριστός, πού εἶναι «ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος» (Ἀποκ. α', 17), ἐνηθρώπησε, ἤλθε στήν ἱστορία, γι' αὐτό τό ἔσχατον εἶναι πάντοτε παρόν.

Ἐπομένως, εἶναι ἐπικίνδυνο νά χωρίζεται ἡ Ἐκκλησία σέ στρατευομένη καί θριαμβεύουσα, ὡσάν νά εἶναι δύο διαφορετικές Ἐκκλησίες. Μία εἶναι ἡ Ἐκκλησία μέ τίς δύο ὀψεις τῆς, τήν ὄρατη, πού συγκροτεῖται ἀπό τούς πραγματικούς ποιμένες μέ τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία καί τά Μυστήρια, καί

τήν άόρατη, στην όποία άνήκουν οί κεκοιμημένοι άγιοι, αλλά, βεβαίως, ύπάρχει ένότητα μεταξύ τών μελών τής Έκκλησίας, άφου ένα είναι τό Σώμα του Χριστού. Ο π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ έγραφε: «Η θριαμβεύουσα Έκκλησία είναι πρό πάντων ή λατρεύουσα Έκκλησία, ή ύπαρξή της είναι μιá ζωντανή συμμετοχή στό παρακλητικό έργο και στή λυτρωτική άγάπη του Χριστού».

ζ) «Προφητικό, Βασιλικό και Άρχιερατικό άξίωμα του Χριστού»

Στήν Παλαιά Διαθήκη ύπάρχουν τρεις διαφορετικοί χαρισματούχοι μέ τούς όποιους ό Θεός διηθύθυε τόν λαό Του, ήτοι οί Προφήτες, οί Βασιλείς και οί Άρχιερείς. Ο Χριστός μέ τήν ενανθρώπιση Του έχει τό πλήρωμα τής Χάριτος ως Υίός του Θεού σωματικώς, όπως λέγει ό Απόστολος Παύλος «ότι έν αυτώ ενδόκησε πάν τό πλήρωμα κατοικησαι» (Κολ. α΄, 19), και «ότι έν αυτώ κατοικεί πάν τό πλήρωμα τής θεότητος σωματικώς» (Κολ. β΄, 9), όποτε είναι Προφήτης μέ τό κήρυγμα, Βασιλεύς μέ τήν καθοδήγηση, και Άρχιερεύς μέ τήν θυσία και προσφορά. Έννοείται ότι στον Χριστό αυτές οί τρεις ιδιότητες-γνωρίσματα, είναι ένωμένα μεταξύ τους.

Ο άγιος Ίωάννης ό Χρυσόστομος έρμηνεύοντας τό ψαλμικό: «Μέγας Κύριος και αινετός σφόδρα» γράφει: «Εί δέ μέγας Θεός και μέγας Κύριος, μέγας βασιλεύς· Μέγας προφήτης, μέγας ιερεύς, μέγα φώς, τά πάντα μέγας». Ο Χριστός έδωσε όλη αυτήν τήν ζωή Του στην Έκκλησία, και διδάσκει τόν λαό (προφήτης), έπιτελεί τό λατρευτικό έργο (άρχιερεύς) και κατευθύνει τά μέλη Του προς τόν προορισμό τους (βασιλεύς). Στο τριπλό αυτό έργο είναι μέτοχοι οί Χριστιανοί, κατά τόν λόγο του άγιου Ίωάννου του Χρυσοστόμου: «Ούτω και σύ γίνη βασιλεύς και ιερεύς, και προφήτης έν τῷ λουτρῷ· βασιλεύς μέν, πάσας χαμαί ρίψας τάς πονηράς πράξεις και τά άμαρτήματα κατασφάξας, ιερεύς δέ έαυτόν προσενεγκών τῷ Θεῷ, και καταθύσας τό σῶμα και σφαγείς και αυτός... Προφήτης δέ, τά μέλλοντα μανθάνων, και ένθους γινόμενος και σφραγισάμενος».

Προφανώς, έδῶ πρόκειται για τήν προσωπική ζωή κάθε πιστού, μέ τό Βάπτισμα-Χρίσμα, τόν άγώνα για τήν κάθαρση του έαυτού του, για τήν τήρηση τών έντολών του Χριστού, για τήν κληρονόμηση τής Βασιλείας του Θεού. Όμως, μέ ειδική

έννοια, αυτά τά χαρίσματα-δωρεές δίδονται στους Κληρικούς, έξαιρέτως στους Έπισκόπους, προκειμένου νά τελούν τά ιερά Μυστήρια, νά διδάσκουν τόν λαό και νά τόν κατευθύνουν στην σωτηρία.

Έκείνο, όμως, πού μέ προβληματίζει έντονα είναι ό όρος «τρισόν άξίωμα του Χριστού» και ότι ό Άρχιερεύς είναι μέτοχος του «τρισοῦ άξιώματος του Χριστού». Τί σημαίνει άξίωμα; Πώς μπορεί νά νοηθῆ; Ποιό είναι αυτό τό άξίωμα του Χριστού; Γιατί δέν χρησιμοποιείται ό όρος Χάρη, Χάρισμα ή όποιαδήποτε άλλη λέξη και χρησιμοποιείται τό άξίωμα;

Έρευνώντας τό θέμα διαπίστωσα, ότι ή φράση αυτή, κυρίως ή λέξη άξίωμα είναι προτεσταντικής προέλευσης, προέρχεται από έναν φίλο του Λουθήρου, όνόματι Οικόλαμπάδιο, όπαδό τής Μεταρρύθμισης. Και έπειδή αυτή ή φράση έπαναλαμβάνεται συνεχώς στην Έγκύκλιο τής Ίεράς Συνόδου, ή όποία αποστέλλεται στό ποιμνιο κάθε Ίεράς Μητροπόλεως μέ τήν έκλογή και χειροτονία του Νέου Άρχιερέως και αναγινώσκεται στην τελετή τής ένθρονίσεως, καλόν είναι νά αντικατασταθῆ μέ άλλον ευστοχότερο όρο πού νά έκφράζει τήν ίδια πραγματικότητα.

Μέ τήν ευκαιρία αυτή θά ήθελα νά έπισημάνω, ότι ή φράση ότι ό Άρχιερεύς είναι εις «τύπον και τόπον Χριστού», πού προσδιορίζεται ότι προέρχεται από τόν άγιο Ίγνάτιο τόν Θεοφόρο, παρατήρησα ότι δέν ύπάρχει στον άγιο Ίγνάτιο ή φράση αυτή, άφου εκεί ό Έπίσκοπος χαρακτηρίζεται εις τύπον του Πατρός και ό διάκονος εις τύπον του Χριστού, και δέν μπορώ νά βρω ποιός Πατέρας χρησιμοποιεί αυτόν τόν όρο. Βέβαια, ύπάρχει συσχέτιση του Έπισκόπου μέ τόν Χριστό, αλλά δέν ύφίσταται ή φράση «εις τύπον και τόπον του Χριστού». Έρευνῶ ακόμη τό θέμα αυτό.

Τό γεγονός είναι ότι ό Έπίσκοπος δέν είναι ούτε ό αντιπρόσωπος του Θεού στον λαό, ούτε ό εκπρόσωπος του λαού προς τόν Θεό, αλλά είναι τό «μυστήριο τής αισθητῆς παρουσίας του Χριστού» μέ τήν Χάρη τής Άρχιερωσύνης, πού θά ήταν καλό νά συνοδεύταν μέ τήν δική του Πεντηκοστή.

η) «Η άρχιερωσύνη και ή Πεντηκοστή»

Στίς χειροτονίες τών Άρχιερέων τόσο ό χειροτονηθόσόμενος όσο και ό χειροτονῶν Άρχιερεύς

χρησιμοποιούν την φράση «προσωπική Πεντηκοστή», δηλαδή ταυτίζουν την χειροτονία εις Ἐπίσκοπον μέ την μέθεξι της Πεντηκοστής.

Βεβαίως, οἱ Ἐπίσκοποι εἶναι διάδοχοι τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, εἶναι ἡ «ἀναμμένη λαμπάδα τῆς Πεντηκοστής» πού μεταφέρει τό φῶς τῆς Πεντηκοστής, τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ στήν Ἐπισκοπή-Μητρόπολη γιά τήν ὁποία ἐξελέγη καί χειροτονήθηκε, κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ. Ὅμως, αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ταυτίζεται ἀπόλυτα ἡ ἐμπειρία τῆς Πεντηκοστής μέ τήν Χάρη τῆς Ἀρχιερωσύνης. Καλόν θά ἦταν νά ταυτίζονταν, ἀλλά στήν πράξη ὑπάρχει διαφορά.

Πεντηκοστή εἶναι ἡ ἡμέρα κατά τήν ὁποία τό Ἅγιον Πνεῦμα κατήλθε στους Μαθητές καί τούς ἔνωσε μέ τόν Χριστό, ἔγιναν μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Πρίν τήν Πεντηκοστή οἱ Μαθητές ἔβλεπαν καί ἀκούγαν τόν Χριστό, ἀκόμη καί κατά τήν Μεταμόρφωση, καίτοι οἱ Μαθητές «ἐνηλλάγησαν καί τήν ἐναλλαγὴν εἶδον», ἐν τούτοις τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἦταν ἔξω ἀπό τούς Μαθητές. Ὅμως, τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστής ἐν Ἅγιῳ Πνεύματι οἱ Ἀπόστολοι ἔγιναν μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Πεντηκοστή ἔγινε «ἄπαξ» στήν ἱστορία, καί ὅσοι ἀκολουθοῦν τήν ἴδια πορεία, ἦτοι, ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, πορεύονται μέ τήν «πρακτική φιλοσοφία» ἢ κάθαρση, τήν «φυσική θεωρία» ἢ φωτισμό καί τήν «μυστική θεολογία» ἢ θέωση, ἀνέρχονται στό ὕψος τῆς Πεντηκοστής καί μετέχουν τῆς ἐμπειρίας τῆς Πεντηκοστής ὡς προσωπικῆς Πεντηκοστής. Ἔτσι, ἄλλο εἶναι ἡ ἀφεση τῶν ἁμαρτιῶν διά τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἄλλο εἶναι ἡ μέθεξι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διά τῆς θεωρίας (Πεντηκοστής). Ἄλλο εἶναι ἡ Χάρη τῆς Ἀρχιερωσύνης πού δίνεται στόν ἄνθρωπο διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἄλλο εἶναι ἡ δωρεά τῆς θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου διά τῆς θεωρίας τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἡ Πεντηκοστή.

Ἐνα χαρακτηριστικό παράδειγμα εἶναι τοῦ Προτομάρτυρος καί Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου, ὁ ὁποῖος ἦταν «πλήρης πίστεως καί Πνεύματος Ἁγίου», καί γι' αὐτό ἐπελέγη νά χειροτονηθῆ διάκονος (Πράξ. στ' , 6). Ἐδῶ γίνεται λόγος γιά τήν μέθεξι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δηλαδή μέθεξι τῆς Πεντηκοστής, πού προχεόταν καί στό σῶμα του,

γι' αὐτό ὅλοι στό Συνέδριο «εἶδον τό πρόσωπον αὐτοῦ ὡσεὶ πρόσωπον ἀγγέλου» (Πράξ. στ' , 15). Καί μετά ἀπό λίγο «ὑπάρχων πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, ἀτενίσας εἰς τόν οὐρανόν εἶδε δόξαν Θεοῦ καί Ἰησοῦν ἐστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ, καί εἶπεν ἰδού θεωρῶ τούς οὐρανούς ἀνεωγμένους καί τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ ἐστῶτα» (Πράξ. ζ' , 55-56), καί αὐτό ἦταν διαφορετικό ἀπό τήν Χάρη τῆς διακονίας.

Μπορεῖ κάποιος λαϊκός ἢ μοναχός ἢ Κληρικός νά φθάση στήν ἐμπειρία τῆς Πεντηκοστής, στήν ὄραση τοῦ Θεοῦ, μέ τήν μέθεξι τῆς θεοποιουῦ ἐνεργείας Του, καί μπορεῖ ἕνας Κληρικός νά ἔχη τήν Χάρη τῆς Ἀρχιερωσύνης χωρίς νά μετέχη τῆς ἐμπειρίας τῆς θεώσεως-Πεντηκοστής. Ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ μετέχεται διαφορετικῶς, καί ἀναλόγως μέ τήν κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου δημιουργεῖ διαφορετικά ἀποτελέσματα. Ἔτσι κάνουμε λόγο γιά δημιουργική, προνοιακή, συντηρητική ἐνεργεια τοῦ Θεοῦ, ἢ γιά καθαρτική, φωτιστική καί θεοποιῶ ἐνεργεια τοῦ Θεοῦ, ἢ γιά διακονική, ἱερατική καί ἀρχιερατική ἐνεργεια τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι χαρακτηριστικό τό τροπᾶριο πού χρησιμοποιεῖται στίς ἐορτές τῶν ἁγίων Ἱεραρχῶν: «Καί τρόπων μέτοχος καί θρόνων διάδοχος, τῶν ἀποστόλων γενόμενος, τήν πρᾶξιν εὖρες θεόπνευστε εἰς θεωρίας ἐπίβασιν· διά τοῦτο τόν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομῶν, καί τῇ πίστει ἐνήθλησας μέχρως αἵματος Ἱερομάρτυς.....».

Στό τροπᾶριο αὐτό, πού ἐκφράζει τήν θεολογία τῆς Ἐκκλησίας, γράφεται ὅτι ὁ ἅγιος Ἐπίσκοπος εἶναι διάδοχος τῶν θρόνων τῶν Ἀποστόλων, ἀλλά καί μέτοχος τοῦ τρόπου τῶν Ἀποστόλων. Ὁ τρόπος τῶν Ἀποστόλων εἶναι ἡ πράξη καί ἡ θεωρία, πού σημαίνει ἡ θεωρία βασιζέται ἐπάνω στήν πράξη. Ἔτσι, γίνεται θεόπνευστος, καί ὁμολογεῖ τήν ἀλήθεια καί μάλιστα μέχρι τοῦ μαρτυρίου τοῦ αἵματος.

Ἐπομένως, δέν εἶναι ἀκριβής ἡ φράση πού λένε ὅσοι πρόκειται νά χειροτονηθοῦν ὅτι «σήμερα θά βιώσω τό Μυστήριον τῆς προσωπικῆς μου Πεντηκοστής».

Ὁ π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ σέ ἕνα κείμενό του ἀναλύει τό «μυστήριον τῆς Πεντηκοστής» σέ σχέση μέ τήν Ἀποστολική διαδοχή καί τήν Ἀποστολική Παράδοση. Γράφει ὅτι «τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστής τό Πνεῦμα κατέρχεται ὄχι μόνο πάνω στους

Ἀποστόλους, ἀλλά καί πάνω σ' ἐκείνους πού παρευρίσκονταν μαζί τους· ὄχι μόνο πάνω στους Δώδεκα, ἀλλά καί πάνω σ' ὅλο τό πλῆθος». Ἔτσι, τό Ἅγιον Πνεῦμα κατήλθε στήν πρώτη Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων καί ἔδωσε ποικίλα χαρίσματα καί διακονήματα.

Συνεχίζει ὅτι «ἡ Πεντηκοστή εἶναι τό πλήρωμα καί ἡ πηγὴ ὅλων τῶν μυστηρίων καί τῶν μυστηριακῶν πράξεων, ἡ μιὰ καί ἀνεξάντλητη πηγὴ ὅλης τῆς μυστηριακῆς καί πνευματικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Τό νά εἶσαι ἢ νά ζεῖς μέσα στήν Ἐκκλησία σημαίνει συμμετοχὴ στήν Πεντηκοστή». Ἡ Πεντηκοστή «διαγωνίζεται μέ τὴν Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ» καί «ἡ ἀποστολὴ τῶν Ἐπισκόπων εἶναι τό νά εἶναι τὰ ὄργανα τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς», πού σημαίνει ὅτι «διὰ τοῦ ἐπισκόπου τῆς (ἡ Ἐκκλησία) συνδέεται μέ τό παρελθόν καί τὴν ἀρχαιότητα» καί «διὰ τοῦ ἐπισκόπου τῆς ἀποτελεῖ ἓνα τμῆμα τοῦ ζωντανοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Σώματος τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας». Ὅμως, «ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ δέν εἶναι τόσο τό κανονικό ὅσο τό μυστικό θεμέλιο τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας», εἶναι μέθεξι τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως, ἡ ὁποία «εἶναι ἓνα ἀδιάσπαστο ρεῦμα πνευματικῆς ζωῆς πού ξεκινᾷ ἀπὸ τό Ὑπερῶ». Τό νά εἶναι κανεῖς πιστός στήν παράδοση σημαίνει ὅτι συμμετέχει στήν Πεντηκοστή καί ἡ παράδοση σημαίνει «ὀλοκλήρωση τῆς Πεντηκοστῆς».

Αὐτὰ σημαίνουν ὅτι Πεντηκοστή εἶναι ἡ μέθεξι τῆς θεώσεως, αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσία τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως στήν ὁποία μπορεῖ νά φθάσῃ κάθε μέλος τῆς Ἐκκλησίας, καί αὐτό δέν εἶναι προνόμιο τῶν Ἐπισκόπων, ἀλλά οἱ Ἐπίσκοποι εἶναι «ὄργανα τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς», πού εἶναι διαδοχὴ τοῦ θρόνου τῶν Ἀποστόλων καί μετοχὴ στους τρόπους τῶν Ἀποστόλων, εἶναι ἐμπειρία τοῦ μυστηρίου τῆς Πεντηκοστῆς, καί ὡς ὄργανα τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς ὀδηγοῦν τοὺς Χριστιανούς στήν μέθεξι τῆς Πεντηκοστῆς.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τό γράφει καθαρά: «Αὐτός ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καί διδασκάλους, πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς

ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφ. δ', 11-13).

Ἡ φράση «προσωπικὴ Πεντηκοστή» ἴσως προέρχεται ἀπὸ Ρώσους θεολόγους, πού ἔκαναν λόγο γιὰ «Πεντηκοστή κάθε Μυστηρίου» συγχέοντας καί ταυτίζοντας τὴν Πεντηκοστή πού ἔγινε «ἀπαξ» στήν ἱστορία μέ τὸν ἁγιασμό τῶν ὑλικῶν ἀντικειμένων καί τὸν ἁγιασμό τῶν ἀνθρώπων γιὰ νά ἐπιτελέσουν ἓνα ἔργο.

Συμπέρασμα

Ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω ἐξάγεται ὅτι ὄντως ὑπάρχει θεολογικὴ κρίση. Οἱ ἄλλες κρίσεις – οἰκονομική, ἠθική, κοινωνική, πολιτιστική – ἔρχονται καί παρέρχονται, εἶναι τοῦ παρόντος αἰῶνος, καί ἀφοροῦν στό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καί στὰ ὑλικά του πράγματα πού εἶναι πρόσκαιρα, ἐνῶ ἡ θεολογικὴ κρίση ἀφορᾷ στό πνεῦμα, στήν ψυχὴ καί ἔχει αἰώνιες διαστάσεις, γι' αὐτό καί πρέπει, ἰδιαίτερος ἐμεῖς οἱ Ἀρχιερεῖς, νά τὴν προσέχουμε. Ἀνάλογα μέ τὴν θεολογία γίνεται καί ἡ θεραπεία. Ὅταν ὁ ἰατρός χρησιμοποιῇ μιὰ λανθασμένη ἰατρικὴ μέθοδο, μιὰ ἀποτυχημένη θεωρία, τότε δέν μπορεῖ νά θεραπεύσῃ.

Ἐπαναλαμβάνω ὅ,τι εἶπα στήν ἀρχὴ τῆς εἰσηγήσεώς μου ὅτι ἡ θεολογικὴ κρίση καί οἱ ἐπιπτώσεις στήν καθημερινὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι μόνον ἀλλοίωση τῶν ὄρων, ἂν καί οἱ ὄροι καί οἱ ἔννοιες πού καθορίσθηκαν ἀπὸ τοὺς Πατέρες καί θεσπίσθηκαν ἀπὸ τίς Τοπικὲς καί Οἰκουμενικὲς Συνόδους εἶναι μέρος τῆς Παραδόσεως, αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ Παράδοση, ἀλλά εἶναι ἀποδόμηση καί τῆς Ὀρθοδόξου Παραδόσεως, καί στήν πραγματικότητα ἀπομάκρυνση ἀπὸ αὐτήν. Πρόκειται γιὰ μιὰ θεολογικὴ ἀσθένεια.

Ζητῶ συγγνώμη γιὰ τὴν κόπωση, καθὼς ἐπίσης ζητῶ τὴν ἐπιείκειά σας. Ὅπως ἀνέφερα στήν ἀρχὴ τῆς εἰσηγήσεως, αὐτὰ τὰ θέματα θά ἀναπτυχθοῦν ἐπαρκῶς σὲ μελέτη μου πού πρόκειται νά δημοσιευθῇ προσηχῶς.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Ἀναγνώρισις συστάσεως Ἐνοριῶν καί Ἱερῶν Μονῶν
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καί Νιγρίτης
συμφώνως πρός τό ἄρθρον 25 τοῦ Ν. 4301/2014

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει:

1. τό ἄρθρον 25 παρ. 1 τοῦ Ν. 4301/2014,
2. τήν ὑπ' ἀριθμ. 1012/28.9.2015 εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σερρῶν καί Νιγρίτης κ. Θεοφίλου,
3. τήν ἀπό 12.10.2015 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

διαπιστοῦμεν

τήν σύστασιν πρό τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ Νόμου 590/1977, τῶν ὡς κάτωθι Ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καί Νιγρίτης:

Α' Ἐνορίαί

1. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Σερρῶν, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Σερρῶν (ὁδός Ἐμμανουήλ Παπᾶ 18), τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τοῦ Δήμου Σερρῶν, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1957, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.
2. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Σαράντα Μαρτύρων Σερρῶν, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Σερρῶν (ὁδός Μάρκου Μπότσαρη 70), τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τοῦ Δήμου Σερρῶν, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1952, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἀπό 21.9.1952 ἐγγράφου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.
3. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Σερρῶν, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Σερρῶν (ὁδός Κ. Ἀλεξανδρίδη 10 καί Θεσσαλονίκης), τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τοῦ Δήμου Σερρῶν, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1971, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ πρώτου Βιβλίου Πρακτικῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.
4. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νεκταρίου χωρίου Νεοχώριον (παλαιά ὄνομασία: Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἁγίου Γεωργίου), μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Νεοχωρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Στρυμώνα, τοῦ Δήμου Ἐμμανουήλ Παπᾶ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1972, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἡμερομηνίας τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καί ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔτους 1972 (σελ. 400).

5. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Λαχανᾶς, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Λαχανᾶ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λαχανᾶ, τοῦ Δήμου Λαγκαδᾶ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1968, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1/3.1.1968 Πρακτικοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

6. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Εὐαγγελίστρια, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Εὐαγγελιστρίας, τοῦ Δήμου Λαγκαδᾶ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1970, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔτους 1972 (σελ. 400).

7. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου χωρίου Σκεπαστόν, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σκεπαστοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀρέθουσας, τοῦ Δήμου Βόλβης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1972, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Βαπτίσεων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

8. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης χωρίου Λίμνη, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Λίμνης, τοῦ Δήμου Βόλβης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1952, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔτους 1972 (σελ. 400).

9. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Ἀρέθουσα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀρέθου-

σας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀρέθουσας, τοῦ Δήμου Βόλβης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γεννήσεων - Βαπτίσεων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

10. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Βρασῶν, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Βρασῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἁγίου Γεωργίου, τοῦ Δήμου Βόλβης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1868, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἐντοιχισμένῃς εἰς τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μαρμάρινῃς ἐπιγραφῆς.

11. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ἀσπροβάλλης, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Ἀσπροβάλλης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἁγίου Γεωργίου, τοῦ Δήμου Βόλβης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1950, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

12. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Στεφανινά, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Στεφανινῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀρέθουσας, τοῦ Δήμου Βόλβης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1925, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γεννήσεων - Βαπτίσεων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

13. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Μαυρούδα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Μαυρούδας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀρέθουσας, τοῦ Δήμου Βόλβης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γεννήσεων - Βαπτίσεων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

14. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Ξηροπόταμος, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ξηροπόταμου, τοῦ Δήμου Βόλβης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1952, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

15. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος χωρίου Ἀνοιξιά, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἀνοιξιάς, τοῦ Δήμου Βόλβης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1952, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γεννήσεων - Βαπτίσεων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

16. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Φιλαδέλφιον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Φιλαδέλφιου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀρέθουσας, τοῦ Δήμου Βόλβης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ

ἔτους 1970, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔτους 1972 (σελ. 401).

17. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Σιτοχώριον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Σιτοχωρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀξινοῦ, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1938, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 16.3.1938 Πρακτικοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

18. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης χωρίου Ἀξινός, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἀξινοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀξινοῦ, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τὸ ἔτος 1763, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὸ Βιβλίον «Οἱ μεταβυζαντινοὶ ναοὶ τῆς Βισαλτίας» (σελ. 169) καὶ τεκμαίρεται εἰς τὸ Ἀρχεῖον τῆς 12ης Ἐφορείας Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων.

19. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Δάφνη, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Δάφνης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀξινοῦ, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1969, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔτους 1972 (σελ. 401) Ὁ Ἱερός Ναὸς ἀνηγέρθη τὸ ἔτος 1925.

20. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος χωρίου Ὀρέσκεια, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ὀρέσκειας, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1926, ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως προσφύγων.

21. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου χωρίου Λευκότοπος, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Λευκότοπου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀξινοῦ, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1955, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γεννήσεων - Βαπτίσεων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

22. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Πατρικίον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Πατρικίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀξινοῦ, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γεννήσεων - Βαπτίσεων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

23. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Δημητρίσιον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Δημητρίσιου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Βισαλτίας, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1971, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔτους 1972 (σελ. 400).

24. Ένορία του Ίερού Ναού Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Ἀγία Παρασκευή, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀγίας Παρασκευῆς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Βισαλτίας, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Σερρών, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1880, ὡς ἐμφαίνεται εἰς Κώδικα Γάμων τῶν ἐτῶν 1880-883.

25. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἄμπελοι, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀμπέλων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Βισαλτίας, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Σερρών, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γεννήσεων - Βαπτίσεων τοῦ Ίερού Ναοῦ.

26. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Προφήτου Ἡλίου χωρίου Βέργη, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Βέργης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Βισαλτίας, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Σερρών, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γεννήσεων - Βαπτίσεων τοῦ Ίερού Ναοῦ.

27. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης χωρίου Λυγαριά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Λυγαριάς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Βισαλτίας, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Σερρών, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1860, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 254/21.1.2014 Βεβαιώσεως Χρονολογήσεως τῆς 12ης Ἐφορείας Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ καί Ἀθλητισμοῦ καί λειτουργῶν ὡς Ἐνοριακός, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔτους 1972 (σελ. 400).

28. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Νικόκλεια, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Νικόκλειας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Βισαλτίας, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Σερρών, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1970, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔτους 1972 (σελ. 400). Ὁ ἱερός Ναός εἶναι κτίσμα τοῦ ἔτους 1835.

29. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίων Δώδεκα Ἀποστόλων χωρίου Σησαμία, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σησαμίας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Βισαλτίας, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Σερρών, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1940, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γεννήσεων - Βαπτίσεων τοῦ Ίερού Ναοῦ.

30. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Τριανταφυλλιά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Τριανταφυλλιάς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Βισαλτίας, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Σερρών,

τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1950, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γεννήσεων - Βαπτίσεων τοῦ Ίερού Ναοῦ.

31. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου Νιγρίτης, μέ ἔδραν τήν Δημοτική Κοινότητα Νιγρίτης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Νιγρίτης, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Σερρών, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1753, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ χειρογράφου ἀποδείξεως τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Ίερού Ναοῦ, ὑπό τοῦ Μητροπολίτου Σερρών Ἰωαννικίου.

32. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου Νιγρίτης, μέ ἔδραν τήν Δημοτική Κοινότητα Νιγρίτης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Νιγρίτης, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Σερρών, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1881, ὡς ἐμφαίνεται εἰς Κώδικα Γάμων τῶν ἐτῶν 1880-1883.

33. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Ἀνθή, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀνθῆς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Νιγρίτης, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Σερρών, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1934, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1/25.4.1934 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γάμου.

34. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Θερμά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Θερμῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Νιγρίτης, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Σερρών, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1961, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γεννήσεων - Βαπτίσεων τοῦ Ίερού Ναοῦ.

35. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου χωρίου Φλάμπουρον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Φλαμπούρου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Νιγρίτης, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Σερρών, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1934, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1/25.4.1934 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γάμου.

36. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Τερπνή, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Τερπνῆς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Νιγρίτης, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Σερρών, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1940, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γεννήσεων - Βαπτίσεων τοῦ Ίερού Ναοῦ.

37. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Μαυροθάλασσα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μαυροθαλάσσης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Τραγίλου, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Σερρών, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1949, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 3/30.1.1949 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γεννήσεως - Βαπτίσεως.

38. Ένορία του Ίερού Ναού Ἀγίου Δημητρίου χωρίου ἼΑγιος Δημήτριος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα ἸΑγιου Δημητρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Τραγίλου, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρών, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1970, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔτους 1972 (σελ. 400) καί ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 862/29.4.1975 ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καί Νιγρίτης.

39. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἀνδονοχώριον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀνδονοχωρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Τραγίλου, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1970, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔτους 1972 (σελ. 400).

40. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν χωρίου Εὐκαρπία, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Εὐκαρπίας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Τραγίλου, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1804, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἐντοιχισμένης εἰς τόν Ἱερόν Ναόν ἐπιγραφῆς.

41. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Ἰβηρα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἰβήρων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Τραγίλου, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1927, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 3/30.4.1927 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γεννήσεως - Βαπτίσεως.

42. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Καστανοχώριον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Καστανοχωρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Τραγίλου, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1948, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1/10.11.1948 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γεννήσεως - Βαπτίσεως.

43. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος χωρίου Τράγιλος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Τραγίλου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Τραγίλου, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1952, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν Βιβλίων Γάμων καί Γεννήσεων - Βαπτίσεων τοῦ Ίερού Ναοῦ.

44. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου χωρίου Στρυμονικόν, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Στρυμονικοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Στρυμονικοῦ, τοῦ Δήμου Ἡρακλείας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ

ἔτους 1956, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ Ίερού Ναοῦ.

45. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Μέταλλα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μετάλλων, τοῦ Δήμου Σερρῶν, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1977, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 3/15.5.1977 Πρακτικοῦ του Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ίερού Ναοῦ.

46. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Ἄνω Καμήλα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἄνω Καμήλας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Καπετάν Μητροσίου, τοῦ Δήμου Σερρῶν, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1970, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔτους 1972 (σελ. 400).

47. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος χωρίου Βαρικόν, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Βαρικοῦ, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1976, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 5/27.12.1976 ἐγγράφου τοῦ Ίερού Ναοῦ.

48. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίων Ἀναργύρων χωρίου Νέα Κερδύλια, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Νέων Κερδυλίων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀμφιπόλεως, τοῦ Δήμου Ἀμφιπόλεως, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1951, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ Τεχνικῆς Ἐκθέσεως διά τόν αὐτόν Ἱερόν Ναόν.

49. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος χωρίου Λιβαδοχώριον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Λιβαδοχωρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Στρυμονικοῦ, τοῦ Δήμου Ἡρακλείας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1972.

50. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Πύργος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πύργου, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1949, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 4/26.4.1949 Ληξιαρχικῆς Πράξεως Γεννήσεως - Βαπτίσεως.

51. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Κεφαλοχώριον, μέ ἔδραν τόν οἰκισμὸν Κεφαλοχωρίου, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Καλοκάστρου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Στρυμονικοῦ, τοῦ Δήμου Ἡρακλείας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρῶν, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1970, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔτους 1972 (σελ. 400). Τά ἀρχεῖα αὐτοῦ κατεστράφησαν

υπό της βουλγαρικής κατοχής, καθ' ὅσον ὁ Ἱερός Ναός εἶναι κτίσμα τοῦ ἔτους 1900.

52. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Λαγκαδί, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Λαγκαδίου, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρών, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1880, ὡς ἐμφαίνεται εἰς Κώδικα Γάμων τῶν ἐτῶν 1880-1883.

53. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Χουμνικόν, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Χουμνικοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀχινοῦ, τοῦ Δήμου Βισαλτίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Σερρών, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1880, ὡς ἐμφαίνεται εἰς Κώδικα Γάμων τῶν ἐτῶν 1880-1883.

54. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Λευκούδα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Λευκούδας, τοῦ Δήμου Βόλβης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γεννήσεων - Βαπτίσεων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

55. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου χωρίου Κυδωνέα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κυδωνέας, τοῦ Δήμου Λαγκαδά, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1923, ἀπό τῆς ἐγκαταστάσεως προσφύγων, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔτους 1972 (σελ. 400).

56. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Νέας Σεβαστείας, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Νέας Σεβαστείας, τοῦ Δήμου Λαγκαδά, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1972 ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔτους 1972 (σελ. 400).

Ἡ παρούσα Διαπιστωτική Πράξις νά δημοσιευθῆ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 12ῃ Ὀκτωβρίου 2015

Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Ἀναγνώρισις συστάσεως Ἐνοριῶν καί Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικοπόλεως καί Πρεβέζης συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 25 τοῦ Ν. 4301/2014

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1. τὸ ἄρθρον 25 παρ. 1 τοῦ Ν. 4301/2014,
2. τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1063/23.9.2015 εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Νικοπόλεως καί Πρεβέζης κ. Χρυσοστόμου,
3. τὴν ἀπὸ 4.11.2015 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

διαπιστοῦμεν

τὴν σύστασιν πρὸ τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ Νόμου 590/1977, τῶν ὡς κάτωθι Ἐνοριῶν καί Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικοπόλεως καί Πρεβέζης:

Α' Ἐνορίαί

1. Ἐνορία τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους Πρεβέζης, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Πρεβέζης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερειᾶς Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα περίπου τὸ ἔτος 1700, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν κάτωθι:

α) τοῦ βιβλίου τοῦ Μητροπολίτου Ἱερᾶς καί Πρεβέζης Σεραφεῖμ Ξενοπούλου «Δοκίμιον Ἱστορικόν περὶ Ἱερᾶς καί Πρεβέζης ἔτους 1884»,

β) τοῦ βιβλίου Πρακτικῶν ἔτους 1953 καί

γ) τοῦ βιβλίου Ταμείου ἔτους 1963 τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

2. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Πρεβέζης, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Πρεβέζης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερειᾶς Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1864, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν κάτωθι:

α) γράμματος τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ἱερᾶς καί Πρεβέζης Σεραφεῖμ Ξενοπούλου (1871),

β) τοῦ βιβλίου τοῦ Μητροπολίτου Ἱερᾶς καί Πρεβέζης Σεραφεῖμ Ξενοπούλου «Δοκίμιον Ἱστορικόν περὶ Ἱερᾶς καί Πρεβέζης ἔτους 1884», καί

γ) τοῦ βιβλίου Βαπτίσεων ἔτους 1864 τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

3. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Βασιλείου Πρεβέζης, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Πρεβέζης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερειᾶς Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1887, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν κάτωθι:

α) τοῦ βιβλίου τοῦ Μητροπολίτου Ἱερᾶς καί Πρεβέζης Σεραφεῖμ Ξενοπούλου «Δοκίμιον Ἱστορικόν περὶ Ἱερᾶς καί Πρεβέζης ἔτους 1884»,

β) τοῦ Κώδικος «τῶν βαπτιζομένων, τῶν νυμφευομένων καί τῶν κεκοιμημένων» ἔτους 1887»,

γ) τῆς ἀπὸ 10.1.1932 Δηλώσεως Βαπτίσεως,

δ) τοῦ βιβλίου Ταμείου τῶν ἐτῶν 1948 καί 1959 καί

ε) τοῦ βιβλίου Πράξεων ἔτους 1952 τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

4. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης Πρεβέζης, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Πρεβέζης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερειᾶς Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1803, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν κάτωθι:

α) τοῦ βιβλίου τοῦ Μητροπολίτου Ἱερᾶς καί Πρεβέζης Σεραφεῖμ Ξενοπούλου «Δοκίμιον Ἱστορικόν περὶ Ἱερᾶς καί Πρεβέζης ἔτους 1884»,

β) τοῦ βιβλίου Ταμείου ἔτους 1866 καί

γ) τοῦ βιβλίου «Καθολικόν» ἔτους 1803 τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

5. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Πρεβέζης, μέ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Πρεβέζης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερειᾶς Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1827, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν κάτωθι:

α) τοῦ βιβλίου «Δευτέριον» ἔτους 1827,

β) τοῦ Κώδικος τοῦ ἔτους 1844,

γ) τοῦ βιβλίου Γάμων ἔτους 1953 καί

δ) τοῦ βιβλίου θανόντων ἔτους 1954 τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

6. Ένορία του Ίερού Ναού Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου Πρεβέζης, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Πρεβέζης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἠλείου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1968, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Πράξεων ἔτους 1968 τοῦ ὡς ἄνω Ἰερού Ναοῦ.

7. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Εἰρήνης Ἐλαιῶνος Πρεβέζης, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Πρεβέζης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἠλείου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1966, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν κάτωθι:

α) τοῦ Βιβλίου Πράξεων ἔτους 1966,

β) τοῦ Πρακτικοῦ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου ἔτους 1981 τοῦ ὡς ἄνω Ἰερού Ναοῦ.

8. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος χωρίου Νεοχώριον Πρεβέζης, μέ ἔδραν τόν οἰκισμόν Νεοχωρίου τῆς Δημοτικῆς Κοινότητος Πρεβέζης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἠλείου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1856, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν κάτωθι:

α) τοῦ Κώδικος ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικοπόλεως καί Πρεβέζης ἔτους 1856,

β) τοῦ βιβλίου τοῦ Μητροπολίτου Ἱερᾶς καί Πρεβέζης Σεραφεῖμ Ξενοπούλου «Δοκίμιον Ἱστορικόν περὶ Ἱερᾶς καί Πρεβέζης ἔτους 1884» καί

γ) τοῦ Βιβλίου Πράξεων ἔτους 1967 τοῦ ὡς ἄνω Ἰερού Ναοῦ.

9. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Θωμᾶ χωρίου Ἁγίου Θωμᾶ Πρεβέζης, μέ ἔδραν τόν οἰκισμόν Ἀγίου Θωμᾶ Πρεβέζης τῆς Δημοτικῆς Κοινότητος Πρεβέζης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἠλείου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1884, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν κάτωθι:

α) τοῦ βιβλίου τοῦ Μητροπολίτου Ἱερᾶς καί Πρεβέζης Σεραφεῖμ Ξενοπούλου «Δοκίμιον Ἱστορικόν περὶ Ἱερᾶς καί Πρεβέζης ἔτους 1884» καί

β) τοῦ Βιβλίου θανόντων ἔτους 1969 τοῦ ὡς ἄνω Ἰερού Ναοῦ.

10. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Ἱερᾶς Κοτσανοπούλου, μέ ἔδραν τόν οἰκισμόν Ἱερᾶς Κοτσανοπούλου, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Κοτσανοπούλου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λούρου, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἠλείου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1976, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Πράξεων ἔτους 1976 τοῦ ὡς ἄνω Ἰερού Ναοῦ.

11. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Κάτω Κοτσανοπούλου, μέ ἔδραν τόν οἰκισμόν Κάτω Κο-

τσανοπούλου τῆς τοπικῆς Κοινότητος Κοτσανοπούλου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λούρου, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἠλείου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1965, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων ἔτους 1965 τοῦ ὡς ἄνω Ἰερού Ναοῦ.

12. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Ἀρχαγγέλιος, μέ ἔδραν τόν οἰκισμόν Ἀρχαγγέλιου, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Νέας Σινώπης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ζαλόγγου, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἠλείου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1964, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Πράξεων ἔτους 1964 τοῦ ὡς ἄνω Ἰερού Ναοῦ.

13. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Κυριακῆς χωρίου Βράχος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Βράχου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ζαλόγγου, Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἠλείου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1963, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν κάτωθι:

α) τοῦ βιβλίου τοῦ Μητροπολίτου Ἱερᾶς καί Πρεβέζης Σεραφεῖμ Ξενοπούλου «Δοκίμιον Ἱστορικόν περὶ Ἱερᾶς καί Πρεβέζης ἔτους 1884»,

β) τῆς Δηλώσεως Βαπτίσεως τοῦ ἐφημερίου ἔτους 1976,

γ) τοῦ Βιβλίου Πράξεων ἔτους 1963,

δ) τοῦ πρακτικοῦ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου ἔτους 1974,

ε) Πρακτικοῦ τοῦ Ναοῦ πρός τόν Μητροπολιτικόν Συμβούλιον ἔτους 1974,

στ) Ἀποσπάσματος τοῦ Βιβλίου Πράξεων ἔτους 1974 καί

ζ) τοῦ Βιβλίου Βαπτίσεων ἔτους 1968 τοῦ ὡς ἄνω Ἰερού Ναοῦ.

14. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Βρυσούλα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Βρυσούλας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λούρου, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἠλείου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1962, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ Δηλώσεως Βαπτίσεως τοῦ Ἐφημερίου ἔτους 1962 τοῦ ὡς ἄνω Ἰερού Ναοῦ.

15. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Ἐκκλησιάς, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἐκκλησιῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ζαλόγγου, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἠλείου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1884, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν κάτωθι:

α) τοῦ βιβλίου τοῦ Μητροπολίτου Ἱερᾶς καί Πρεβέζης Σεραφεῖμ Ξενοπούλου «Δοκίμιον Ἱστορικόν περὶ Ἱερᾶς καί Πρεβέζης ἔτους 1884»,

β) τοῦ Βιβλίου Πρακτικῶν ἔτους 1952,

γ) τοῦ Βιβλίου Πρακτικῶν τῶν μετῶν τῆς ἐνοριακῆς συνελεύσεως ἔτους 1961,

δ) του Βιβλίου Πρωτοκόλλου Ἀλληλογραφίας ἔτους 1971 καί

ε) του Βιβλίου Ταμείου 1957, του ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

16. Ἐνορία του Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Καναλίον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Καναλίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Ζαλόγγου, του Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό του ἔτους 1884, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν κάτωθι:

α) του βιβλίου του Μητροπολίτου Ἱερῆς καί Πρεβέζης Σεραφεῖμ Ξενοπούλου «Δοκίμιον Ἱστορικόν περὶ Ἱερῆς καί Πρεβέζης ἔτους 1884»,

β) του Βιβλίου Πράξεων ἔτους 1955,

γ) Δηλώσεως Γάμου του ἐφημερίου ἔτους 1958,

δ) Δηλώσεως Βαπτίσεως του ἐφημερίου ἔτους 1973 καί

ε) Τίτλου Παραχωρήσεως οἰκοπέδου ἔτους 1981, του ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

17. Ἐνορία του Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου χωρίου Καμαρίνα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Καμαρίνας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Ζαλόγγου, του Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό του ἔτους 1976, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν κάτωθι:

α) του Βιβλίου Πράξεων ἔτους 1976 καί

β) του Βιβλίου Πράξεων ἔτους 1977 του ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

18. Ἐνορία του Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Καστροσυκιά, μέ ἔδραν τόν οἰκισμὸν Καστροσυκιάς, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Καναλίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Ζαλόγγου, του Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό του ἔτους 1884, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν κάτωθι:

α) του βιβλίου του Μητροπολίτου Ἱερῆς καί Πρεβέζης Σεραφεῖμ Ξενοπούλου «Δοκίμιον Ἱστορικόν περὶ Ἱερῆς καί Πρεβέζης ἔτους 1884»,

β) του Βιβλίου Βαπτίσεων ἔτους 1966 καί

γ) του Βιβλίου Πράξεων ἔτους 1970, του ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

19. Ἐνορία του Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Ἄνω Ρευματιά, μέ ἔδραν τόν οἰκισμὸν Ἄνω Ρευματιάς, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Ρευματιάς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Λούρου, του Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό του ἔτους 1972, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ του Βιβλίου Θανόντων ἔτους 1972 του ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

20. Ἐνορία του Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Κάτω Ρευματιά, μέ ἔδραν τόν οἰκισμὸν Κάτω Ρευματιάς, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Ρευματιάς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Λούρου, του Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό του ἔτους 1973, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ του Βιβλίου Βαπτίσεων ἔτους 1973 του ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

21. Ἐνορία του Ἱεροῦ Ναοῦ Γενεσίου του Προδρόμου χωρίου Ἄνω Ράχη, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἄνω Ράχης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Λούρου, του Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό του ἔτους 1972, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ του Βιβλίου Πράξεων ἔτους 1972 του ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

22. Ἐνορία του Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Βλασίου χωρίου Κρουοπηγή, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κρουοπηγῆς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Ζαλόγγου, του Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό του ἔτους 1977, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ Δηλώσεως Γάμου του ἐφημερίου ἔτους 1977 του ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

23. Ἐνορία του Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Λούρου, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Λούρου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Λούρου, του Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό του ἔτους 1972, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ του Βιβλίου Βαπτίσεων του ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

24. Ἐνορία του Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Θωμᾶ χωρίου Λυγιά, μέ ἔδραν τόν οἰκισμὸν Λυγιάς, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Βράχου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Ζαλόγγου, του Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό του ἔτους 1950, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ του Βιβλίου Βαπτίσεων του ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

25. Ἐνορία του Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης χωρίου Μεγαδένδρο, μέ ἔδραν τόν οἰκισμὸν Μεγαδένδρου τῆς τοπικῆς Κοινότητος Μυρσίνης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Ζαλόγγου, του Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό του ἔτους 1962, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ του Βιβλίου Πράξεων του ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

26. Ἐνορία του Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Μιχαλίτσιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μιχαλίτσιου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Πρεβέζης, του Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό του ἔτους 1955, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ του Βιβλίου Βαπτίσεων του ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

27. Ἐνορία του Ἱεροῦ Ναοῦ Γενεσίου Θεοτόκου χωρίου Μυρσίνη, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μυρσίνης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Ζαλόγγου, του Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό του ἔτους 1949, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ Δηλώσεως Γάμου του ἐφημερίου του ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

28. Ἐνορία του Ἱεροῦ Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν χωρίου Μύτικας, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μύτικας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Πρεβέζης, του Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Πρεβέζης, τῆς Περι-

φερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1966, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

29. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος χωρίου Νέα Σαμψοῦς, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Νέας Σαμψοῦντος, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ζαλόγγου, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1947, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Πράξεων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

30. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Νέα Σινώπη, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Νέας Σινώπης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ζαλόγγου, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1969, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Πράξεων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

31. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Παύλου χωρίου Νικόπολης, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Νικόπολεως, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1969, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Πράξεων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

32. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Παντοκράτορος Πρεβέζης, μέ ἔδραν τὸν οἰκισμὸν Παντοκράτορας, τῆς Δημοτικῆς Κοινότητος Πρεβέζης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1974, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Πράξεων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

33. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος χωρίου Ποθύβρυσον, μέ ἔδραν τὸν οἰκισμὸν Ποθυβρύσου, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Ὁρωποῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λούρου, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1987, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

34. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀναργύρων χωρίου Ριζά, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ριζῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ζαλόγγου, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1925, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀπαλλοτριώσεων ἀποκειμένης εἰς τὸ ἀρχεῖον τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

35. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Σκιαδάς, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Σκιαδᾶ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λούρου, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

36. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Στεφάνη, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Στεφάνης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λούρου, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1975, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ Δηλώσεως Βαπτίσεως τοῦ ἐφημερίου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

37. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Νέο Σφηνωτό, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Νέου Σφηνωτοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λούρου, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1972, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

38. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Τρίκαστρον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Τρικαστροῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λούρου, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1972, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Βαπτίσεων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

39. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Χειμαδιό, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Χειμαδιοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ζαλόγγου, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1925, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀπαλλοτριώσεων ἀποκειμένης εἰς τὸ ἀρχεῖον τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

40. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης χωρίου Φλιάμπουρα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Φλιαμπούρων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1967, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Θανόντων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

41. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Ὁρωπὸς Πρεβέζης, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ὁρωποῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1972, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Θανόντων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

42. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Ἅγιος Γεώργιος, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἀγίου Γεωργίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λούρου, τοῦ Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1967, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Πράξεων τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

43. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Ἄσσοσ, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἄσσοσ, τῆς

Δημοτικής Ένότητας Θεσπρωτικού, του Δήμου Ζηρού, της Περιφερειακής Ένότητας Πρεβέζης, της Περιφέρειας Ήπειρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1937, ως έμφαίνεται εκ του Βιβλίου Πράξεων του ως άνω Ίεροῦ Ναοῦ.

44. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν χωρίου Βαθύ Γοργομύλου, μέ ἔδραν τόν οικισμόν Βαθέος Γοργομύλου, τῆς τοπικῆς Κοινότητας Γοργομύλου, τῆς Δημοτικῆς Ένότητας Ἀνωγείου, του Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητας Πρεβέζης, τῆς Περιφέρειας Ήπειρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1977, ως έμφαίνεται εκ τῶν ἐνόρκων μαρτυριῶν γηραιῶν ἐνοριτῶν ἔνεκεν ἐλλείψεως στοιχείων ἀρχείου.

45. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Βούλιστα, μέ ἔδραν τόν οικισμόν Βουλίστης, τῆς τοπικῆς Κοινότητας Παναγιάς, τῆς Δημοτικῆς Ένότητας Φιλιππιάδος, του Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητας Πρεβέζης, τῆς Περιφέρειας Ήπειρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1969, ως έμφαίνεται εκ του Βιβλίου Ἐσόδων Ἐξόδων του ως άνω Ίεροῦ Ναοῦ.

46. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Γαλιτάς, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Γαλιτά, τῆς Δημοτικῆς Ένότητας Θεσπρωτικοῦ, του Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητας Πρεβέζης, τῆς Περιφέρειας Ήπειρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1972, ως έμφαίνεται εκ του Βιβλίου Πράξεων του ως άνω Ίεροῦ Ναοῦ.

47. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Γαλήνη, μέ ἔδραν τόν οικισμόν Γαλήνης τῆς τοπικῆς Κοινότητας Παπαδατῶν, τῆς Δημοτικῆς Ένότητας Θεσπρωτικοῦ, του Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητας Πρεβέζης, τῆς Περιφέρειας Ήπειρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1970, ως έμφαίνεται εκ του Βιβλίου Πράξεων του ως άνω Ίεροῦ Ναοῦ.

48. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Γοργόμυλος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Γοργομύλου, τῆς Δημοτικῆς Ένότητας Ἀνωγείου, του Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητας Πρεβέζης, τῆς Περιφέρειας Ήπειρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1976, ως έμφαίνεται εκ του Βιβλίου Βαπτίσεων του ως άνω Ίεροῦ Ναοῦ.

49. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Κυριακῆς χωρίου Γυμνότοπος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Γυμνοτόπου, τῆς Δημοτικῆς Ένότητας Φιλιππιάδος, του Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητας Πρεβέζης, τῆς Περιφέρειας Ήπειρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1969, ως έμφαίνεται εκ του Βιβλίου Πράξεων του ως άνω Ίεροῦ Ναοῦ.

50. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Δρυόφυτον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Δρυοφύτου, τῆς Δημοτικῆς Ένότητας Φιλιππιάδος, του Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητας Πρεβέζης, τῆς Περιφέρειας Ήπειρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1967, ως

έμφαίνεται εκ του Βιβλίου Πράξεων του ως άνω Ίεροῦ Ναοῦ.

51. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου χωρίου Ἐλαία, μέ ἔδραν τόν οικισμόν Ἐλαίας, τῆς τοπικῆς Κοινότητας Νικοητισίου, τῆς Δημοτικῆς Ένότητας Θεσπρωτικοῦ, του Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητας Πρεβέζης, τῆς Περιφέρειας Ήπειρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1976, ως έμφαίνεται εκ Δηλώσεως Βαπτίσεως του ἐφημερίου του ως άνω Ίεροῦ Ναοῦ.

52. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Ζερβό, μέ ἔδραν τόν οικισμόν Ζερβοῦ τῆς τοπικῆς Κοινότητας Γαλιτά, τῆς Δημοτικῆς Ένότητας Θεσπρωτικοῦ, του Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητας Πρεβέζης, τῆς Περιφέρειας Ήπειρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1948, ως έμφαίνεται εκ του Βιβλίου Πράξεων του ως άνω Ίεροῦ Ναοῦ.

53. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Θεσπρωτικόν, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Θεσπρωτικοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ένότητας Θεσπρωτικοῦ, του Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητας Πρεβέζης, τῆς Περιφέρειας Ήπειρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1969, ως έμφαίνεται εκ του Βιβλίου Πράξεων του ως άνω Ίεροῦ Ναοῦ.

54. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Γενεσίου Θεοτόκου χωρίου Θεσπρωτικόν, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Θεσπρωτικοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ένότητας Θεσπρωτικοῦ, του Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητας Πρεβέζης, τῆς Περιφέρειας Ήπειρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1963, ως έμφαίνεται εκ του Βιβλίου Πράξεων του ως άνω Ίεροῦ Ναοῦ.

55. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου χωρίου Κερασῶν, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κερασῶνος, τῆς Δημοτικῆς Ένότητας Φιλιππιάδος, του Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητας Πρεβέζης, τῆς Περιφέρειας Ήπειρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1951, ως έμφαίνεται εκ του Βιβλίου Ταμείου του ως άνω Ίεροῦ Ναοῦ.

56. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Κρανέα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κρανέας, τῆς Δημοτικῆς Ένότητας Κρανέας, του Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητας Πρεβέζης, τῆς Περιφέρειας Ήπειρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1955, ως έμφαίνεται εκ Δηλώσεως Γάμου του ἐφημερίου του ως άνω Ίεροῦ Ναοῦ.

57. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Μελιανά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μελιανῶν, τῆς Δημοτικῆς Ένότητας Θεσπρωτικοῦ, του Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητας Πρεβέζης, τῆς Περιφέρειας Ήπειρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1969, ως έμφαίνεται εκ του Βιβλίου Πράξεων του ως άνω Ίεροῦ Ναοῦ.

58. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος χωρίου Νέα Κερασσοῦ, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Νέας Κερασσοῦντος, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φιλιππιάδος, τοῦ Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1968, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Πράξεων τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

59. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς χωρίου Νέος Γοργομύλος, μέ ἔδραν τόν οἰκισμὸν Νέου Γοργομύλου, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Γοργομύλου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀνωγείου, τοῦ Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1966, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Βαπτίσεων τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

60. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Νικολήσιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Νικολήσιου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Θεσπρωτικοῦ, τοῦ Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Θανόντων τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

61. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Παναγιά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Παναγιάς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φιλιππιάδος, τοῦ Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1968, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Πράξεων τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

62. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος «Φανερωμένης» χωρίου Παπαδάται Πρεβέζης, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Παπαδάτων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Θεσπρωτικοῦ, τοῦ Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1931, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Πράξεων τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

63. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Κυριακῆς χωρίου Πέτρα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πέτρας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φιλιππιάδος, τοῦ Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Πράξεων τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

64. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Ριζοβούνιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ριζοβουνίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Θεσπρωτικοῦ, τοῦ Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1968, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Πράξεων τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

65. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου χωρίου Ρωμιά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ρωμιάς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φιλιππιάδος, τοῦ Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας

Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1972, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Βαπτίσεων τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

66. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Τσαγκαρόπουλον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Τσαγκαροπούλου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀνωγείου, τοῦ Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1962, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 4487/1962 Συμβολαιογραφικῆς Δηλώσεως.

67. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Βησσαρίωνος Φιλιππιάδος, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Φιλιππιάδος, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φιλιππιάδος, τοῦ Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1963, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Βαπτίσεων τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

68. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Φιλιππιάδος, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Φιλιππιάδος, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φιλιππιάδος, τοῦ Δήμου Ζηροῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1963, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ Δηλώσεως Γάμου τοῦ ἐφημερίου τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

69. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου χωρίου Ἀνδονιά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀνδονιάς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φαναρίου, τοῦ Δήμου Πάργας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1972, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Πράξεων τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

70. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἀμμουδιά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀμμουδιάς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φαναρίου, τοῦ Δήμου Πάργας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1969, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Πράξεων τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

71. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Ἐνω Δεσποτικόν, μέ ἔδραν τόν οἰκισμὸν Ἐνω Δεσποτικοῦ, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Δεσποτικοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φαναρίου, τοῦ Δήμου Πάργας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1972, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Ταμείου τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

72. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Κάτω Δεσποτικόν, μέ ἔδραν τόν οἰκισμὸν Κάτω Δεσποτικοῦ, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Δεσποτικοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φαναρίου, τοῦ Δήμου Πάργας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφερείας Ἡπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1972, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Βαπτίσεων τοῦ ὡς ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

73. Ένορία τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Γενεσίου Θεοτόκου χωρίου Ἐνω Σκαφιδωτή, μέ ἔδραν τόν οἰκισμὸν Ἐνω Σκα-

φιδωτής, της τοπικής Κοινότητας Σκαφιδωτής, της Δημοτικής Ένωσης Φαναρίου, του Δήμου Πάργας, της Περιφερειακής Ένωσης Πρεβέζης, της Περιφέρειας Ηπείρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1920, ως εμφανίζεται εκ διοριστηρίου έγγραφου Ίερέως άποκειμένου εις τό άρχεϊον της Ίερās Μητροπόλεως.

74. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίας Τριάδος χωρίου Κάτω Σκαφιδωτή, μέ έδραν τόν οικισμόν Κάτω Σκαφιδωτής, της τοπικής Κοινότητας Σκεπαστοϋ, της Δημοτικής Ένωσης Φαναρίου, του Δήμου Πάργας, της Περιφερειακής Ένωσης Πρεβέζης, της Περιφέρειας Ηπείρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1973, ως εμφανίζεται εκ του Βιβλίου Βαπτίσεων του ως άνω Ίεροϋ Ναοϋ.

75. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίου Άθανασίου χωρίου Βαλανιδορράχης, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Βαλανιδορράχης, της Δημοτικής Ένωσης Φαναρίου, του Δήμου Πάργας, της Περιφερειακής Ένωσης Πρεβέζης, της Περιφέρειας Ηπείρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1950, ως εμφανίζεται εκ του Βιβλίου Πράξεων του ως άνω Ίεροϋ Ναοϋ.

76. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίας Μαρίνης χωρίου Βαλανιδούσσα, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Βαλανιδούσσης, της Δημοτικής Ένωσης Φαναρίου, του Δήμου Πάργας, της Περιφερειακής Ένωσης Πρεβέζης, της Περιφέρειας Ηπείρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1972, ως εμφανίζεται εκ του Βιβλίου Ταμείου του ως άνω Ίεροϋ Ναοϋ.

77. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίου Γεωργίου χωρίου Κορυφούλα, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κορυφούλας, της Δημοτικής Ένωσης Φαναρίου, του Δήμου Πάργας, της Περιφερειακής Ένωσης Πρεβέζης, της Περιφέρειας Ηπείρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1963, ως εμφανίζεται εκ του Βιβλίου Ταμείου του ως άνω Ίεροϋ Ναοϋ.

78. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίων Άποστόλων χωρίου Κουκούλιον, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κουκούλιου, της Δημοτικής Ένωσης Φαναρίου, του Δήμου Πάργας, της Περιφερειακής Ένωσης Πρεβέζης, της Περιφέρειας Ηπείρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1970, ως εμφανίζεται εκ του Βιβλίου Πράξεων του ως άνω Ίεροϋ Ναοϋ.

79. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίου Γεωργίου χωρίου Λούτσα, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Λούτσας, της Δημοτικής Ένωσης Φαναρίου, του Δήμου Πάργας, της Περιφερειακής Ένωσης Πρεβέζης, της Περιφέρειας Ηπείρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1960, ως εμφανίζεται εκ Δηλώσεως Βαπτίσεως του έφημεριου του ως άνω Ίεροϋ Ναοϋ.

80. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίου Γεωργίου χωρίου Σκεπαστό, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σκεπαστοϋ, της Δημοτικής Ένωσης Φαναρίου, του Δήμου Πάργας, της Περιφερειακής Ένωσης Πρεβέζης, της Περιφέρειας

Ηπείρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1958, ως εμφανίζεται εκ του Βιβλίου Πρακτικων του ως άνω Ίεροϋ Ναοϋ.

81. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίου Γεωργίου χωρίου Τσουκνίδα, μέ έδραν τόν οικισμόν Τσουκνίδας, της τοπικής Κοινότητας Βαλανιδορράχης, της Δημοτικής Ένωσης Φαναρίου, του Δήμου Πάργας, της Περιφερειακής Ένωσης Πρεβέζης, της Περιφέρειας Ηπείρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1960, ως εμφανίζεται εκ του Βιβλίου Έσοδων - Έξόδων του ως άνω Ίεροϋ Ναοϋ.

82. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίας Παρασκευής χωρίου Άγία Παρασκευή, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Άγίας Παρασκευής, της Δημοτικής Ένωσης Άράχθου, του Δήμου Νικολάου Σκουφά, της Περιφερειακής Ένωσης Άρτης, της Περιφέρειας Ηπείρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1959, ως εμφανίζεται εκ του Βιβλίου Βαπτίσεων του ως άνω Ίεροϋ Ναοϋ.

83. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Κοιμήσεως της Θεοτόκου χωρίου Άκροποταμιά, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Άκροποταμιάς, της Δημοτικής Ένωσης Άράχθου, του Δήμου Νικολάου Σκουφά, της Περιφερειακής Ένωσης Άρτης, της Περιφέρειας Ηπείρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1958, ως εμφανίζεται εκ του Βιβλίου Βαπτίσεων του ως άνω Ίεροϋ Ναοϋ.

84. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Ζωοδόχου Πηγής χωρίου Άνθότοπος, μέ έδραν τόν οικισμόν Άνθοτόπου, της τοπικής Κοινότητας Άγίας Παρασκευής, της Δημοτικής Ένωσης Άράχθου, του Δήμου Νικολάου Σκουφά, της Περιφερειακής Ένωσης Άρτης, της Περιφέρειας Ηπείρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1966, ως εμφανίζεται εκ του Βιβλίου Βαπτίσεων του ως άνω Ίεροϋ Ναοϋ.

85. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Γενεσίου Θεοτόκου χωρίου Κολομόδια, μέ έδραν τόν οικισμόν Κολομοδίων, της τοπικής Κοινότητας Άγίας Παρασκευής, της Δημοτικής Ένωσης Άράχθου, του Δήμου Νικολάου Σκουφά, της Περιφερειακής Ένωσης Άρτης, της Περιφέρειας Ηπείρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1962, ως εμφανίζεται εκ του Βιβλίου Ταμείου του ως άνω Ίεροϋ Ναοϋ.

86. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίου Δημητρίου Νεοχωρίου, μέ έδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Νεοχωρίου, της Δημοτικής Ένωσης Άράχθου, του Δήμου Νικολάου Σκουφά, της Περιφερειακής Ένωσης Άρτης, της Περιφέρειας Ηπείρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1963, ως εμφανίζεται εκ του Βιβλίου Βαπτίσεων του ως άνω Ίεροϋ Ναοϋ.

87. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Γενεσίου της Θεοτόκου χωρίου Παχυκάλαμος, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Παχυκαλάμου, της Δημοτικής Ένωσης Άράχθου, του Δήμου Νικολάου Σκουφά, της Περιφερειακής Ένωσης Άρτης, της Περιφέρειας Ηπείρου, ιδρυθείσα πρό του έτους 1957, ως εμφανίζεται εκ του Βιβλίου Ταμείου του ως άνω Ίεροϋ Ναοϋ.

88. Ένορία του Ίερού Ναού Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Σεριζιανά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σεριζιανῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λάκκας Σουλήιου, τοῦ Δήμου Δωδώνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἰωαννίνων, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1972, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ ὡς ἄνω Ίερού Ναοῦ.

89. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος χωρίου Ἄγιος Σπυρίδων, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀγίου Σπυρίδωνος, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φιλοθέης, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἄρτης, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1966, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ ὡς ἄνω Ίερού Ναοῦ.

90. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Ἀμμότοπος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀμμότοπου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ξηροβουνίου, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἄρτης, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1952, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Πράξεων τοῦ ὡς ἄνω Ίερού Ναοῦ.

91. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Ἀμπέλια Ἄρτης, μέ ἔδραν τόν οικισμόν Ἀμπελίων, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Ἀμμότοπου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ξηροβουνίου, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἄρτης, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1966, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Βαπτίσεων τοῦ ὡς ἄνω Ίερού Ναοῦ.

92. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Ἀνέζα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀνέζης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀμβρακικοῦ, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἄρτης, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1938, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ Συμβολαιογραφικῆς Πράξεως δωρεᾶς ἀκινήτου πρὸς τήν τότε σχολικήν ἐφορείαν ἔτους 1938 τοῦ ὡς ἄνω Ίερού Ναοῦ.

93. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Κυριακῆς χωρίου Ἀπόμερον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀπομέρου, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἄρτης, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1972, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου θανόντων τοῦ ὡς ἄνω Ίερού Ναοῦ.

94. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Βίγλα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Βίγλας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀμβρακικοῦ, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἄρτης, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1951, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου θανόντων τοῦ ὡς ἄνω Ίερού Ναοῦ.

95. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Καταθέσεως Τιμίας Ἐσθῆτος τῆς Θεοτόκου Βλαχέρνας χωρίου Βλαχέρνα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Βλαχέρνας, τῆς Δημοτικῆς

Ἐνότητος Βλαχερνῶν, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἄρτης, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1954, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ὡς ἄνω Ίερού Ναοῦ ἔτους 1954.

96. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Γαβριά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Γαβριάς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀμβρακικοῦ, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἄρτης, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1966, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Βαπτίσεων τοῦ ὡς ἄνω Ίερού Ναοῦ.

97. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Γραμμένιτς, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Γραμμένιτς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Βλαχερνῶν, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἄρτης, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1957, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Βαπτίσεων τοῦ ὡς ἄνω Ίερού Ναοῦ.

98. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Γρίμποβον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Γριμπόβου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Βλαχερνῶν, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἄρτης, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1946, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ Δηλώσεως Βαπτίσεως τοῦ ἐφημερίου τοῦ ὡς ἄνω Ίερού Ναοῦ.

99. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίων Ἀποστόλων χωρίου Δρυῶν, μέ ἔδραν τόν οικισμόν Δρυῶνος, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Κορφοβουνίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Βλαχερνῶν, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἄρτης, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1961, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Βαπτίσεων τοῦ ὡς ἄνω Ίερού Ναοῦ.

100. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἐλεοῦσα, μέ ἔδραν τόν οικισμόν Ἐλεούσης, τῆς Δημοτικῆς Κοινότητος Ἄρτης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀρταίων, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἄρτης, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1952, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Πρακτικῶν τοῦ ὡς ἄνω Ίερού Ναοῦ.

101. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Καλλόβατος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Καλλοβάτου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φιλοθέης, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἄρτης, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1961, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Βαπτίσεων τοῦ ὡς ἄνω Ίερού Ναοῦ.

102. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Γενεσίου Θεοτόκου χωρίου Καλογερικόν, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Καλογερικοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀμβρακικοῦ, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἄρτης, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους

1974, ως εμφανίζεται εκ του Βιβλίου Πράξεων του ως άνω Ίεροῦ Ναοῦ.

103. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης χωρίου Καμπή, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Καμπῆς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ξηροβουνίου, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἑλλάδος, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1969, ως εμφανίζεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Πράξεων τοῦ ως ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

104. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος χωρίου Κεραμάτες Ἑλλάδος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κεραματῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀρταίων, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἑλλάδος, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1969, ως εμφανίζεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Πράξεων τοῦ ως ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

105. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Κιρκιζάται Ἑλλάδος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κιρκιζατῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φιλοθέης, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἑλλάδος, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1965, ως εμφανίζεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Βαπτίσεων τοῦ ως ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

106. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου νήσου Κορωνοσίας, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κορωνοσίας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀμβρακικοῦ, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἑλλάδος, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ως εμφανίζεται ἐκ Δηλώσεως Γάμου τοῦ ἡμεριῶν τοῦ ως ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

107. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Κορφοβούνιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κορφοβουνίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Βλαχερνῶν, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἑλλάδος, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1953, ως εμφανίζεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ ως ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

108. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Κωστακιοί, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κωστακιῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀρταίων, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἑλλάδος, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1955, ως εμφανίζεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Βαπτίσεων τοῦ ως ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

109. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Μύτικας, μέ ἔδραν τόν οικισμόν Μύτικα, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Ἀνέζης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀμβρακικοῦ, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἑλλάδος, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1962, ως εμφανίζεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Ταμείου τοῦ ως ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

110. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Παντάνασσα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα

Παντανάσσης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ξηροβουνίου, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἑλλάδος, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1971, ως εμφανίζεται ἐκ Δηλώσεως Βαπτίσεως τοῦ ἡμεριῶν τοῦ ως ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

111. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Γενεσίου Θεοτόκου χωρίου Πιστιανά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πιστιανῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ξηροβουνίου, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἑλλάδος, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1962, ως εμφανίζεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 4426/1962 Συμβολαιογραφικῆς Δηλώσεως.

112. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Πλησιοί, μέ ἔδραν τόν οικισμόν Πλησιῶν, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Κιρκιζατῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φιλοθέης, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἑλλάδος, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ως εμφανίζεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Πρωτοκόλλου τοῦ ως ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

113. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Πολυδρόσον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πολυδρόσου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀμβρακικοῦ, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἑλλάδος, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1944, ως εμφανίζεται ἐκ Δηλώσεως Βαπτίσεως τοῦ ἡμεριῶν τοῦ ως ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

114. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Ράχη, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ράχης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀμβρακικοῦ, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἑλλάδος, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1966, ως εμφανίζεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ ως ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

115. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Ροδαυγή, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ροδαυγῆς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ξηροβουνίου, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἑλλάδος, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1966, ως εμφανίζεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Βαπτίσεων τοῦ ως ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

116. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Ρόκκα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ρόκκας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φιλοθέης, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἑλλάδος, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1949, ως εμφανίζεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Γάμων τοῦ ως ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

117. Ένορία του Ίεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος χωρίου Σουμέσιον, μέ ἔδραν τόν οικισμόν Σουμεσίου, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Ροδαυγῆς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ξηροβουνίου, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἑλλάδος, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1960, ως εμφανίζεται ἐκ Δηλώσεως Βαπτίσεως τοῦ ἡμεριῶν τοῦ ως ἄνω Ίεροῦ Ναοῦ.

118. Ένορία του Ίερού Ναού Ἀγίας Αικατερίνης χωρίου Στρογγυλή, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Στρογγυλῆς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀμβρακικοῦ, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἑλλάδος, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1967, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ Πράξεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

119. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης χωρίου Χαλκιάδες, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Χαλκιάδων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φιλοθέης, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἑλλάδος, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1966, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Πράξεων ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ὡς ἄνω Ίερού Ναοῦ.

120. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Γενεσίου Θεοτόκου χωρίου Χανόπουλον, μέ ἔδραν τόν οἰκισμὸν Χανοπούλου, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Γριμπόβου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Βλαχερνῶν, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἑλλάδος, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1962, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 13107/1962 Συμβολαιογραφικῆς Δηλώσεως.

121. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Βλασίου χωρίου Ψαθοτόπιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ψαθοτοπίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀμβρακικοῦ, τοῦ Δήμου Ἀρταίων, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Ἑλλάδος, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Θανόντων τοῦ ὡς ἄνω Ίερού Ναοῦ.

Β΄ Ἱεραὶ Μοναί

1. Ἱερά Μονή Ἀγίου Δημητρίου Ζαλόγγου Πρεβέζης, μέ ἔδραν τό Ζάλογο Πρεβέζης, τῆς τοπικῆς Κοινότητος Καμαρίνας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ζαλόγγου, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1977, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἀποσπάσματος Κτηματολογικοῦ Πίνακος Διανομῆς ἔτους 1931 τῆς ἀνωτέρω Ἱερᾶς Μονῆς.

2. Ἱερά Μονή Προφήτου Ἡλίου Ἡλιοβουνίων Πρεβέζης, μέ ἔδραν τό μετόχιον αὐτῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου χωρίου Φλάμπουρα, εἰς θέσιν «Καπάσα» τῆς τοπικῆς Κοινότητος Νέας Σινώπης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ζαλόγγου, τοῦ Δήμου Πρεβέζης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Πρεβέζης, τῆς Περιφέρειας Ἠπείρου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1620, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Βιβλίου τοῦ Σεραφεῖμ Ξενοπούλου Μητροπολίτου Ἑλλάδος καί Πρεβέζης «Δοκίμιον Ἱστορικόν περὶ Ἑλλάδος καί Πρεβέζης ἔτους 1884».

Ἡ παρούσα Διαπιστωτικὴ Πράξις νά δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἀθήναι, 4 Νοεμβρίου 2015

Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Ίδρυμα περιθάλψεως ηλικιωμένων
καί χρονίως πασχόντων «Ὁ Ἅγιος Λεωνίδας»
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 παρ. 4, 29 παρ. 2, 59 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/77 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὅπως ἐτροποποιήθησαν διά τοῦ ἄρθρου 68 παρ. 5 τοῦ Ν. 4235/2014.

2) Τάς ὑποχρεώσεις τῆς Ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρὸς τό χριστεπώνυμον πλήρωμα τῶν ἀπορρεούσων ἐκ τῶν Εὐαγγελικῶν Ἐπιταγῶν, τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν Νόμων τοῦ Κράτους.

3) Τάς ὑφισταμένες κοινωνικάς, ποιμαντικάς καί πνευματικάς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας.

4) Τήν ὑπ' ἀριθμ. 365/7.9.2015 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαντινείας καί Κυνουρίας κ. Ἀλεξάνδρου.

5) Τήν ἀπό 2.11.2015 Γνωμοδότησιν τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

6) Τήν ἀπό 4.11.2015 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

Ἀποφασίζει

τροποποιεῖ τόν Κανονισμόν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπό τήν ἐπωνυμίαν: «Ίδρυμα Περιθάλψεως Ἡλικιωμένων καί χρονίως Πασχόντων "Ὁ Ἅγιος Λεωνίδας"» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας (Φ.Ε.Κ. 764/Β'/15.3.2012), ὡς ἑξῆς:

Ἄρθρον 1

Τό ἄρθρον 1 τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπό τήν ἐπωνυμίαν: «Ίδρυμα Περιθάλψεως Ἡλικιωμένων καί χρονίως Πασχόντων "Ὁ Ἅγιος Λεωνίδας"» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνου-

ρίας (Φ.Ε.Κ. 764/Β'/15.3.2012), ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

« Ἄρθρον 1

Σύστασις - Ἐπωνυμία - Ἔδρα

Εἰς τήν Ἱερᾶν Μητρόπολιν Μαντινείας καί Κυνουρίας συνεστήθη διά τῆς ἀπό 17.2.2012 Ἀποφάσεως τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Φ.Ε.Κ. 764/15.3.2012 τεύχος Β') Ἐκκλησιαστικόν Ἰδρυμα, ὑπό τήν ἐπωνυμίαν: «Ίδρυμα Περιθάλψεως Ἡλικιωμένων καί χρονίως Πασχόντων "Ὁ Ἅγιος Λεωνίδας"», τό ὁποῖον εἰς τό ἐξῆς λειτουργεῖ ὡς Νομικόν Πρόσωπον Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτῆρος, ἐποπτευόμενον ὑπό τῆς οἰκείας Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Ἔδρα τοῦ Ἰδρύματος ὀρίζεται ἡ πόλις τοῦ Λεωνιδίου, πρωτεύουσα τῆς Ἐπαρχίας Κυνουρίας καί διά τήν στέγασιν αὐτοῦ θά χρησιμοποιοῦν αἱ ἀνεγερθεῖσαι πρὸς τοῦτο κτιριακαί ἐγκαταστάσεις».

Ἄρθρον 2

Ἀπό τήν παρούσα Ἀπόφασιν δέν προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας.

Ἄρθρον 3

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τήν δημοσίευσίν της εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καί εἰς τό ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος "ΕΚΚΛΗΣΙΑ".

Ἡ παρούσα ἀπόφασιν νά δημοσιευθῆ στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἀθῆναι, 4 Νοεμβρίου 2015

Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ὁ Μεθώννης Κλήμης

Τροποποίηση Κανονισμού Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος
«Παιδικός σταθμός
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας
“Ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ”»

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1) Τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1 παρ. 4, 29 παρ. 2, 59 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/77 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὅπως ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ ἀρθροῦ 68 παρ. 5 τοῦ Ν. 4235/2014.

2) Τὰς ὑποχρεώσεις τῆς Ποιμαινούσης Ἐκκλησίας πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τὰς ἀπορρεούσας ἐκ τῶν Εὐαγγελικῶν Ἐπιταγῶν, τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν Νόμων τοῦ Κράτους.

3) Τὰς ὑφισταμένας κοινωνικάς, ποιμαντικάς καί πνευματικάς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας.

4) Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 360/3.9.2015 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαντινείας καί Κυνουρίας κ. Ἀλεξάνδρου.

5) Τὴν ἀπὸ 2.11.2015 Γνωμοδότησιν τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

6) Τὴν ἀπὸ 4.11.2015 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

Ἀποφασίζει

τροποποιεῖ τὸν Κανονισμόν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: Παιδικός Σταθμός τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας «Ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ» (Φ.Ε.Κ. 882/Β'/11.4.2013), ὡς ἑξῆς:

Ἄρθρον 1

Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Κεφαλαίου Α' τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: «Παιδικός Σταθμός τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας «Ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ» (Φ.Ε.Κ. 882/Β'/11.4.2013), ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολουθῶν:

«ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'
ΣΥΣΤΑΣΙΣ - ΣΚΟΠΟΣ - ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

Ἄρθρον 1

Σύστασις - Ἐπωνυμία - Ἔδρα - Σφραγίς

Εἰς τὴν Περιφέρεια τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας καί ὑπὸ τὴν πνευματικὴ καί διοικητικὴ ἐποπτεία αὐτῆς, συνεστήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 383/522/6.3.2013 Ἀποφάσεως τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Φ.Ε.Κ. 882/Β'/11.4.2013), Παιδικός Σταθμός, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: Παιδικός Σταθμός τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας “Ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ”», ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ἐξῆς λειτουργεῖ ὡς Νομικὸν Πρόσωπον Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτῆρος, ἐποπτευόμενον ὑπὸ τῆς οἰκείας Ἱερᾶς Μητροπόλεως καί διέπεται ἀπὸ τῆς διατάξεως τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ. Ἔδρα τοῦ Παιδικοῦ Σταθμοῦ εἶναι ἡ πόλις τῆς Τριπόλεως καί εἰδικὰ τὸ ἐπὶ τούτῳ ἀνεγερθέν κτίριον εἰς τὸν χώρον τοῦ Ἐξωκκλησίου Ζωοδόχου Πηγῆς Κάρτσοβας Τριπόλεως.

Ὁ ἐξονομασθεὶς Παιδικός Σταθμός ἔχει ἰδίαν σφραγίδα, φέρουσα εἰς τὸ μέσον τὴν Παναγίαν Βρεφοκρατοῦσαν Ζωοδόχον Πηγὴν, καί κύκλῳ ἐσωτερικῶς τῆς λέξεως ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ, ἐξωτερικῶς δὲ ἹΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ 2013».

Ἄρθρον 2

Ἀπὸ τὴν παροῦσα Ἀπόφασιν δὲν προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας.

Ἄρθρον 3

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχεται ἀπὸ τὴν δημοσίευσίν τῆς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καί εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος “ΕΚΚΛΗΣΙΑ”.

Ἡ παροῦσα ἀπόφασιν νά δημοσιευθῆ στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἀθῆναι, 4 Νοεμβρίου 2015

Ὁ Ἀθηνῶν ἹΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Ἀναρτήθηκε στὴν ἰστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 9.12.2015

Κανονισμός υπ' αριθμ. 268/2015
«περί τροποποιήσεως του κανονισμού αριθμ. 8/1979
περί ιερών ναών και ένοριών»

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Λαβούσα υπ' όψιν:

1. Τά άρθρα 1 παρ. 4, 36 παρ. 6 του νόμου 590/1977 «Περί Καταστατικού Χάρτου της Έκκλησίας της Ελλάδος» (Α' 146),
2. Τήν υπ' αριθμ. 11/14.3.2014 Γνωμοδότησιν του Ειδικού Νομικού Συμβούλου της Έκκλησίας της Ελλάδος,
3. Τήν από 18.3.2014 Απόφασιν της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου,
4. Τήν από 9.10.2015 Απόφασιν της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας,

Αποφασίζει

Τροποποιεί τον υπ' αριθμ. 8/1979 Κανονισμόν «Περί Ιερών Ναών και Ένοριών» (Α' 1/1980), ως εξής:

Κανονισμός υπ' αριθμ. 268/2015
 Περί τροποποιήσεως του Κανονισμού αριθμ. 8/1979
 περί ιερών ναών και ένοριών

Άρθρον 1

1. Το χρηματικόν όριον του τελευταίου εδαφίου της παρ. 3 του άρθρου 6 του Κανονισμού 8/1979 (Α' 1/1980) αναπροσαρμόζεται από εκατό χιλιάδες (100.000) δραχμές εις τρεις χιλιάδες (3.000) ευρώ.

2. Eis τό άρθρον 17 παρ. 1 του Κανονισμού 8/1979, μετά τήν φράσιν «επί σκοπῶ» προστίθενται οί ηέξεις «φιλιανθρωπικῶ ἢ φιλοκοινωνικῶ».

Άρθρον 2

Ἡ ισχύς του παρόντος ἄρχειται από της δημοσιεύσεως του εις τήν Ἐφημερίδα της Κυβερνήσεως. Ὁ Κανονισμός δημοσιεύεται καί εις τό ἐπίσημον Δελτίον της Ἐκκλησίας της Ελλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Άρθρον 3

Διά του παρόντος Κανονισμού οὐδεμία δαπάνη προκαλεῖται εις βάρος του προϋπολογισμού της Ἐκκλησίας Ἀθῆναι, 9 Ὀκτωβρίου 2015

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
 Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Κανονιστική Διάταξις ἀριθμ. 278/2015
«Τροποποιήσις τοῦ Κανονισμοῦ ἀριθμ. 156/2002 (Α΄ 338)»
τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔχουσα ὑπ' ὄψει:

1) τὸ ἄρθρο 3 τοῦ Συντάγματος καὶ τὸ ἄρθρο 42 παρ. 2 καὶ 5 τοῦ Ν. 590/77 «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»,

2) τὰς ὑφισταμένας ὑπηρεσιακὰς ἀνάγκας τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων Μεσσηνίας καὶ Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν,

3) τὴν ὑπ' ἀριθμ. 370/3.9.2015 πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου καὶ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1661/745/14.8.2015 πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν κ. Μάρκου,

4) τὸ ὑπ' ἀριθμ. 2/12.10.2015 Πρακτικόν τοῦ Ἀνωτάτου Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Α.Υ.Σ.Ε.),

5) τὴν ἀπὸ 3 Νοεμβρίου 2015 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

Ἀποφασίζει

Τροποποιεῖ τὸν Κανονισμόν 156/2002 (Φ.Ε.Κ. 338/Α΄/2002), ὡς ἑξῆς:

Κανονιστικὴ Διάταξις ἀριθμ. 278/2015

«Τροποποιήσις τοῦ Κανονισμοῦ ἀριθμ. 156/2002 (Α΄ 338)»

Ἄρθρον 1

Οἱ θέσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, τοῦ ἁρθρου 2, κεφάλ. III, παρ. 47 τοῦ Κανονισμοῦ 156/2002 (Α΄ 338) τροποποιοῦνται ὡς ἑξῆς:

Κατηγορία ΠΕ

Κλάδος ΠΕ 1 Κληρικῶν Μετακλητῶν

Μία (1) θέσις Πρωτοσυγκέλλου

Μία (1) θέσις Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου

Κλάδος ΠΕ 2 Διοικητικοῦ - Οἰκονομικοῦ

Δύο (2) θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς ΣΤ-Α

Κατηγορία ΤΕ

Κλάδος ΤΕ 1 Διοικητικοῦ Οἰκονομικοῦ-Πληροφορικῆς

Τρεῖς (3) θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς ΣΤ-Α

Κατηγορία ΔΕ

Κλάδος ΔΕ 1 Διοικητικοῦ - Γραμματέων

Ἑξ (6) θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς ΣΤ-Β

Κλάδος ΔΕ 2 Ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου

Μία (1) θέσις ἐπὶ βαθμοῖς ΣΤ-Β

Κατηγορία ΥΕ

Κλάδος ΥΕ 1 Κλητῆρων

Μία (1) θέσις ἐπὶ βαθμοῖς ΣΤ-Γ

Κλάδος ΥΕ 2 Εὐπρεπιστριῶν

Δύο (2) θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς ΣΤ-Γ

Ἄρθρον 2

Οἱ θέσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν, τοῦ ἁρθρου 2, κεφάλ. III, παρ. 80 τοῦ Κανονισμοῦ 156/2002 (Α΄ 338) τροποποιοῦνται ὡς ἑξῆς:

Κατηγορία ΠΕ

Κλάδος ΠΕ 1 Κληρικῶν Μετακλητῶν

Μία (1) θέσις Πρωτοσυγκέλλου

Μία (1) θέσις Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου

Κλάδος ΠΕ 2 Διοικητικοῦ - Οἰκονομικοῦ

Πέντε (5) θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς ΣΤ-Α

Κατηγορία ΤΕ

Κλάδος ΤΕ 1 Διοικητικοῦ - Οἰκονομικοῦ

Τρεῖς (3) θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς ΣΤ-Α

Κατηγορία ΔΕ

Κλάδος ΔΕ 1 Γραμματέων

Τέσσαρες (4) θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς ΣΤ-Β

Κλάδος ΔΕ 2 Ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου

Μία (1) θέσις ἐπὶ βαθμοῖς ΣΤ-Β

Κατηγορία ΥΕ

Κλάδος ΥΕ 1 Κλητῆρων

Μία (1) θέσις ἐπὶ βαθμοῖς ΣΤ-Γ

Κλάδος ΥΕ 2 Εὐπρεπιστριῶν

Μία (1) θέσις ἐπὶ βαθμοῖς ΣΤ-Γ

Ἄρθρον 3

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχίζει ἀπὸ τὴν δημοσίευσί της στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Ἡ παρούσα Κανονιστικὴ διάταξις δημοσιεύεται ἐπίσης στὸ Ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Άρθρον 4

Άπό τήν δημοσίευσί τῆς παρούσης δέν προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τῶν προϋπολογισμῶν τῶν Νομικῶν Προσώπων τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων Μεσσηνίας καί Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν, δεδομένου ὅτι αὕτη θά προκληθῆ διὰ τῆς Πράξεως πληρώσεως ἐκάστης ἐκ τῶν ὡς

ἄνω θέσεων καί θά ἀναγραφῆ εἰς τοὺς οἰκείου Προϋπολογισμούς.

Ἀθῆναι, 3 Νοεμβρίου 2015

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Τροποποίηση Κανονισμού
του Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπό τήν ἐπωνυμίαν:
«Ἱεραποστολικόν Κέντρον - Διακονία Ἀγάπης
τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ἀλμυροῦ»
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 παρ. 4, 29 παρ. 2, 59 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/77 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὅπως τροποποιήθηκαν μέ τό ἄρθρο 68 παρ. 5 τοῦ Ν. 4235/2014.

2) Τάς ὑποχρεώσεις τῆς Ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρὸς τό χριστεπώνυμον πλήρωμα τās ἀπορρεούσας ἐκ τῶν Εὐαγγελικῶν Ἐπιταγῶν, τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν Νόμων τοῦ Κράτους.

3) Τάς ὑφισταμένας κοινωνικάς, ποιμαντικάς καί πνευματικάς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ.

4) Τήν ὑπ' ἀριθμ. 1134/15.9.2015 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνατίου.

5) Τήν ἀπό 2.10.2015 Γνωμοδότησιν τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

6) Τήν ἀπό 3.11.2015 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

Ἀποφασίζει

Τροποποιεῖ τόν Κανονισμόν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπό τήν ἐπωνυμίαν: «Ἱεραποστολικόν Κέντρον - Διακονία Ἀγάπης τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ἀλμυροῦ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ (Φ.Ε.Κ. 1899/Β'/29.12.2006), ὡς ἐξῆς:

Ἄρθρον 1

Τό ἄρθρον 3 παρ. 1 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 3425/2968/-8.12.2006 Κανονισμοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος

ὑπό τήν ἐπωνυμίαν: «Ἱεραποστολικόν Κέντρον - Διακονία Ἀγάπης τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ἀλμυροῦ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ (Φ.Ε.Κ. 1899/Β'/29.12.2006), ἀντικαθίσταται ὡς ἀκόλουθος:

« Ἄρθρον 3

1. Τό Ἴδρυμα διοικεῖται ἀπό πενταμελές Διοικητικόν Συμβούλιον (Δ.Σ.) ἀποτελούμενον:

α) Ἐκ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ὡς Προέδρου, νομίμως ἀναπληρωμένου ὑπό ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ἀλμυροῦ, ὅπως αὐτός ὀρίζει ἐκάστοτε ὑπό τοῦ Μητροπολίτου.

β) Ἐκ δύο μελῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ἀλμυροῦ.

γ) Ἐκ δύο ἐτέρων λαϊκῶν μελῶν ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν κατοίκων τῆς Ἐπαρχίας Ἀλμυροῦ».

Ἄρθρον 2

Ἀπό τήν παρούσα Ἀπόφαση δέν προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ ἢ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ἀλμυροῦ.

Ἄρθρον 3

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπό τήν δημοσίευσίν της εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καί εἰς τό ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος "ΕΚΚΛΗΣΙΑ".

Ἀθῆναι, 3 Νοεμβρίου 2015

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Κανονισμός διαδικασίας αναθέσεως και εκτελέσεως ἐκκλησιαστικῶν ἔργων, μελετῶν καὶ παροχῆς συναφῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν:

1. Τὰ ἄρθρα 29 παρ. 2 καὶ 59 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Φ.Ε.Κ. Α' 146/1977), ὅπως ἔχουν τροποποιηθεῖ διὰ τοῦ ἄρθρου 68 τοῦ Ν. 4235/2014.

2. Τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἀπὸ τὰς Εὐαγγελικὰς ἐπιταγὰς, τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

3. Τὰς ὑφισταμένας κοινωνικὰς, ποιμαντικὰς καὶ πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

4. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 3155/13.10.2015 πρότασιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

5. Τὴν ἀπὸ 13.10.2015 ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἀποφασίζει

ἐγκρίνει τὸν Κανονισμόν διαδικασίας καὶ ἐκτελέσεως ἐκκλησιαστικῶν ἔργων, προμηθειῶν καὶ ὑπηρεσιῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἔχοντα ὡς ἐξῆς:

Κανονισμός
διαδικασίας ἀναθέσεως καὶ ἐκτελέσεως
ἐκκλησιαστικῶν ἔργων, μελετῶν
καὶ παροχῆς συναφῶν ὑπηρεσιῶν
τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' ΓΕΝΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Ἄρθρον 1

Ἀντικείμενον τοῦ Κανονισμοῦ

1. Ἀντικείμενον τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀποτελεῖ ὁ καθορισμὸς τῶν ὄρων καὶ προϋποθέσεων, κατὰ τοὺς ὁποίους ἀνατίθενται, συνάπτονται καὶ ἐκτελοῦνται αἱ συμβάσεις ἔργων, μελετῶν καὶ παροχῆς συναφῶν ὑπηρεσιῶν, τὰς ὁποίας ἀναθέτει ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν (Ι.Α.Α.) καὶ τὰ ὑπαγόμενα στήν πνευματικὴ καὶ

κανονικὴ δικαιοδοσία καὶ διοικητικὴ ἐποπτεία τῆς ἐκκλησιαστικὰ νομικὰ πρόσωπα τοῦ ἄρθρ. 1 παρ. 4 σέ σύνδ. μέ 11, 29, 39, 46 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/77 περὶ Καταστατικοῦ Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν κατ' ἐξουσιοδότησίν του Κανονισμῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀποφάσεων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν (Ἐνοριακοὶ Ναοὶ μετὰ τῶν Παρεκκλησιῶν τους, Ἱερές Μονές καὶ Ἱερά Ἰσυχαστήρια, Ἐκκλησιαστικὰ Ἰδρύματα κ.ἄ.).

2. Περὶ τοῦ ὀρισμοῦ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου ἰσχύουν οἱ ὀρισμοὶ τοῦ Κανονισμοῦ 55/1974 (ΦΕΚ Α' 185/1.7.1974).

3. Τὰ ἀνωτέρω ἔργα διακρίνονται εἰς τεχνικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ.

3.1 Τεχνικὸν ἔργον εἶναι πᾶσα μετὰ τοῦ ἐδάφους συνδεομένη κατασκευὴ συμπληρουμένη ἢ μὴ ὑπὸ ἐγκαταστάσεων καὶ ἀντιστρόφως, ἐκτελουμένη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν νοουμένη ὡς νέα κατασκευή, ἀνακαίνισις, ἐπισκευή ἢ συντήρησις.

3.2 Καλλιτεχνικὸν ἔργον νοεῖται γενικῶς πᾶν ὅ,τι δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὰ τεχνικὰ ἔργα, εἴτε ἐνσωματοῦται εἰς τὰς δομικὰς κατασκευὰς καὶ εἰς τὰς τοιαύτας τῶν ἐγκαταστάσεων εἴτε ἀποτελεῖ διακοσμητικὰς ἐργασίας ὡς ἐνδεικτικῶς κατωτέρω ἀναφέρονται, διακοσμήσεις, ἀγιογραφίες, κατασκευὴ τέμπλων, ἀμβώνων, δεσποτικῶν θρόνων, ἀναλογίων, προσκυνηταρίων, θυρῶν καὶ παραθύρων εἰδικῶν σχεδίων, παγκαρίων, ἐπίπλων εἰδικῶν σχεδίων, γενικῶς ἐνθετοὶ διακοσμήσεις δαπέδων τοίχων καὶ ὀροφῶν, ἔτι δὲ περὶ ἔργων μνημειακοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ χαρακτῆρος.

4. «Μελέτη ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου» εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα συστηματικῆς καὶ ἀναλυτικῆς ἐπιστημονικῆς καὶ τεχνικῆς ἐργασίας καὶ ἐρεῦνης, πού ἀποβλέπει εἰς τὴν παραγωγὴν ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου ἢ εἰς τὴν ἐπέμβασιν ἐπὶ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου ἢ εἰς τὸν σχεδιασμὸν καὶ τὴν ἀπεικόνισιν ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου. Ἡ μελέτη ἔχει τὴν ἔκτασιν καὶ τὸ βᾶθος πού καθορίζεται μετὰ τὴν σύμβασιν ἀναθέσεως τῆς, ἀπεικονίζεται δὲ καὶ παραδίδεται εἰς τὴν Ἀναθέτουσαν Ἀρχὴν μετὰ συγκεκριμένην συμπεφωνημένην μορφήν.

5. «Σύμβασις παροχῆς ὑπηρεσιῶν συναφῶν μετὰ ἐκκλη-

σιαστικά έργα» είναι ή σύμβασις, εις τήν οποίαν ή παροχή του ανάδοχου συνίσταται εις τήν προσφοράν γνώσεων καί ικανοτήτων, διά τής διαθέσεως κυρίως συγκεκριμένου επιστημονικού προσωπικού καί άλλων μέσων δι' ώρισμένον χρονικόν διάστημα, πού προσδιορίζεται είτε ήμερολογιακώς είτε έν συναρτήσει μέ ώρισμένον γεγονός τής διαδικασίας παραγωγής εκκλησιαστικού έργου.

Ός συμβάσεις παροχής υπηρεσιών νοούνται ιδίως αι συμβάσεις:

α'. Διά τήν σύνταξιν τών τευχών διαγωνισμού αναθέσεως μελέτης ή υπηρεσίας.

β'. Διά τόν έλεγχον καί τήν επίβλεψιν έργου ή μελέτης.

γ'. Διά τήν ύποστήριξιν τής 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνών είτε κατά τήν διαδικασίαν αναθέσεως συμβάσεως μελέτης, έργου ή υπηρεσίας, είτε εις τήν επίβλεψιν ή τόν έλεγχον μελέτης είτε εις τήν διοίκησιν ή επίβλεψιν ή έλεγχον έργου.

5. Έν περιπτώσει άμφισβητήσεως περί τόν χαρακτηρισμόν έργου τινός ώς καλλιτεχνικού άποφαίνεται έν όλομελεία τό Κεντρικόν Συμβούλιον 'Εκκλησιαστικῆς 'Αρχιτεκτονικῆς (Κ.Ε.Σ.Ε.Α.) τής 'Εκκλησίας τής 'Ελλάδος.

6. Έκαστον τών έργων περιλαμβάνει τήν έκπόνησιν τής μελέτης καί τήν έκτέλεσιν τής κατασκευῆς του.

7. Τά έργα, αι μελέται καί αι παροχαί συναφών υπηρεσιών διά τήν ανάπτυξιν καί αξιοποίησιν τής εκκλησιαστικῆς περιουσίας δέν άποτελοῦν «δημόσια έργα» ή «διοικητικές συμβάσεις έργων ή μελετών» ή «δημόσιες συμβάσεις έργων» ή «δημόσιες συμβάσεις μελετών» κατά τήν έννοιαν τής σχετικῆς νομοθεσίας (ν. 3669/2008 ν. 3316/2005. π.δ. 60/2007, π.δ. 59/2007), καθ' όσον ή 'Ιερά 'Αρχιεπισκοπή 'Αθηνών καί τά έποπτευόμενα άπό αὐτήν εκκλησιαστικά νομικά πρόσωπα δέν συνιστοῦν «όργανισμούς δημοσίου δικαίου» κατά τήν έννοιαν τών όδηγιών 2004/17/ΕΚ ή 2004/18/ΕΚ. Όμοίως καί αι ρυθμιζόμεναι διά του παρόντος Κανονισμού συμβάσεις δέν υπόκεινται εις τās προβλεπομένης διά τά νομικά πρόσωπα τής Γενικῆς Κυβερνήσεως καί του Δημοσίου Τομέως διαδικασίας προσυμβατικού έλέγχου, μέ τήν επιφύλαξιν όσων όρίζονται στό άρθρον 68 παρ. 3 του Ν. 4235/2014.

Άρθρον 2

Πεδίον Έφαρμογῆς

Ό παρών Κανονισμός εφαρμόζεται έφ' όλων τών συναπομένων υπό του νομικού προσώπου τής 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνών καί τών έποπτευομένων άπό αὐτήν εκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων συμβάσεων έργων καί μελετών εις τό πλαίσιον τής δραστηριότητός των.

2. Ό παρών Κανονισμός εφαρμόζεται καί όταν ή υπό σύναψιν σύμβασις έργου έχει ταυτοχρόνως ώς άντικείμενον καί τήν διενέργειαν προμηθείας ή τήν παροχήν υπηρεσίας ή τήν έκπόνησιν μελέτης, έφ' όσον ή προϋπολογιζόμενη άξια του έργου υπερβαίνει τήν προϋπολογιζο-

μένην άξιαν τής περιλαμβανομένης έν τῇ συμβάσει προμηθείας ή υπηρεσίας ή μελέτης.

3. Διά τό ύψος του ποσού τών προϋπολογισμών τών έργων, μελετών ή παροχῆς συναφών υπηρεσιών πού καταλαμβάνονται άπό τόν παρόντα Κανονισμόν δέν λαμβάνεται ύπ' όψιν ό Φ.Π.Α. ή άλλος τυχόν προβλεφθόσμενος φόρος ή αι αναθεωρήσεις.

Άρθρον 3

Συμβάσεις μέ εκκλησιαστικά νομικά πρόσωπα

Υπό τήν επιφύλαξιν τών διατάξεων του κοινοτικού δικαίου, επιτρέπεται, άνεξαρτήτως ύψους προϋπολογισμού, ή άπ' ευθείας ανάθεσις συμβάσεων έργων υπό τής 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνών εις τά εκκλησιαστικά νομικά πρόσωπα δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου, τά όποια έποπτεύει ή μετέχει ή Ι.Α.Α. ή πρός έτέρα αναθέτουσα άρχή, ώς καί ή ανάθεσις συμβάσεων έργων μεταξύ τών άνωτέρω εκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων.

Άρθρον 4

Άποφαινόμενα Άργανα

1. α. Ός Αναθέτουσα Αρχή λογίζεται τό νομικό πρόσωπο τής 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνών ή τό έποπτευόμενον άπό αὐτήν εκκλησιαστικό νομικό πρόσωπο (Ένοριακός Ναός, 'Ιερά Μονή, 'Ησυχαστήριο, Εκκλησιαστικό 'Ιδρυμα κ.λπ.).

β. Προϊσταμένη Αρχή άποτελεί τό Μητροπολιτικόν Συμβούλιον τής 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνών.

γ. Διευθύνουσα Υπηρεσία είναι ή Τεχνική Υπηρεσία τής 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνών.

δ. Η Επιβλέπουσα Υπηρεσία άποτελείται έξ άπάντων τών παρ αὐτῆς έντελλομένων μελών τής Τεχνικῆς Υπηρεσίας. Επί πλέον, καθήκοντα επιβλέποντος μηχανικού, δύνανται νά άνατεθοῦν καί εις έτερα πρόσωπα, ιδίως μηχανικούς, οἵτινες δύνανται νά προσληφθοῦν πρός κάλυψιν τών άναγκῶν τών εργοληθιῶν, αι όποιαί δέν δύνανται νά καλυφθῶσιν υπό τής Τεχνικῆς Υπηρεσίας.

ε. Ός «Τεχνικόν Συμβούλιον» όρίζεται τό Τεχνικόν Συμβούλιον τής Ε.Κ.Υ.Ο..

2. Ός «Κύριος του Έργου» όρίζεται τό εκκλησιαστικόν νομικόν πρόσωπον, εις τό όποιον άνήκει τό έργον διά λογαριασμόν του όποίου καταρτίζεται ή σύμβασις.

3. Ός «Έργοδότης» όρίζεται ή αναθέτουσα άρχή, ή όποία συνάπτει τήν σύμβασιν έργου, μελέτης, ή/καί παροχῆς συναφούς υπηρεσίας.

4. Επί τών αιτήσεων θεραπείας εργοληπτῶν, μελετητῶν καί παρόχων συναφών υπηρεσιῶν διά συμβάσεις τής Ι.Α.Α. καί τών κατά περίπτωσιν εκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων του παρόντος Κανονισμού, άποφαίνεται τό Μητροπολιτικό Συμβούλιον τής 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνών, κατόπιν γνωμοδοτήσεως τής άρμοδίας Υπηρεσίας ή Επιτροπῆς.

Άρθρον 5

Έπιτροπή διαγωνισμού/διαπραγματεύσεως

1. Εἰς τὰ ἔργα συνολικοῦ προϋπολογισμοῦ μέχρι τό ἀνώτατον ὄριον τῆς δευτέρας τάξεως τοῦ Μ.Ε.ΕΠ., χωρὶς νά συνυπολογίζωνται τὰ κονδύλια τῆς ἀναθεωρήσεως καὶ τοῦ Φόρου Προστιθεμένης Ἀξίας (Φ.Π.Α.), ἡ ἐπιτροπή διαγωνισμοῦ ἢ διαπραγματεύσεως ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία ὑπηρεσιακὰ στελέχη τῆς Ι.Α.Α. ἢ τοῦ κατὰ περίπτωσιν φορέως κατασκευῆς (μονίμους ὑπαλλήλους ἢ στελέχη συνδεόμενα μέ σύμβασιν ἐργασίας, ἔργου ἢ ἐντολῆς), τὰ ὁποῖα ὀρίζονται ἀπὸ τό ὄργανο διοικήσεως τοῦ φορέως, ὁ ὁποῖος διενεργεῖ τήν δημοπρασίαν ἢ διαπραγματεύσειν καί ὁ ὀρισμός τοῦς ἐγκρίνεται ἀπὸ τήν Προϊσταμένην Ἀρχήν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ. Ἐν ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ὀρίζεται ὡς πρόεδρος. Διά τήν ἐπιτροπήν ὀρίζεται καί ἀριθμός ἀναπληρωματικῶν μελῶν, τὰ ὁποῖα ἀναπληροῦν κατὰ τήν σειράν διορισμοῦ, ὁποιαδήποτε ἐκ τῶν τακτικῶν μελῶν, τὰ ὁποῖα τυχόν λείπουν, ἀπουσιάζουν ἢ κωλύονται. Τά μέλη τῆς ἐπιτροπῆς εἶναι δυνατόν νά ὀρίζονται διά τήν διενέργειαν περισσοτέρων διαδικασιῶν ἀναθέσεως.

2. Εἰς τὰ ἔργα συνολικοῦ προϋπολογισμοῦ ἀνωτέρου τοῦ ὀριζομένου εἰς τήν παράγραφον 1, ἡ ἐπιτροπή διαγωνισμοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ πέντε (5) τεχνικούς - ὑπηρεσιακὰ στελέχη τοῦ ἰδίου ἢ ἐτέρων ἐκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων (μονίμους ὑπαλλήλους ἢ στελέχη συνδεόμενα μέ σύμβασιν ἐργασίας, ἔργου ἢ ἐντολῆς), τὰ ὁποῖα ἔχουν τήν ἀντίστοιχον δυνατότητα, ἀνάλογα μέ τὰ στελέχη, τὰ ὁποῖα διαθέτουν αἱ ὑπηρεσίαι διά τήν ἀξιολόγησιν τοῦ ὑπὸ ἀνάθεσιν τεχνικοῦ ἔργου. Ἐάν τό ἔργο πρόκειται νά χρησιμοποιηθῆ ἀπὸ φορέα ἄλλου ἀπὸ τόν φορέα κατασκευῆς, τό ἕνα ἀπὸ αὐτά τά μέλη προέρχεται ἀπὸ τόν φορέα, ὁ ὁποῖος θά χρησιμοποιήσῃ τό ἔργο.

3. Ἡ ἐπιτροπή διαγωνισμοῦ/διαπραγματεύσεως, συγκροτεῖται ἀπὸ τήν προϊσταμένην ἀρχήν τοῦ φορέως κατασκευῆς τοῦ ἔργου. Ἀπὸ τὰ μέλη τῆς περιπτώσεως α' τῆς παραγράφου 3 ὀρίζεται ὁ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς μέ τόν ἀναπληρωτήν του. Εἰς τήν ἐπιτροπήν ὀρίζεται καί ἀριθμός ἀναπληρωματικῶν μελῶν τῆς περιπτώσεως α' τῆς προηγουμένης παραγράφου, τὰ ὁποῖα ἀναπληροῦν κατὰ τήν σειράν, καθ' ἣν διορίζονται ὁποιαδήποτε ἀπὸ τὰ τακτικά αὐτά μέλη, τὰ ὁποῖα τυχόν λείπουν, ἀπουσιάζουν ἢ κωλύονται. Τό ἔργο τῆς ἐπιτροπῆς διεξάγεται ὑπὸ τήν ἐπιμέλειαν τοῦ προέδρου.

4. Τό Μητροπολιτικόν Συμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν δύναται νά συγκροτεῖ εἰς ἐτήσιαν βάσιν ἐπιτροπᾶς διαγωνισμοῦ διά τό σύνολον τῶν ἔργων ἢ κατὰ κατηγορίας. Εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν διαδικασίαι δημοπρασιῶν, αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν ἐντός τοῦ ἔτους συνεχίζονται καί ὁλοκληρώνονται ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπιτροπῆς καί μετά τήν λήξιν τοῦ ἔτους. Ἡ ὑπαρξίς ἐπιτροπῶν εἰς ἐτήσιαν

βάσιν δέν ἀποκλείει τήν συγκρότησιν ἐπιτροπῆς διαγωνισμοῦ συγκεκριμένου ἔργου ἢ ἔργων. Αἱ ἀποφάσεις συγκροτήσεως ἀπασῶν τῶν ἐπιτροπῶν διαγωνισμοῦ κοινοποιοῦνται εἰς τὰ διοριζόμενα μέλη καί ἀνακοινώνονται μέ τοιχοκόλλησιν εἰς τήν ἔδραν τῆς Ι.Α.Α. ἢ τοῦ κατὰ περίπτωσιν ἀρμόδιου φορέως κατασκευῆς, ὁ ὁποῖος τήν ἐκδίδει χωρὶς νά ἀπαιτεῖται ἕτερος τύπος δημοσιότητας.

5. Διά τὰς προσφοράς, αἱ ὁποῖαι ὑποβάλλονται κατὰ τὰ συστήματα τῶν περιπτώσεων δ', στ' καί ζ' τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3669/2008 καί διά τήν περίπτωσιν εἰδικῶν ἢ μεγάλων ἔργων, αἱ ἐπιτροπαὶ διαγωνισμοῦ εἶναι δυνατόν νά συμπληρώνονται μέ ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου καί μέ ἄλλα μέλη πού ἔχουν τήν κατάλληλη ἐπιστημονική κατάρτιση καί πού δέν δύναται νά εἶναι περισσότερα ἀπὸ τέσσερα (4). Ἡ ἐπεξεργασία τῶν στοιχείων διά τήν ἀξιολόγησιν τῶν προσφορῶν δύναται νά ἀνατεθῆ μέ τήν ἐν λόγῳ ἀπόφασιν εἰς κλιμάκιον τῆς ὅλης ἐπιτροπῆς. Μέ τήν ἀπόφασιν καθορίζονται καί τά μέλη τοῦ κλιμακίου.

6. Κατ' ἐξαιρέσειν ἡ προϊσταμένη ἀρχή, διά ἔργα, τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν ἰδιαίτερα προβλήματα, δύναται νά ἐφαρμόσῃ τὰς παραγράφους 2 ἕως 6, ἔστω καί ἐάν τὰ ἔργα αὐτά ἔχουν προϋπολογισμόν μικρότερον ἀπὸ τό ὄριον τῆς παραγράφου 2.

7. Αἱ ἐπιτροπαὶ διαγωνισμοῦ ὀφείλουν νά παραδώσουν τήν εἰσήγησιν τοῦς ἐγκαίρως πρὸς τήν ἀναθέτουσαν ἀρχήν, ὥστε ἡ ἀρχή νά ἀποφασίσῃ διά τό ἀποτέλεσμα τοῦ διαγωνισμοῦ ἐντός τῆς προθεσμίας ἰσχύος τῶν προσφορῶν.

Άρθρον 6

Κατασκευὴ ἔργων καί ἐκπόνησις μελετῶν

1. Τὰ ἔργα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καί τῶν ἐποπτευομένων ἀπὸ αὐτήν ἐκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων κατασκευάζονται βάσει σχετικῆς μελέτης, ἀναλόγως τῆς φύσεως τοῦ ἔργου:

α'. Εἴτε ἀπὸ ἐργοληπτικᾶς ἐπιχειρήσεις, εἴτε ἀπὸ ἐμπειροτέχνων, εἴτε ἀπὸ εἰδικούς τεχνίτας, εἴτε ἀπὸ εἰδικούς περὶ τὰ ἐκκλησιαστικά καλλιτέχνων.

β'. Ἀπὸ τήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν ἢ τό ἐποπτευόμενον ἀπὸ αὐτήν ἐκκλησιαστικόν νομικόν πρόσωπον, μέ αὐτεπιστάσιαν, διά τῆς Δ/σεως Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Ι.Α.Α. καί μέ προσωπικόν πού εἴτε ὑπάρχει εἴτε κατὰ περίπτωσιν προσλαμβάνεται καί ἀμείβεται ἀπὸ τὰς πιστώσεις τοῦ ἔργου.

2. Αἱ μελέται τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καί τῶν ἐποπτευομένων ἀπὸ αὐτήν ἐκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων ἐκπονοῦνται εἴτε ἀπὸ τήν Δ/σιν Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Ι.Α.Α., εἴτε ἀπὸ ἰδιώτας μελετητάς, εἴτε ἀπὸ εταιρείας ἢ Γραφεῖα μελετῶν.

3. Συναφείς υπηρεσίες παρέχονται εις τήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν καί τά ἐποπτευόμενα ἀπό αὐτήν ἐκκλησιαστικά νομικά πρόσωπα, εἴτε ἀπό ἰδιώτας εἴτε ἀπό ἐταιρείας ἢ Γραφεῖα παροχῆς ὑπηρεσιῶν πού ἔχουν τήν ἀπαιτουμένην ἐπιστημονικήν γνῶσιν καί τό ἀνεγνωρισμένον ἀπό τό δίκαιον τῆς ἐπαγγελματικῆς των ἔδρας δικαίωμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΙ ΑΝΑΘΕΣΕΩΣ

ἄρθρον 7 Ἐπιλογή διαδικασίας ἀναθέσεως

Ἡ ἀνάθεσις συμβάσεων ἔργων ἢ μελετῶν ἢ παροχῆς συναφῶν ὑπηρεσιῶν μέ προϋπολογισμόν ἀνώτερον τῶν ἑκατῶν χιλιάδων εὐρώ (100.000,00 €) δύναται νά γίνη κατά περίπτωσιν μέ μίαν ἀπό τὰς κατωτέρω διαδικασίας:

- α . ἀνοικτοῦ διαγωνισμοῦ
- β . κλειστοῦ διαγωνισμοῦ
- γ . διαπραγματεύσεων
- δ . ἀνταγωνιστικοῦ διαλόγου
- ε . προεπιλογῆς ἀναδόχου

Διά τήν ἀνάθεσιν συμβάσεων ἔργων ἢ μελετῶν ἢ παροχῆς συναφῶν ὑπηρεσιῶν, τῶν ὁποίων ὁ προϋπολογισμός δαπάνης εἶναι κατώτερος ἢ ἴσος τῶν ἑκατῶν χιλιάδων εὐρώ (100.000,00 €) εἶναι δυνατόν, ἐπιπλέον τῶν ἀνωτέρω, νά ἐπιλέγεται κατά περίπτωσιν καί μία ἐκ τῶν κάτωθι διαδικασιῶν:

- α. προχείρου διαγωνισμοῦ
- β. διαπραγματεύσεων

ἄρθρον 8 Ὅρισμοί Διαδικασιῶν ἀνοικτοῦ, κλειστοῦ διαγωνισμοῦ, διαπραγματεύσεων, ἀνταγωνιστικοῦ διαλόγου

1. Διαδικασία ἀνοικτοῦ διαγωνισμοῦ εἶναι ἡ διαδικασία εἰς τό πλῆσιον τῆς ὁποίας κάθε ἐνδιαφερόμενος οἰκονομικός φορεὺς δύναται νά ὑποβάλην προσφοράν.

2. Διαδικασία κλειστοῦ διαγωνισμοῦ εἶναι ἡ διαδικασία εἰς τό πλῆσιον τῆς ὁποίας κάθε οἰκονομικός φορεὺς δύναται νά ζητήσῃ νά συμμετάσχη ἐκδηλώσεων ἐνδιαφέρον, ἀλλῆ μόνον οἱ ὑποψήφιοι πού θά κληθοῦν ἀπό τήν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπήν Ἀθηνῶν ἢ τό ἀρμόδιο ἐκκλησιαστικό νομικό πρόσωπο θά δικαιούνται νά ὑποβάλουν προσφοράν.

3. Διαδικασία μέ διαπραγματεύσιν εἶναι ἡ διαδικασία εἰς τό πλῆσιον τῆς ὁποίας ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν ἢ τό ἐποπτευόμενο ἀπό αὐτήν ἐκκλησιαστικό νομικό πρόσωπο διαβουλεύεται μέ ἓνα ἢ περισσοτέρους οἰκονομικούς φορεῖς τῆς ἐπιλογῆς του καί διαπραγμα-

τεύεται τοὺς ὄρους τῆς συμβάσεως μέ ἓνα ἢ περισσοτέρους ἀπό αὐτοὺς.

4. Ἀνταγωνιστικός διάλογος εἶναι ἡ διαδικασία, ἡ ὁποία εἶναι δυνατόν νά ἀκολουθηθῇ διά πολυπλόκου συμβάσεις. Εἰς τήν διαδικασίαν τοῦ ἀνταγωνιστικοῦ διαλόγου δύναται νά προσφύγῃ ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν καί τά ὑπαγόμενα στόν παρόντα Κανονισμό νομικά πρόσωπα εἰδικῶς εἰς περίπτωσιν ἰδιαιτέρως πολυπλόκων συμβάσεων κατ' ἀνάλογον ἐφαρμογήν τοῦ ἀρθροῦ 23 τοῦ Π.Δ. 60/2007 (κατ' ἀντιστοιχίαν τοῦ ἀρθροῦ 29 τῆς Ὁδηγίας 2004/18/ΕΚ), ἐφ' ὅσον μέ ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου κριθῆ ὅτι ἡ χρησιμοποίησις τῆς ἀνοικτῆς ἢ τῆς κλειστῆς διαδικασίας δέν ἐπιτρέπει τήν ἀνάθεσιν τῆς συμβάσεως. Κατ' αὐτήν δημοσιεύεται Προκήρυξις διά τῆς ὁποίας γνωστοποιούνται αἱ ἀνάγκαι καί αἱ ἀπαιτήσεις τῆς Ἀναθετούσας Ἀρχῆς. Ὅσοι κρίνουν ὅτι δύναται νά ἀνταποκριθῶν ἐκδηλώσιν ἐνδιαφέρον. Ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν ἢ τό ἐποπτευόμενο ἐκκλησιαστικό νομικό πρόσωπο ἐπιλέγει ὅσους ἐκ τούτων πληροῦν τά προβλεπόμενα ἐκάστοτε εἰς τήν Προκήρυξιν κριτήρια ποιοτικῆς ἐπιλογῆς. Ἐν συνέχειᾳ διεξάγει μέ αὐτοὺς διάλογον, προκειμένου νά εὑρεθοῦν μία ἢ περισσοτέραι λύσεις πού θά ἠδύνατο νά ικανοποιήσῃ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἀναθετούσας Ἀρχῆς καί τοῦ Κυρίου τοῦ ἔργου. Μετά τήν ἐξεύρεσιν τῶν λύσεων κηρύσσεται ἡ λήξις τοῦ διαλόγου καί καθοῦνται οἱ ἐπιλεγέντες ὑποψήφιοι νά ὑποβάλουν προσφοράν βάσει αὐτῶν.

5. Εἰς τήν διαδικασίαν μέ προεπιλογήν ἀναδόχου, κατ' ἀρχήν δημοσιεύεται Διακήρυξις πρὸς ἐκδήλωσιν ἐνδιαφέροντος. Εἰς τήν Διακήρυξιν θά ἀναφέρονται ἡ πιθανολογούμενη ἡμερομηνία κατά τήν ὁποίαν ὅσοι προεπιλεγοῦν θά κληθοῦν νά ὑποβάλουν προσφοράν, ὡς ἐπίσης καί ἡ ἐγγύσις πού πρέπει νά καταθέσῃ προκειμένου νά συμμετάσχουν εἰς τό στάδιον ὑποβολῆς τῶν προσφορῶν. Ἀκολουθεῖ ἐπιλογή τῶν συμμετασχόντων βάσει τῶν κριτηρίων πού ἀναφέρονται εἰς τήν Διακήρυξιν. Ἐν συνέχειᾳ, οἱ προεπιλεγέντες προσκαλοῦνται νά συμμετάσχουν εἰς τόν κυρίως διαγωνισμόν καί νά καταθέσῃ προσφοράν. Διά τήν ἐπιλογήν τῆς διαδικασίας αὐτῆς προαπαιτεῖται ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου. Ἡ ἐν λόγῳ διαδικασία γίνεται κατ' ἀνάλογον ἐφαρμογήν τοῦ ἀρθροῦ 23 τοῦ Ν. 3669/2008.

ἄρθρον 9 Διαδικασία Προχείρου διαγωνισμοῦ

1. Πρόχειρος διαγωνισμός εἶναι ἡ διαδικασία, εἰς τό πλῆσιον τῆς ὁποίας ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν ἢ τό ἐποπτευόμενο ἀπό αὐτή ἐκκλησιαστικό νομικό πρόσωπο, μετά ἀπό αὐτοπὺν ἔρευναν ἀγορᾶς ἢ μετά ἀπό δημοσίευσιν προσκλήσεως ἐνδιαφέροντος, ἀναθέτει εἰς

έκεινα τά φυσικά ή νομικά πρόσωπα του άρθρ. 6 του παρόντος Κανονισμού πού θά επιλέξη τήν εκτέλεσιν ώρισμένης συμβάσεως.

2. Η διαδικασία του προχείρου διαγωνισμού διενεργείται ως εξής:

α. Η Αναθέτουσα Αρχή είτε διενεργεί άτυπον έρευναν άγορας καί άπευθύνεται εις τρεις (3) κατ' ελάχιστον ύποψηφίους της επιλογής Της πού δραστηριοποιούνται εις τομείς συναφείς μέ τό δημοπρατούμενον άντικείμενον, από τους όποιους ζητείται ή ύποβολή προσφοράς, είτε προβαίνει εις δημοσίευσιν προσκλήσεως ένδιαφέροντος καί συλλέγει προσφοράς από ένδιαφερόμενους.

β. Έν συνέχεια ή Αναθέτουσα Αρχή δικαιούται νά συνάψη σύμβασιν μέ οιονδήποτε από τους ως άνω προσφέροντας, είτε βάσει τής προσφοράς του, είτε μετά από περαιτέρω διαπραγματεύσιν ή κατά τους όρους τής προσκλήσεως ένδιαφέροντος μέ ένα ή περισσοτέρους από τους προσφέροντας.

3. Κατ' εξαίρεσιν των άνωτέρω, εις περίπτωσιν πού ή δαπάνη έργου ή μελέτης ή παροχής συναφών ύπηρεσιών είναι ίση ή κατώτερα των είκοσι χιλιάδων ευρώ (20.000,00 €), ή Ίερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών ή τό κατά περίπτωσιν έποπτευόμενο νομικό πρόσωπο δύναται νά αναθέση άπ' ευθείας ταύτα εις δραστηριοποιούμενον εις τομείς συναφείς μέ τό άντικείμενον, χωρίς τήν τήρησιν των διαδικασιών τής παρ. 2.

Άρθρον 10

Διαδικασία διαπραγματεύσεων (άπ' ευθείας ανάθεσις)

1. Η άπ' ευθείας ανάθεσις ή ό διαγωνισμός μεταξύ περιωρισμένου αριθμού προσκαλούμενων φυσικών ή νομικών προσώπων του άρθρ. 6 του παρόντος Κανονισμού, ως τρόπος επιλογής αναδόχου διά τήν κατασκευήν έργου ή τήν εκπόνησιν μελέτης ή τήν παροχήν συναφών ύπηρεσιών, επιτρέπεται:

α. είτε όταν ό προϋπολογισμός του έργου ή τής μελέτης ή τής παροχής συναφών ύπηρεσιών ύπολείπεται των είκοσι χιλιάδων ευρώ (20.000,00 €).

β. είτε κατόπιν δημοσιεύσεως σχετικής Προκηρύξεως, άνεξαρτήτως προϋπολογισμού, εις τās κάτωθι περιπτώσεις:

i) όταν κατά τήν διενέργειαν διαγωνισμού αι προσφοραί πού έχουν ύποβληθεί είναι άκυροι ή άπαράδεκτοι καί ή επανάληψις του διαγωνισμού κρίνεται από τό Όργανον πού έχει διακηρύξει τόν διαγωνισμόν άσύμφορος. Εις τήν περίπτωσιν αϋτήν οι όροι τής διακηρύξεως του διεξαχθέντος διαγωνισμού επιτρέπεται νά μεταβληθοϋν κατά τήν άπευθείας ανάθεσιν, μόνον όμως διά νά καταστοϋν πλέον συμφέροντες διά τήν Αναθέτουσαν Αρχήν.

ii) όταν, εις εξαίρετικές περιπτώσεις, πρόκειται δι' έργα

ή μελέτας ή παροχήν συναφών ύπηρεσιών, πού ή φύσις των ή αστάθμητοι παράγοντες δέν επιτρέπουν μίαν προκαταρκτικήν συνολικήν τιμολόγησιν.

iii) όταν ή φύσις των έργων ή μελετών ή τής παροχής συναφών ύπηρεσιών δέν παρέχει τήν δυνατότητα διατυπώσεως αϋτών μέ ακρίβειαν, οϋτως ώστε νά συναφθῆ σύμβασις μέ επιλογήν τής καλύτερας προσφοράς.

γ. είτε όταν γίνεται διαπραγματεύσεις, χωρίς προηγουμένην δημοσίευσιν προκηρύξεως, άνεξαρτήτως προϋπολογισμού, εις τās κατωτέρω περιπτώσεις:

i) όταν οϋδεμία έχει ύποβληθῆ προσφορά ή οϋδεμία κατάλληλης προσφορά εις διαγωνισμόν άνοικτόν ή κλειστόν,

ii) όταν διά λόγους τεχνικούς, καλλιτεχνικούς ή σχετικούς μέ τήν προσασίαν άποκλειστικών δικαιωμάτων, ή εκτέλεσις του έργου ή τής μελέτης ή τής παροχής συναφών ύπηρεσιών δύναται νά άνατεθῆ μόνον εις συγκεκριμένον πρόσωπον,

iii) όταν ή σύμβασις άποτελῆ συνέχειαν ενός διαγωνισμού έργου ή μελέτης ή παροχής συναφών ύπηρεσιών καί συμφώνως μέ τους εφαρμοζόμενους κανόνες πρέπει αϋτη νά άνατεθῆ εις τόν νικητήν του διαγωνισμού ή εις ένα από τους νικητάς,

iv) όταν έκτακτος καί φανερά κατεπίγουσα ανάγκη, αιτιολογούμενη από τήν άρμόδιαν Ύπηρεσίαν του οικείου φορέα καί τό Τεχνικόν Συμβούλιον, καθιστά άδύνατον τήν τήρησιν των διατάξεων πού άφοροϋν εις τήν διενέργειαν διαγωνισμού.

v) όταν ύφίσταται ανάγκη συμπληρωματικών συμβάσεων έργων ή μελετών πού δέν περιλαμβάνονται μέν εις τήν αρχικήν σύμβασιν, αλλ' είναι αναγκαία λόγφ άπροβλεπτων περιστάσεων πού θά προκύψουν κατά τήν εκτέλεσιν τής αρχικής συμβάσεως καί:

- είτε δέν δύναται νά διαχωρισθοϋν από τήν κυρίαν σύμβασιν,

- είτε δύναται μέν νά διαχωρισθοϋν, είναι όμως άπολύτως αναγκαία διά τήν τελειοποίησιν της.

Αι συμπληρωματικά αϋτά έργασις ή μελέται δέν δύναται νά υπερβαίνουν τό πεντήκοντα επί τοις εκατόν (50%) τής αξίας τής κυρίας συμβάσεως,

vi) όταν παρίσταται ανάγκη εκτελέσεως νέων εργασιών ή μελετών πού συνιστοϋν επανάληψιν παρομοίων εργασιών ή μελετών πού είχαν άνατεθῆ μέ διαγωνισμόν εις τόν αρχικόν ανάδοχον καί άποτελοϋν συνέχειαν ή συμπλήρωσιν τής αρχικής συμβάσεως, ύπό τόν όρον, ότι δέν έχει παρέλθει τριετία από αϋτήν καί εξασφαλίζονται οι ίδιοι όροι καί προϋποθέσεις, πλην μόνον των οικονομικών όρων οι όποιοι δύναται νά τυχουν τιμαριθμικής άναπροσαρμογής,

vii) όταν πρόκειται δι' ύπόθεσιν πού άφορά εις άόρρητα τής Αναθέτουσας Αρχής, του χαρακτηρισμού ως

ἀπορρήτου διδομένου δι' Ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

viii) ὅταν προκύψουν εἰδικαί περιπτώσεις, ὅπως θεομηνία, σεισμός, σοβαρός ἐπικείμενος κίνδυνος, μοναδικότης τοῦ κατασκευαστοῦ, συνέχισις ἐργασιῶν κατόπιν ἐκπτώσεως τοῦ ἀναδόχου ἢ διαλύσεως τῆς συμβάσεως, ἐρευνητικά ἔργασιαι ἢ ἔργασιαι δοκιμαστικῆς ἐφαρμογῆς νέων τεχνολογιῶν ἢ ἔργα εἰδικῆς φύσεως, ἐφ' ὅσον χαρακτηρισθῶν οὕτω μέ ἀπόφασιν τῆς Προϊσταμένης Ἀρχῆς ἀναλόγως τοῦ προϋπολογισμοῦ του, τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκδιδομένης κατόπιν γνώμης τοῦ οἰκείου Τεχνικοῦ Συμβουλίου.

ix) ὅταν πρόκειται περὶ ἔργων καλλιτεχνικῶν, ὅποτε ἐπιτρέπεται ἢ ἀπ' εὐθείας καὶ ἄνευ διαγωνισμοῦ ἀνάθεσις τούτων εἰς εἰδικούς δεδοκιμασμένους καλλιτέχνους ἢ εἰδικούς τεχνίτας καὶ εἰδικούς κατασκευαστὰς κατόπιν γνωμοδοτήσεως τοῦ παρὰ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος Κ.Ε.Σ.Ε.Α..

x) ὅταν πρόκειται περὶ κατασκευῆς μικρῶν ἔργων καὶ ἐργασιῶν ἐπισκευῆς ἢ συντηρήσεως, τῶν ὁποίων ὁ προϋπολογισμός δέν ὑπερβαίνει τὰς εἴκοσι χιλιάδας εὐρώ (20.000,00 €).

δ . εἴτε ὅταν γίνεται διαπραγματεύσεις, χωρὶς προηγουμένην δημοσίευσιν Προκηρύξεως, διὰ τὴν ἀνάθεσιν συμβάσεως προμελέτης ἢ ἐτέρας συμβάσεως μελέτης, ἢ συμβατικὴ ἀμοιβὴ τῆς ὁποίας θά εἶναι ἕως πεντακοσίας χιλιάδας εὐρώ (500.000,00 € ἄνευ Φ.Π.Α. (ἢ τυχόν ἐτέρου προβλεφθεσομένου φόρου), μέ σκοπόν τὴν ἄμεσον ἐπισκευήν, ἐπέκτασιν ἢ κατασκευὴν ἐκκλησιαστικοῦ κτιρίου, προκειμένου νά συναφθῇ ἐπ' ἀνταλλάγματι σύμβασις μισθώσεως ἢ ἀλλῆς παραχωρήσεως τῆς χρήσεώς του ἢ ἐτέρου ἐμπράγματος δικαιώματος ἐπ' αὐτοῦ εἰς τὸ Ἑλληνικόν Δημόσιον, Ν.Π.Δ.Δ. ἢ Ο.Τ.Α. καὶ ἐν γένει νομικά πρόσωπα τοῦ δημοσίου τομέως. Εἰς τὴν περιπτῶσιν αὐτὴν ἢ Διευθύνουσα Ὑπηρεσία θά προεκτιμήσῃ τὸ κόστος τῆς προμελέτης ἢ τῆς ἐτέρας μελέτης, τοῦτο δέ θά εἶναι τὸ ἀνώτατον ὄριον τῆς συμβατικῆς ἀμοιβῆς τοῦ ἀναδόχου. Διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς συμβάσεως προμελέτης ἢ ἐτέρας μελέτης ἀπαιτεῖται γνωμοδότησις τοῦ ἀρμοδίου Τεχνικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τόσον ὡς πρὸς τὴν συνδρομὴν τῶν προϋποθέσεων ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος ἐδαφίου, ὅσον καὶ πρὸς τὴν ὀρθότητα τοῦ ὕψους τῆς προεκτιμηθείσης ἀμοιβῆς.

ἄρθρον 11 Συμφωνία πλῆσιαι

1. Εἰς τὰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας πρέπει νά ἐκτελεσθῶν ὁμοειδῆ ἔργα ἢ μελέται, διὰ τὰ ὁποία δέν δύναται νά προσδιορισθῇ ἐκ τῶν προτέρων ὁ ἀκριβὴς ἀριθμὸς τῶν καὶ ὁ χρόνος παραγγελίας καὶ παραδόσεως τῶν, εἶναι δυνατὴ ἢ σύναψις συμφωνίας - πλῆσιαι.

Μέ τὴν συμφωνίαν - πλῆσιαι καθορίζεται ὁ συνολικὸς προϋπολογισμὸς τῶν ἐπὶ μέρος συμβάσεων αἱ ὁποῖαι δύνανται νά ἀνατεθοῦν εἰς τὸν ἀνάδοχον, ἡ χρονικὴ τῶν διάρκειαι, ἡ διαδικασίαι ἀναθέσεως τῶν ἐπιμέρους συμβάσεων, οἱ γενικοὶ ὅροι ἐκτελέσεως τούτων, αἱ τιμαὶ μονάδος ἐν συναρτήσῃ μέ κλίμακα ποσοτήτων καὶ ὁ χρόνος ἀνταποκρίσεως τοῦ ἀναδόχου εἰς κάθε πρόσκλησιν δι' ἀνάληψιν ἐκτελέσεως συγκεκριμένων προβλεπόμενων ἀπὸ τὴν συμφωνίαν - πλῆσιαι ἐργασιῶν.

2. Διὰ τὴν ἐπιλογὴν τῆς διαδικασίας συνάψεως συμφωνίας - πλῆσιαι λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ συνολικὸς προϋπολογισμὸς αὐτῆς. Ἡ διάρκειαι ἐκάστης συμφωνίας - πλῆσιαι δέν δύναται νά ὑπερβαίῃ χρονικῶς τὰ τρία (3) ἔτη.

3. Ἡ συμφωνία - πλῆσιαι ἐπιτρέπεται νά συναφθῇ μέ ἓνα ἕως τρεῖς ἀναδόχους, ἀναλόγως τῆς πολυπλοκότητος τοῦ ἀντικειμένου, τοῦ μεγέθους τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ τῆς ἀνάγκης ἐξασφαλίσεως μεγαλυτέρου ἀνταγωνισμοῦ κατὰ τὴν διάρκειαι τῆς συμφωνίας, διὰ τῆς ὑποβολῆς προσφορῶν ἀπὸ περισσοτέρους ἀναδόχους τῆς συμφωνίας - πλῆσιαι.

4. Κατὰ τὴν διάρκειαι τῆς συμφωνίας - πλῆσιαι ὁ ἀνάδοχος, ἀναλόγως τῶν ἀπαιτήσεων τῆς Ἀναθέτουσας Ἀρχῆς, θά καλῆται νά ὑποβάλλῃ οικονομικὴν προσφορὰν διὰ τὴν ὑλοποίησιν συγκεκριμένων ἔργων, ἐντασσομένων εἰς τὴν συμφωνίαν - πλῆσιαι. Ἐάν ὑπάρχουν περισσοτέροι ἀνάδοχοι, θά καλοῦνται νά ὑποβάλῃουν ἀνταγωνιστικὴν προσφορὰν διὰ τὴν ἐπιλογὴν τῆς συμφεροτέρας. Οἱ εἰδικότεροι ὅροι τῆς ἐκπονήσεως τοῦ ἔργου ἢ τῆς μελέτης θά προβλέπωνται εἰς τὴν συμφωνίαν - πλῆσιαι. Τὸ εἰδικόν ἀντικείμενον τοῦ ἔργου ἢ τῆς μελέτης, ἡ ἀμοιβὴ καὶ ὁ χρόνος ὑλοποιήσεως θά προβλέπωνται εἰς τὴν ἐπὶ μέρος σύμβασιν.

5. Εἰς περιπτώσεις ὅπου τὸ ἀντικείμενον τῆς συμβάσεως ἔργου ἢ μελέτης εἶναι ἐπαναλαμβανόμενον ἢ ἐπαρκῶς προσδιορισμένον ἐκ τῶν προτέρων, εἶναι δυνατόν νά προβλεφθῇ εἰς τὴν συμφωνίαν - πλῆσιαι ὅτι θά ἐκδίδεται καθ' ἐκάστην φορὰν μονομερῶς ἀπὸ τὴν Ἀναθέτουσαν Ἀρχὴν ἐπὶ μέρος ἀνάθεσις μέ προσδιορισμένον οικονομικόν ἀντικείμενον, χωρὶς νά ἀπαιτεῖται ὑποβολὴ προσφορᾶς ἀπὸ τὸν ἀνάδοχον καὶ ἐνδεχομένως χωρὶς νά ἀπαιτεῖται ὑπογραφή εἰδικότερας συμβάσεως, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι οἱ ὅροι ἐκτελέσεως καὶ ἡ ἀμοιβὴ θά εἶναι ἐπαρκῶς προσδιορισμένοι εἰς τὴν συμφωνίαν - πλῆσιαι.

6. Ἡ Προκήρυξις διὰ τὴν σύναψιν συμφωνίας - πλῆσιαι οὐ θά περιλαμβάνῃ ἐπιπλέον καὶ τὰ ἑξῆς:

- συνολικὸν προϋπολογισμὸν τῆς συμφωνίας - πλῆσιαι οὐ,
- περιγραφὴν τοῦ συνολικοῦ ἀντικειμένου τῶν ἔργων καὶ, ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατόν, τὸ ἀντικείμενον τῶν ἐπὶ μέρος ἐργασιῶν,

- συνολική χρονική διάρκεια της συμφωνίας - πλαισίου,
- διαδικασία ανάθεσης των επιμέρους εργασιών,
- μέγιστον αριθμόν αναδόχων, οι όποιοι θα επιλεγούν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄
ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΥΠΟΒΟΛΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΩΝ

Άρθρον 12
Συστήματα υποβολής προσφορών
διά τήν εκτέλεσιν έργων

1. Τά συστήματα υποβολής προσφορών διά τήν εκτέλεσιν έργων εἶναι τά κατωτέρω:

α. Προσφορά ἐνιαίου ποσοστοῦ ἐκπτώσεως ἐπί συμπληρωμένου Τιμολογίου, προπαρασκευασμένου ὑπό τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

β. Προσφορά ἐπιμέρους ποσοστῶν ἐκπτώσεως καθ' ὁμάδας τιμῶν ἐπί συμπληρωμένου Τιμολογίου ὁμαδοποιημένων τιμῶν, προπαρασκευασμένου ὑπό τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν θά γίνεται ἔλεγχος τῆς ὁμαλότητος τῶν ἐπιμέρους ποσοστῶν ἐκπτώσεως.

γ. Συμπλήρωσις ἀνοικτοῦ Τιμολογίου κατ' ἐλευθέραν ἐκτίμησιν τοῦ ἐνδιαφερομένου. Εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν τό Τιμολόγιον εἶναι δυνατόν νά περιλαμβάνη ἀναλυτικᾶς ἢ περιληπτικᾶς τιμᾶς ἢ κατ' ἀποκοπήν τιμῆν.

δ. Προσφορά διά μελέτην καί κατασκευήν μέ κατ' ἀποκοπήν ἐργολαβικόν ἀντάλλαγμα εἴτε δι' ὀλοκληρον τό ἔργον εἴτε διά τμήματα αὐτοῦ. Εἰς τό σύστημα αὐτό ἀξιολογεῖται κατ' ἀρχήν ἡ ποιότης τῆς τεχνικῆς προσφορᾶς (μελέτη) καί ἐν συνέχειᾳ ἐξετάζεται ἡ οικονομική προσφορά.

ε. Μειοδοσία μόνον ἐπί ποσοστοῦ ὀφέλιμου διά τήν εκτέλεσιν ἀπολογιστικῶν εργασιῶν.

στ. Προσφορά διά τήν ἀξιοποίησιν ἀκινήτων μέ τό σύστημα τῆς ἀντιπαροχῆς ποσοστῶν ἐξ ἀδαιρέτου καί ἀντιστοιχῶν διηρημένων ἰδιοκτησιῶν.

ζ. Προσφορά πού περιλαμβάνει μερικὴν ἢ ὀλικὴν αὐτοχρηματοδότησιν ἔργου μέ ἀντάλλαγμα τήν λειτουργίαν ἢ ἐκμετάλλευσιν αὐτοῦ ἢ ἄλλα τυχόν ἀντάλλαγμα ἐναντι τῆς κατασκευῆς τούτου. Τά συστήματα αὐτά δύνανται νά ἐφαρμοσθοῦν καί συνδυαστικῶς μεταξύ τῶν.

2. Τό Μητροπολιτικόν Συμβούλιον μετά ἀπό εἰσήγησιν τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας - ἀναλόγως τοῦ προϋπολογισμοῦ δαπάνης τοῦ ἔργου ἢ τῆς μελέτης ἢ τῆς παροχῆς συναφῶν ὑπηρεσιῶν - καθορίζει μέ ἀπόφασίν του, κατά τήν διακριτικὴν του εὐχέρειαν, τά συστήματα υποβολῆς προσφορῶν.

3. Εἰδικῶς διά τήν λήψιν προσφορῶν μέ ἐπιλογὴν τοῦ συστήματος μελέτης - κατασκευῆς τοῦ ἔργου ἀπαιτεῖται προηγουμένη ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου μετά ἀπό γνώμην τοῦ Τεχνικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Τό ἐν λόγῳ Τεχνικόν Συμβούλιον γνωματεύει καί ὡς πρὸς τό σύμφυτον του προσφερομένου ἐργολαβικοῦ ἀνταλλάγματος.

Τό σύστημα προσφορᾶς πού περιλαμβάνει μελέτην - κατασκευὴν δύναται νά ἐφαρμόζεται διά πᾶν ἐκκλησιαστικόν ἔργον πού ἀφορᾷ εἴτε εἰς ἀνέγερσιν κτιρίων, εἴτε εἰς ἐπισκευὴν ἢ συντήρησιν ἢ ἀνακαίνισιν ἢ ἀναβάθμισιν τούτων, εἴτε εἰς καλλιτεχνικόν ἔργον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄
ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΟΤΗΤΟΣ

Άρθρον 13
Διατυπώσεις δημοσιότητας

1. Διά τὰς συμβάσεις ἔργων ἢ μελετῶν (περιλαμβανομένων καί τῶν προμελετῶν) ἢ παροχῆς συναφῶν ὑπηρεσιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνατίθενται κατὰ τήν ἀνοικτὴν ἢ τὴν κλειστὴν διαδικασία ἢ τὴν διαδικασία μέ διαπραγματεύσιν κατόπιν δημοσιεύσεως Προκηρύξεως, θά δημοσιεύεται ὑποχρεωτικῶς περίληψις τῆς Προκηρύξεως ἢ τῆς προσκλήσεως ἐνδιαφέροντος εἰς μίαν τουλάχιστον ἡμερησίαν πολιτικὴν ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία θά πληροῖ τὰς νομίμους προϋποθέσεις, ἢ εἰς μίαν ἡμερησίαν οικονομικὴν ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία θά πληροῖ τὰς προϋποθέσεις τῆς παρ. 2 τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ Ν. 2190/ 1920, ὡς ἰσχύει. Ἡ Προκήρυξις θά δημοσιεύεται ἐπιπροσθέτως ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν ἰστοσελίδα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν εἰς τό διαδίκτυον ἢ τοῦ κατὰ περίπτωσιν ἀρμόδιου ἐκκλησιαστικοῦ φορέως κατασκευῆς.

2. Μέ ἀπόφασιν τῆς Ἀναθετούσης Ἀρχῆς, δημοσιευομένην διά τοῦ αὐτοῦ τρόπου, εἶναι δυνατόν νά ὀρίζεται διαφορετικὴ ἡμέρα υποβολῆς τῶν προσφορῶν.

3. Ἡ Προκήρυξις εἶναι δυνατόν, κατὰ τήν ἐλευθέραν κρίσιν τῆς Ἀναθετούσης Ἀρχῆς, νά συντάσσεται συμφῶνως πρὸς τὰ ἐγκεκριμένα ἀπὸ τὸν Ὑπουργόν Π.Ε.Κ.Α. ὑποδείγματα, μέ τὰς ἀναγκαίας ὁμως προσαρμογὰς.

Άρθρον 14
Προθεσμία υποβολῆς προσφορῶν

1. Εἰς περίπτωσιν διεξαγωγῆς ἀνοικτοῦ ἢ κλειστοῦ διαγωνισμοῦ ἢ διαδικασίας ἀνταγωνιστικοῦ διαλόγου ἢ προθεσμία υποβολῆς τῶν προσφορῶν δέν ἐπιτρέπεται νά εἶναι μικροτέρα τῶν εἴκοσιν (20) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας δημοσιεύσεως τῆς Προκηρύξεως.

2. Εἰς περίπτωσιν διεξαγωγῆς προχείρου διαγωνισμοῦ μέ δημοσιεύσιν Προσκλήσεως Ἐνδιαφέροντος ἢ προθεσμία υποβολῆς τῶν προσφορῶν δέν ἐπιτρέπεται νά εἶναι μικροτέρα τῶν πέντε (5) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας δημοσιεύσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄
ΚΑΝΟΝΕΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

Άρθρον 15

Έλεγχος καταλληλότητας υποψηφίων

1. Οι ενδιαφερόμενοι υποψήφιοι ανάδοχοι δύνανται νά υποχρεωθούν νά πληρούν καί νά αποδείξουν ώρισμένες προϋποθέσεις επαγγελματικής επάρκειας, αξιοπιστίας, τεχνικής καί χρηματοοικονομικής ικανότητας, συμφώνως πρός τά ειδικότερον όριζόμενα εις τάς ισχυούσας Κοινοτικές Όδηγίας, τό Έθνικόν Δίκαιον προσαρμογής, τήν Προκήρυξιν καί τά λοιπά τεύχη Δημοπρατήσεως τοῦ συγκεκριμένου διαγωνισμού.

2. Eis πάσαν περίπτωσιν δημοπρατήσεως συμβάσεως έργων ἢ μελέτης ἢ παροχῆς συναφῶν υπηρεσιῶν γίνεται δεκτή χωρίς διακρίσεις καί μέ τοῦς ἰδίους ὅρους πού εφαρμόζονται διά τοῦς Έλληνας υποψηφίους ἢ συμμετοχή ὄλων τῶν ενδιαφερομένων οικονομικῶν φορέων τῶν κρατῶν μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ένώσεως, τοῦ Ένιαίου Εὐρωπαϊκοῦ Οικονομικοῦ Χώρου, ὡς καί Χωρῶν πού ἔχουν υπογράψει συμφωνίας συνδέσεως ἢ ἄλλας διμερεῖς ἢ πολυμερεῖς συμφωνίας μέ τήν Ε.Ε., ὑπό τήν προϋπόθεσιν ἀφ' ἑνός μὲν ὅτι ἡ δημοπρατούμενη σύμβασις ἐμπίπτει εις τό πεδῖον ἐφαρμογῆς ἀναλόγων συμφωνιῶν καί ἀφ' ἑτέρου ὅτι οἱ υποψήφιοι πληρούν τά κριτήρια ποιοτικῆς ἐπιλογῆς πού τίθενται κατά περίπτωσιν ἀπό τήν Έλεράν Ἀρχιεπισκοπήν Ἀθηνῶν ἢ τό ἐποπτευόμενο ἀπό αὐτήν ἐκκλησιαστικόν νομικόν πρόσωπον.

3. Αἱ συμβάσεις ἀνατίθενται βάσει τῶν κριτηρίων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ καί ἀφοῦ προηγουμένως ἐλεχθῆ ὅτι πληροῦνται τά κριτήρια ποιοτικῆς ἐπιλογῆς (προσωπική κατάστασις, χρηματοοικονομική ἐπάρκεια, τεχνική ικανότης κ.ἄ.), τά ὁποῖα θά τεθοῦν εις τήν Προκήρυξιν ἢ τήν Πρόσκλησιν ὑποβολῆς προσφορᾶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄
ΕΠΙΛΟΓΗ ΑΝΑΔΟΧΟΥ

Άρθρον 16

Κριτήρια ἐπιλογῆς ἀναδόχου

1. Ὁ ἀνάδοχος δι' ἐκτέλεσιν ἔργου ἐπιλέγεται κατά περίπτωση:

α. εἴτε βάσει τῆς πλεόν συμφερούσης ἀπό τεχνο-οικονομικῆς ἀπόψεως προσφορᾶς

β. εἴτε ἀποκλειστικῶς βάσει τῆς χαμηλοτέρας τιμῆς.

2. Ὁ ἀνάδοχος δι' ἐκπόνησιν μελέτης ἢ παροχῆν υπηρεσιῶν ἐπιλέγεται βάσει τῆς πλεόν συμφερούσης ἀπό τεχνο-οικονομικῆς ἀπόψεως προσφορᾶς.

3. Ὁ τρόπος ἐπιλογῆς θά ἀναφέρεται εις τήν Προκήρυξιν.

4. Διά τήν ἐπιλογήν τῆς πλεόν συμφερούσης - κατά τήν ὡς ἄνω παράγραφον 1α - προσφορᾶς θά σταθμίζω-

νται κριτήρια πού συνδέονται μέ τό ἀντικείμενον τῆς συγκεκριμένης συμβάσεως (κριτήρια ἀξιολογήσεως) καί ἀφοροῦν εις τήν τεχνικήν προσφοράν τῶν διαγωνιζομένων. Τά κριτήρια ἀξιολογήσεως τῶν προσφορῶν θά ἀναφέρονται εις τήν Προκήρυξιν ὁμοῦ μετά τῆς βαρύτητος, τήν ὁποῖαν θά ἔχουν κατά τήν ἀξιολόγησιν τῶν. Ταῦτα δύνανται νά εἶναι ἰδίως ἡ τιμή, ἡ προθεσμία ἐκτελέσεως, ἡ ποιότης, ἡ ἀποδοτικότης, τά τεχνικά πλεονεκτήματα, τά αἰσθητικά καί λειτουργικά χαρακτηριστικά, ἡ τεχνική ἀξία, ἡ ἐμπειρία εις ἐκκλησιαστικά ἔργα κ.λπ.

5. Eis περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ Έλερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν διά τῶν ἀρμοδίων Ὀργάνων Της θεωρήσῃ ὅτι ἡ προσφορά ἑνός διαγωνιζομένου εἶναι ὑπερβολικά χαμηλή ἐν σχέσει μέ τό ἀντικείμενον τῆς δημοπρατούμενης συμβάσεως δύνανται νά καλέσῃ, πρῖν νά ἀπορρίψῃ τήν προσφοράν, τόν διαγωνιζόμενον, προκειμένου οὗτος νά αἰτιολογήσῃ ἐγγράφως τά ἐπιμέρους στοιχεῖα τῆς προσφορᾶς του.

Άρθρον 17

Ένστάσεις κατά τῆς διαδικασίας
διενεργουμένων διαγωνισμῶν

1. Δι' ἐκάστην πρᾶξιν ἢ παράλειψιν ἀρμοδίου ὄργανου τῆς Έλερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἢ τοῦ κατά περίπτωση ἐποπτευόμενου ἐκκλησιαστικοῦ φορέως ἐν σχέσει πρός διενεργούμενον διαγωνισμόν εἶναι δυνατόν νά ἀσκηθῆ ἔνστασις μόνον ἀπό τά φυσικά ἢ νομικά πρόσωπα τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ παρόντος πού συμμετέχουν εις τόν διαγωνισμόν ἢ ἀπεκλείσθησαν ἀπό αὐτόν εις οἰονδήποτε στάδιον τῆς διαδικασίας του.

Ένστάσεις δύνανται νά ὑποβληθοῦν μόνον διά τά στάδια προεπιλογῆς, καταθέσεως προσφορῶν καί ἀξιολογήσεως καί διά λόγους πού ἀνακύπτουν κατά τό ἀντίστοιχον στάδιον.

Αἱ ἐνστάσεις ἀπευθύνονται πρός τήν Προϊσταμένην Ἀρχήν, ὑποβάλλονται εις τήν ἔδραν τῆς καί παραλαμβάνονται ἀπό Ἀρμοδίαν Ἐπιτροπήν. Ἐπ' αὐτῶν ἀποφαίνεται ἡ Προϊσταμένη Ἀρχή μετά ἀπό εἰσήγησιν τῆς ἀρμοδίας Ἐπιτροπῆς, τήν ὁποῖαν συγκροτεῖ πρός τοῦτο δι' ἀποφάσεως του τό ἀρμόδιον Ὀργανον τῆς Έλερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

2. Ἐνστασις κατά τῆς Προκηρύξεως ἀσκεῖται ἐντός ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας πέντε (5) ἡμερῶν ἀπό τῆς τελευταίας δημοσιεύσεώς της. Ἐνστασις κατά τῆς ἀναλυτικῆς Προκηρύξεως καί τῶν Τευχῶν δημοπρατήσεως ἐν γένει ἀσκεῖται ἐντός ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας πέντε (5) ἡμερῶν ἀπό τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας παραλαβῆς των. Ἐνστασις κατά τῆς διαδικασίας καί τῶν πράξεων διενεργείας τοῦ διαγωνισμοῦ ἀσκεῖται ἐντός ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας τριῶν (3) ἡμερῶν ἀπό τῆς δημοσιεύσεως ἢ κοινοποιήσεως τῆς προσβαλλομένης πράξεως ἢ τῆς τελέσεως διαδικαστικῆς ἐνεργείας. Ἐνστασις κατά

της απόφασης κατακυρώσεως ή της ανάθεσής της δημοπρατούμενης συμβάσεως άσκειται εντός ανατρεπτικής προθεσμίας τριών (3) ημερών από της δημοσίευσής του αποτελέσματος του διαγωνισμού.

3. Ειδικώς διά τους έν άρθρ. 7 παρ. 2 διαγωνισμούς (πρόχειρον ή διαπραγματεύσεων), τό σύνολον των άνωτέρω προθεσμιών διά τήν άσκησιν ένστάσεως όρίζεται εις δύο (2) εργασίμους ήμέρας.

4. Ένστάσεις στρεφόμεναι κατά της συμμετοχής, της άξιολογήσεως προσφοράς ύποψηφίου ή της κατακυρώσεως του έργου εις αυτόν, κοινοποιούνται μέ Δικαστικόν Έπιμελητήν, επί ποινή άπαραδέκτου, έντός δύο (2) εργασίμων ήμερών από της άσκήσεως των από τόν ένιστάμενον καί πρός αυτόν κατά του όποίου στρέφονται. Άποδεικτικόν της επίδόσεως της ένστάσεως κοινοποιείται, επί ποινή άπαραδέκτου ταύτης, από τόν ένιστάμενον πρός τήν Έλεράν Άρχιεπισκοπήν Άθηνών.

5. Διά τήν άσκησιν πάσης ένστάσεως καταβάλλεται τέλος υπέρ της Έλεράς Άρχιεπισκοπής Άθηνών ίσον πρός ποσοστόν 1% επί του προϋπολογισμού της υπό ανάθεσιν συμβάσεως έργου ή μελέτης ή παροχής συναφών ύπηρεσιών, τό όποιον έν πάση περιπτώσει δέν θά υπερβαίνει τās δεκαπέντε χιλιάδας ευρώ (15.000,00 €) καί δέν θά είναι κατώτερον των διακοσίων πενήκοντα ευρώ (250,00 €). Άνευ της καταβολής τούτου ή ένστασις άπορρίπτεται άνευ έτέρου, ως άπαραδέκτως ύποβληθείσα.

6. Η απόφασις της Προϊσταμένης Άρχής επί της ένστάσεως λαμβάνεται έντός τριάκοντα (30) ήμερών από της καταθέσεως της ή από της κοινοποιήσεως της εις τόν καθ' ού αυτή τρίτον.

Άρθρον 18

Κατακύρωσις - Σύναψις συμβάσεως

1. Κάθε διαδικασία ανάθεσεως συμβάσεως έργου ή μελέτης ή παροχής συναφών ύπηρεσιών της Έλεράς Άρχιεπισκοπής Άθηνών ή έποπτευόμενου από αυτήν έκκλησιαστικού νομικού προσώπου κατακυρούται μέ απόφασιν της Προϊσταμένης Άρχής (Μητροπολιτικού Συμβουλίου) μετά τήν εξέτασιν τυχόν ένστάσεων.

2. Η Έλερά Άρχιεπισκοπή Άθηνών δύναται, κατά τήν έλευθέραν κρίσιν της καί άζημίως δι' αυτήν, νά ματαιώση οιονδήποτε διαγωνισμόν εις κάθε στάδιον της διαδικασίας, διά τους άκολουθούς ένδεικτικώς λόγους:

α. Διά παράτυπον διεξαγωγήν, έφ' όσον από τήν παρατυπίαν έπηρεάζεται τό αποτέλεσμα της διαδικασίας.

β. Έάν τό αποτέλεσμα της διαδικασίας κρίνεται καθ' έλευθέραν, πλήν όμως αιτιολογημένην, κρίσιν μή ικανοποιητικόν.

γ. Έάν ό ανταγωνισμός υπήρξεν άνεπαρκής ή έάν ύπάρχουν σοβαρά ένδειξεις ότι έγένετο συνεννόησις των διαγωνιζομένων πρός άποφυγήν πραγματικού ανταγωνισμού.

δ. Έάν υπήρξε μεταβολή των άναγκών της Άναθετούσης Άρχής έν σχέσει μέ τήν υπό ανάθεσιν σύμβασιν.

Εις τās περιπτώσεις αυτές ή Έλερά Άρχιεπισκοπή Άθηνών δύναται νά χωρήση εις νέαν διαδικασίαν ανάθεσεως μέ τους ίδίους ή τροποποιημένους όρους ή εις ανάθεσιν καθ' οιονδήποτε άλλον προβλεπόμενον διά του παρόντος Κανονισμού τρόπον.

3. Αι άποφάσεις των άρμοδίων Όργάνων της Έλεράς Άρχιεπισκοπής Άθηνών άναφορικώς μέ διενεργούμενον διαγωνισμόν προϋπολογισμού άνω των είκοσι χιλιάδων ευρώ (20.000,00 €) δημοσιεύονται δι' άναρτήσεως των εις τήν έδραν της καί κοινοποιούνται εις τους συμμετέχοντας καί εις τόν ανάδοχον μέ έπιστολήν, τηλεομοιοτυπίαν ή άλλο πρόσφορον μέσον.

4. Η Έλερά Άρχιεπισκοπή Άθηνών ή τό κατά περίπτωση έκκλησιαστικό νομικό πρόσωπο καταρτίζει έγγραφον σύμβασιν μέ τόν ανάδοχον, συμφώνως μέ τους όρους της Προκήρυξεως καί τήν προσφοράν τούτου. Τά Τεύχη Δημοπρατήσεως καί άπαντα τά τυχόν συνοδευτικά έγγραφα, τά όποία περιγράφονται εις τήν Προκήρυξιν, άποτελοϋν άναπόσπαστον μέρος της οικείας συμβάσεως. Η σύμβασις δέν είναι δυνατόν νά περιλαμβάνη όρους άντιθέτους από τό περιεχόμενον των Τευχών Δημοπρατήσεως του διαγωνισμού.

5. Εις τήν σύμβασιν περιλαμβάνονται τουλάχιστον τά ακόλουθα στοιχεία: τά πρόσωπα των συμβαλλομένων καί οι έκπρόσωποί των, τό άντικείμενον καί τά τεχνικά χαρακτηριστικά του έργου ή της μελέτης (περιγραφή του συμβατικού άντικειμένου) ή της παροχής συναφών ύπηρεσιών, τό χρονοδιάγραμμα έκτελέσεως, αι τυχόν έπιμέρους φάσεις ή τά τμήματα του έργου ή της μελέτης ή της παροχής συναφών ύπηρεσιών, ή άμοιβή καί ό τρόπος καταβολής της, ό τόπος καί αι διαδικασίαι παραδόσεως καί παραλαβής, ή προθεσμία ή ή διάρκεια ύλοποιήσεως του συνόλου του έργου ή της μελέτης ή της παροχής συναφών ύπηρεσιών ως καί των έπιμέρους φάσεων των, αι έγγυήσεις διά τήν καλήν έκτέλεσιν της συμβάσεως καί αι ποινικάί ρήτραι διά τήν τυχόν υπαιτίαν υπέρβασιν των προθεσμιών έκτελέσεως, αι λοιπαί ύποχρεώσεις των συμβαλλομένων, ό τρόπος παρακολουθήσεως της έκτελέσεως, τό εφαρμοστέον δίκαιον, ή μεθοδολογία τυχόν τροποποιήσεως ή λύσεως της συμβάσεως καί επιλύσεως τυχόν διαφορών.

6. Η απόφασις των άρμοδίων Όργάνων της Έλεράς Άρχιεπισκοπής Άθηνών διά τήν ανάθεσιν έργου ή μελέτης ή συναφών ύπηρεσιών άνω των είκοσιν χιλιάδων ευρώ (20.000,00 €) κοινοποιείται έγγράφως εις τόν ανάδοχον. Μέ τήν κοινοποίησιν ό ανάδοχος καλείται νά προσέληθι διά τήν ύπογραφήν συμβάσεως εις καθωρισμένην ήμέραν. Η σύμβασις θεωρείται ότι έχει συναφθι από της κοινοποιήσεως της άποφάσεως.

Άρθρον 19 Έργοληθικόν ὄφελος

1. Τό ἐργοληθικόν ὄφελος διά πᾶν ἐκκλησιαστικόν ἔργον (Γενικά Ἔξοδα + Ὀφελος Ἐργολήθου) ὀρίζεται εἰς εἴκοσι ἕνα ἐπί τοῖς ἑκατόν (21%).

2. Εἰδικῶς τό ποσοστόν διά γενικά ἔξοδα καί ὄφελος τοῦ ἀναδόχου δι' ἀπολογιστικᾶς ἐργασίας ὀρίζεται εἰς δέκα πέντε ἐπί τοῖς ἑκατόν (15%) καί ἐφαρμόζεται εἰς τό σύνολον τῶν δαπανῶν πού πραγματοποιοῦνται διά λογαριασμόν τοῦ ἐργοδότη, ὅπως διά προμήθειαν ὑλικῶν, μισθώματα μηχανημάτων, ἀγοράν καυσίμων καί λιπαντικῶν, ἀξίαν μισθῶν καί ἡμερομισθίων, λοιπᾶς ἀποζημιώσεις καί ἀσφαλιστικᾶς εἰσφορᾶς τῶν ἐργαζομένων καί διά κάθε εἴδους κρατήσεις. Τό ἐν λόγῳ ὄφελος ὑπόκειται εἰς τό ποσοστόν τῆς προσφερθείσης ὑπό τοῦ ἀναδόχου κατά τόν διαγωνισμόν ἐκπτώσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' ΣΤΑΔΙΟΝ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ

Άρθρον 20 Άρμοδιότητες

1. Τήν κατά τό ἄρθρο 36 παρ. 7 τοῦ ν. 3669/2008 ἀρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργοῦ ἀσκεῖ τό Μητροπολιτικόν Συμβούλιον τῆ προτάσει τοῦ Τεχνικοῦ Συμβουλίου.

2. Τήν κατά τό ἄρθρον 36 παρ. 9, 37 παρ. 10, 41 παρ. 1 τοῦ νόμου ἀρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργοῦ ἀσκεῖ τό Μητροπολιτικόν Συμβούλιον.

3. Τήν κατά τό ἄρθρον 38 τοῦ ν. 3669/2008 ἀρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργοῦ ἀσκεῖ τό Μητροπολιτικόν Συμβούλιον τῆ προτάσει τοῦ Τεχνικοῦ Συμβουλίου.

Άρθρον 21 Ἐπιβλέψις - Διεύθυνσις ἔργου ἢ μελέτης

1. Μέ ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου, τῆ προτάσει τῆς Διευθύνουσης Ὑπηρεσίας τῆς Ι.Α.Α., εἶναι δυνατόν:

α. Εἰς τήν ὁμάδα ἐπιβλέψεως συμβάσεως ἔργου νά μετέχη καί ὁ μελετητής τοῦ ἔργου.

β. Ὅταν πρόκειται νά ἐκτελεσθοῦν ἔργα προβλεπομένου συνολικοῦ κόστους μεγαλυτέρου τῶν δέκα ἑκατομμυρίων εὐρώ (10.000.000,00 €), εἶτε κατά τό σύστημα τῆς ἀντιπαροχῆς, εἶτε κατά τό σύστημα παροχῆς ἄλλων ἀνταλλαγμάτων, εἶτε καθ' οἷονδήποτε ἄλλο σύστημα, νά ἀνατεθοῦν καθήκοντα συμβούλου οἰασδήποτε ἐιδικότητος (τεχνικοῦ, οικονομικοῦ συμβούλου, συμβούλου ὀργανώσεως κ.λπ.) εἰς ἡμεδαπά ἢ ἀλλοδαπά, φυσικά ἢ νομικά πρόσωπα, προκειμένου οὗτοι νά παράσχουν ὑπηρεσίας πού ἀπαιτοῦνται διά τήν ὑλοποίησιν καί ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων αὐτῶν. Ἡ ἀνάθεσις γίνεται διά συμβάσεως. Ὁ τρόπος ἀναθέσεως, αἱ παρεχόμεναι ἀπό τόν σύμβουλον ὑπηρεσίαι, οἱ ὅροι τῆς συμβάσεως καί ἡ ἀμοιβή καθορίζονται μέ ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ

Συμβουλίου, χωρίς δέσμευσιν ἀπό οἰανδήποτε γενικήν ἢ ἐιδικήν διάταξιν.

γ. Διά τήν ἐκτέλεσιν (μελέτην - κατασκευήν) ἔργου ἢ μέρους αὐτοῦ καί ἐιδικότερον διά τόν σχεδιασμόν, μελέτην, ἔλεγχον μελέτης, διοίκησιν καί ἐπιβλέψιν τοῦ ἔργου νά ἀνατεθοῦν καθήκοντα συμβούλου οἰασδήποτε ἐιδικότητος (τεχνικοῦ, οικονομικοῦ συμβούλου, συμβούλου ὀργανώσεως), εἰς ἡμεδαπά ἢ ἀλλοδαπά, φυσικά ἢ νομικά πρόσωπα, προκειμένου νά παράσχουν ὑπηρεσίας, πού ἀπαιτοῦνται διά τήν ὑλοποίησιν καί ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων αὐτῶν. Ἡ ἀνάθεσις γίνεται μέ σύμβασιν, κατόπιν γνώμης τοῦ Τεχνικοῦ Συμβουλίου, εἰς τήν ὁποίαν προσδιορίζονται οἱ ὅροι καί αἱ προϋποθέσεις ἀναθέσεως, αἱ παρεχόμεναι ἀπό τόν σύμβουλον ὑπηρεσίαι καί ἡ σχετική ἀμοιβή, κατά παρέκκλισιν ἀπό κάθε γενικήν ἢ ἐιδικήν διάταξιν καί ἀπό τὰς διατάξεις περὶ ἀμοιβῶν μηχανικῶν. Αἱ σχετικαί δαπάναι βαρύνουν τὰς πιστώσεις τοῦ ἔργου.

2. Ἡ διεύθυνσις τῶν ἔργων ἀπό τήν πλευράν τοῦ ἀναδόχου εἰς τούς τόπους κατασκευῆς τῶν γίνεται ἀπό τεχνικούς πού ἔχουν τὰ κατάλληλα προσόντα καί εἶναι ἀποδεκτοί ἀπό τήν Διευθύνουσαν Ὑπηρεσίαν. Ἡ ἐπί τόπου τῶν ἔργων παρουσία τεχνικοῦ στελέχους ἢ τεχνικοῦ ὑπαλλήλου τῆς ἐργοληθικῆς ἐπιχειρήσεως εἶναι ὑποχρεωτική καί ἀνάλλογος μέ τήν φύσιν καί τό μέγεθος τοῦ κατασκευαζομένου ἔργου. Προκειμένου δι' ἔργα προϋπολογισμοῦ ἄνω τῶν τριῶν ἑκατομμυρίων εὐρώ (3.000.000,00 €), ἡ διεύθυνσις τοῦ ἔργου πρέπει νά πραγματοποιοῖται τουλάχιστον ἀπό τρεῖς (3) τεχνικούς ἀναλόγων προσόντων καί πείρας, ἀπό τούς ὁποίους εἰς (1) διπλωματοῦχος ἀνωτάτου ἐκπαιδευτικοῦ ἰδρύματος (Α.Ε.Ι.) καί εἰς (1) πτυχιοῦχος τεχνολογικοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ἰδρύματος (Τ.Ε.Ι.).

3. Τό ἐλάχιστον τεχνικόν προσωπικόν τῆς διεύθυνσεως τοῦ ἔργου δύναται νά μεταβάλληται ἀναλόγως τοῦ προϋπολογισμοῦ καί τῆς φύσεως τοῦ ἐκτελουμένου ἔργου, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆ εἰσηγήσει τῆς Διευθύνουσης Ὑπηρεσίας. Διά τό ἐν λόγῳ προσωπικόν ὁ ἀνάδοχος ὑποχρεοῦται νά προσκομίσει εἰς τήν Διευθύνουσαν Ὑπηρεσίαν Βεβαίωσιν τοῦ οἰκείου ἀσφαλιστικοῦ φορέως, εἰς τήν ὁποίαν θά ἀναγράφεται καί ὁ χρόνος ἀσφαλίσεως τῶν ἐργαζομένων. Ἡ παράβασις τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ παρέχει τήν δυνατότητα εἰς τήν Προϊσταμένην Ἀρχήν νά διακόψῃ τήν συνέχισιν τῆς συμβάσεως καί νά προβῇ εἰς ἐκπτώσιν τοῦ ἀναδόχου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' ΤΕΛΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρον 22 Ἐφαρμοστέον Δίκαιον

1. Ὑπό τήν ἐπιφύλαξιν ὄσων ρητῶς ὀρίζονται εἰς τόν παρόντα Κανονισμόν, διά τήν ἀνάθεσιν καί ἐκτέλεσιν

των έργων ή μελετών ή την παροχήν συναφών υπηρεσιών, εφαρμόζονται αναλόγως αι διατάξεις της έθνικης ή ευρωπαϊκής νομοθεσίας περί δημοσίων έργων ή μελετών ή παροχής συναφών υπηρεσιών μόνον όπου ρητώς ειδικώς προβλέπεται τοῦτο εις την Προκήρυξιν ή τας αποφάσεις της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών.

2. Εις περίπτωσην, καθ' ήν ζήτημα δέν ρυθμίζεται ειδικώς από τον παρόντα Κανονισμόν ή από την Προκήρυξιν ή την σύμβασιν δύνανται, κατόπιν ειδικών προς τοῦτο αποφάσεων των αρμοδίων οργάνων της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, νά εφαρμόζονται αναλόγως αι συναφείς διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας περί αναθέσεως, συνάψεως και έκτελέσεως δημοσίων συμβάσεων έργων ή μελετών ή παροχής συναφών υπηρεσιών και επικουρικώς αι διατάξεις του Αστικού Κώδικος.

3. Όπου εις τας παραπεμπομένες διατάξεις μνημονεύονται ως αρμόδια τά Όργανα της δημοσίας διοικήσεως νοούνται ως Αρμόδια Όργανα τά διά του παρόντος προβλεπόμενα Όργανα της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών και των εποπτευόμενων εκκλησιαστικών φορέων.

4. Διά τον υπολογισμόν των προθεσμιών που αναφέρονται εις τον παρόντα Κανονισμόν εφαρμόζονται αι διατάξεις του Αστικού Κώδικος και του ν. 1157/1981.

Άρθρον 23

Τροποποιήσεις του Κανονισμού

1. Τροποποιήσεις ή συμπληρώσεις του Κανονισμού εγκρίνονται και ισχύουν συμφώνως προς τας εκάστοτε ισχύουσας διατάξεις. Μετά από κάθε τροποποίησιν του ο Κανονισμός κωδικοποιείται εις έναϊον κείμενον.

2. Εάν ο Κανονισμός τροποποιηθῆ, συμφώνως προς τας διατάξεις του παρόντος άρθρου, δεσμεύει τους τρίτους αυτοδικαίως από την ήμέραν της δημοσιεύσεως του εις την Έφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Άρθρον 24

Τελικαί - μεταβατικαί διατάξεις

1. Η ισχύς του παρόντος Κανονισμού αρχεται από της δημοσιεύσεως του εις την Έφημερίδα της Κυβερνήσεως και εις τό επίσημον δεητίον ΕΚΚΛΗΣΙΑ της Εκκλησίας της Ελλάδος.

2. Συμβάσεις έργων ή μελετών, διά τά όποια έχει δημοσιευθῆ Προκήρυξις ή έχει διενεργηθῆ διαγωνισμός ή έχει υπογραφεί σύμβασις πρό της θέσεως εις ισχύν του παρόντος Κανονισμού διέπονται υπό των ισχυουσών κατά τον χρόνον της αναθέσεως ή της δημοσιεύσεως της Διακηρύξεως διατάξεων και τους όρους της συμβάσεως και των συμβατικών τευχών.

3. Εκ των διατάξεων του παρόντος Κανονισμού δέν προκαλείται δαπάνη εις βάρος του Προϋπολογισμού του Νομικού Προσώπου της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών.

Ο Κανονισμός αυτός νά δημοσιευθῆ εις την Έφημερίδα της Κυβερνήσεως και τό Περιοδικόν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Αθήνα, 13 Οκτωβρίου 2015

† Ο Αθηνών ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ο Αρχιγραμματεύς
Ο Μεθώνης Κλήμης

**Κανονισμός συστάσεως και λειτουργίας
Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπό τήν ἐπωνυμίαν:
«Ἐκκλησιαστικό Ἰδρυμα Ἀδρέου Πετρουτζῆ
τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου Πύργου»
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας**

**Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1. Τά ἄρθρα 29 παρ. 2 καί 59 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Φ.Ε.Κ. Α' 146/1977), ὅπως ἔχουν τροποποιηθεῖ μέ τό ἄρθρο 68 τοῦ Ν. 4235/2014.
2. Τάς ὑποχρεώσεις τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρὸς τό χριστεπώνυμον πλήρωμα, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἀπό τās Εὐαγγελικὰς ἐπιταγὰς, τούς Ἱεροῦς Κανόνας καί τούς Νόμους τοῦ Κράτους.
3. Τάς ὑφισταμένας κοινωνικάς καί πνευματικάς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας.
4. Τήν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 2873/26.6.2015 πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἡλείας κ. Γερμανοῦ.
5. Τήν ἀπό 17.7.2015 Γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας.
6. Τήν ἀπό 13.10.2015 ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἀποφασίζει

συνιστᾶ εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἡλείας ἐκκλησιαστικόν Ἰδρυμα ὑπό τήν ἐπωνυμίαν: «Ἐκκλησιαστικό Ἰδρυμα Ἀδρέου Πετρουτζῆ τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου Πύργου», ἡ ὀργάνωσις, διοίκησις, διαχειρίσις καί λειτουργία τοῦ ὁποῖου θά διέπεται ἀπό τās διατάξεις τοῦ ἐπομένου Κανονισμοῦ:

**Κανονισμός συστάσεως καί λειτουργίας
Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπό τήν ἐπωνυμίαν:
«Ἐκκλησιαστικό Ἰδρυμα Ἀδρέου Πετρουτζῆ
τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ
Ἀγίου Νικολάου Πύργου»
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας**

Ἄρθρον 1

Στήν Ἱερά Μητρόπολιν Ἡλείας συνιστᾶται ἐκκλησιαστικό φιλανθρωπικό ἴδρυμα ὑπό τήν ἐπωνυμίαν: «Ἐκκλησιαστικό Ἰδρυμα Ἀνδρέου Πετρουτζῆ», τό ὁποῖο ἀποτελεῖ αὐτοτελές Νομικό Πρόσωπο Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Ν.Π.Ι.Δ.), πού τελεῖ ὑπό τήν ἄμεση ἐποπτεία τοῦ Ἱεροῦ

Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου Πύργου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας, τοῦ ὁποῖου τό ἔργο ἐπικουρεῖ. Διοικεῖται σύμφωνα μέ τή θέλησιν τοῦ ἀειμνήστου διαθέτου καί τίς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

Εἶναι κοινωφελές μὴ κερδοσκοπικό χαρακτήρος καί ἔδρα του ἔχει τὰ Γραφεῖα τοῦ ἐν Πύργῳ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου

Ἄρθρον 2

Σκοποί τοῦ Κληροδοτήματος

Σκοποί τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος εἶναι:

- α. Ἡ κατά τόν καλύτερον τρόπον ἀξιοποίησις τῶν ἀκινήτων αὐτοῦ.
- β. Ἡ κατ' ἔτος τέλεισις μνημοσύνου ὑπέρ τοῦ Δωρητοῦ, τῆς συζύγου καί τῶν γονέων του.
- γ. Ἡ ἐνίσχυσις τοῦ Ναοῦ διὰ τήν ὀλοκλήρωσίν του καί τό ἄναμα τῶν κανδήλων αὐτοῦ.
- δ. Ἡ ἐνίσχυσις τεσσάρων ἀπόρων οἰκογενειῶν τῆς ἐνορίας, κατά προτίμησιν ἐκ τῶν συγγενῶν του.

Ἄρθρον 3

Πόροι τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος

Πόροι τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος εἶναι τὰ ἔσοδα ἐκ τῆς ἀξιοποίησεως τῶν ἀκινήτων τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος, τὰ ὁποῖα διὰ διαθήκης κληροδότησε εἰς τόν Ἱερό Ναό Ἀγίου Νικολάου Πύργου ὁ ἀειμνήστος Ἀνδρέας Πετρουτζῆς, καθὼς καί οἱ τόκοι τῶν καταθέσεων.

Ἄρθρον 4

Διοίκησις τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος

1. Τό Ἐκκλησιαστικό Ἰδρυμα διοικεῖται ἀπό πενταμελές (5) Διοικητικό Συμβούλιον, μέ Πρόεδρον αὐτοῦ τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ἡλείας, ἀναπληρούμενο ἀπό τό ἐκάστοτε Πρόεδρον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου Πύργου, τὰ δέ ὑπόλοιπα τέσσερα (4) μέλη τοῦ Δ.Σ. εἶναι τὰ ἐκάστοτε μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

2. Τό Διοικητικό Συμβούλιον κατά τήν πρώτην αὐτοῦ Συνεδρία, συγκροτεῖται σέ σώμα καί ὀρίζει ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ τόν Ἀντιπρόεδρον καί τόν Ταμίαν.

3. Τό Δ.Σ. συνεδριάζει συγκαλούμενον υπό του Προέδρου κατά την κρίσιν αὐτοῦ καί κατά τās ἐκάστοτε ἀναφυσόμενας ἀνάγκας.

4. Τό ἀξίωμα του Προέδρου καί τών Μελῶν του Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἶναι τιμητικό καί ἄμισθο.

ἄρθρον 5

Καθήκοντα του Διοικητικοῦ Συμβουλίου

1. Τό Διοικητικό Συμβούλιο διοικεῖ τό Ἐκκλησιαστικό Ἰδρυμα καί φροντίζει διά τήν ἐκπλήρωση τών σκοπῶν του. Εἶναι ἀρμόδιο διά τήν ἐν γένει διαχείριση τών υποθέσεων του Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος. Εἰδικώτερον:

α) Ἐγκρίνει τόν Προϋπολογισμόν καί Ἀπολογισμόν Ἐσόδων καί Ἐξόδων, τούς ὁποίους υποβάλλει στό Μητροπολιτικόν Συμβούλιον πρός τελικήν ἔγκρισιν.

β) Ἀποφασίζει διά τήν ἐκπλήρωση τών σκοπῶν του Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος.

γ) Ἀποφασίζει ἐπί παντός θέματος μή προβλεπομένου υπό του παρόντος Κανονισμοῦ.

2. Πᾶσαι αἱ ἀποφάσεις του διά νά ἔχουν ἰσχύ δέον ὅπως ἐγκρίνονται ἀπό τό Μητροπολιτικό Συμβούλιο.

ἄρθρον 6

Καθήκοντα Προέδρου του Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ἄρθρον 6:

α) Ἀντιπροσωπεύει τό Ἐκκλησιαστικό Ἰδρυμα ἐνώπιον ὄλων τών Ἀρχῶν ἢ ἐκχωρεῖ κατά περίπτωσι τό δικαίωμα τουτο εἰς ἕτερον Μέλος του Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

β) Προσκαλεῖ τό Διοικητικό Συμβούλιο καί διευθύνει τίς συνεδριάσεις του.

γ) Ὑπογράφει ὅλα τὰ ἐξερχόμενα ἔγγραφα.

δ) Μεριμνᾷ διά τήν ἐκτέλεση τών ἀποφάσεων του Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

ἄρθρον 7

Διαχείρισις Οἰκονομικῶν

Τό Ἐκκλησιαστικό Ἰδρυμα χρησιμοποιεῖ τὰ κάτωθι λογιστικά καί διαχειριστικά βιβλία:

α) Βιβλίον Ταμείου (Ἐσόδων καί Ἐξόδων)

β) Τριπλότυπα Γραμματίων Εἰσπραξέως

γ) Γραμμάτια Ἐνταλμάτων Πληρωμῶν

δ) Βιβλίον Κτηματολογίου

ἄρθρον 8

Καθήκοντα Γραμματέως

1. Ὁ Γραμματεὺς συντάσσει τὰ Πρακτικά του Διοικητικοῦ Συμβουλίου καί φυλάσσει τό βιβλίον τών Πρα-

κτικῶν αὐτοῦ. Τηρεῖ τό βιβλίον Πρωτοκόλλου τῆς ἀλληλογραφίας του Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος καί φυλάσσει τό Ἀρχεῖον καί τήν σφραγίδα αὐτοῦ.

2. Τό Ἀρχεῖον του Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος καί ἡ σφραγίδα αὐτοῦ φυλάσσονται εἰς τὰ Γραφεῖα του Ἱεροῦ Ναοῦ υπό του Γραμματέως.

ἄρθρον 9

Τροποποίησις του Κανονισμοῦ

Ἄρθρον 9: Ὁ παρῶν κανονισμός δύναται νά τροποποιηθῇ ἢ συμπληρωθῇ διά Ὁμοφώνου Ἀποφάσεως του Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐγκρίσεως του Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου, καί τελικῆς ἐγκρίσεως τῆς ΔΙΣ, δημοσιευομένης εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Δημοσιεύεται δέ καί εἰς τό ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

ἄρθρον 10

Σφραγίς του Κληροδοτήματος

Ἄρθρον 10: Τό Ἐκκλησιαστικό Ἰδρυμα ἔχει δική του στρογγυλή σφραγίδα, ἀναγράφουσα γύρωθεν «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΑΝΔΡΕΟΥ ΠΕΤΡΟΥΤΖΗ ΠΥΡΓΟΥ» καί φέρουσα εἰς τό μέσον τήν εἰκόνα του Ἀγίου Νικολάου Πύργου.

ἄρθρον 11

Ἄρθρον 11: Τό Ἐκκλησιαστικό Ἰδρυμα καταργεῖται ὡς ὀρίζει ὁ Νόμος. Στήν περίπτωσι αὐτή ἡ περιουσία του περιέρχεται στό Νομικό Πρόσωπο του Ἱ. Ν. Ἀγίου Νικολάου Πύργου.

ἄρθρον 12

Ἰσχύς του Κανονισμοῦ

Ἄρθρον 12: Ἡ ἰσχύς του παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχεται ἀπό τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Δημοσιεύεται δέ καί εἰς τό ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

ἄρθρον 13

Ἄρθρον 13: Ἐκ τῶν διατάξεων του παρόντος Κανονισμοῦ δέν προκαλεῖται δαπάνη εἰς τό Νομικό Πρόσωπο του Ἱεροῦ Ναοῦ.

Ἀθήνα, 13.10.2015

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Κανονισμός συστάσεως και λειτουργίας Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπό τήν ἑπωνυμίαν: «Βρεφονηπιακός Σταθμός Ἡ ΑΓΙΑ ΦΙΛΟΘΕΗ Πύργου» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1. Τά ἄρθρα 29 παρ. 2 καί 59 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Φ.Ε.Κ. Α' 146/1977), ὅπως ἔχουν τροποποιηθεῖ μέ τό ἄρθρο 68 τοῦ Ν. 4235/2014.

2. Τάς ὑποχρεώσεις τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρὸς τό χριστεπώνυμον πλήρωμα, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἀπό τās Εὐαγγελικὰς ἐπιταγὰς, τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας καί τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

3. Τάς ὑφισταμένας κοινωνικάς καί πνευματικάς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας.

Τήν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 2770/19.6.2015 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἡλείας κ. Γερμανοῦ.

4. Τήν ἀπό 8.7.2015 Γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας.

5. Τήν ἀπό 13.10.2015 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἀποφασίζει

Συνιστᾷ εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἡλείας ἐκκλησιαστικόν ἴδρυμα ὑπό τήν ἑπωνυμίαν «Βρεφονηπιακός Σταθμός Ἡ ΑΓΙΑ ΦΙΛΟΘΕΗ Πύργου», ἡ ὀργάνωσις, διοικήσις, διαχείρισις καί λειτουργία τοῦ ὁποῖου θά διέπεται ἀπό τās διατάξεις τοῦ ἐπομένου Κανονισμοῦ:

Κανονισμός συστάσεως καί λειτουργίας
Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπό τήν ἑπωνυμίαν:
«Βρεφονηπιακός Σταθμός Ἡ Ἁγία Φιλοθέη Πύργου»
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας

Ἄρθρον 1

Τό Ἰδρυμα ἀποτελεῖ αὐτετελές Νομικό Πρόσωπο Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, τελοῦν ὑπό τήν ἄμεσον ἐποπτεία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας, διοικούμενον σύμφωνα μέ τās διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

Εἶναι κοινωφελές μή κερδοσκοπικοῦ χαρακτῆρα καί ἔχει ἔδρα τά Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας στόν Πύργο.

Ἄρθρον 2
Σκοποί

Σκοποί τοῦ Ἰδρύματος εἶναι:

1. Ἡ λειτουργία βρεφονηπιακοῦ σταθμοῦ εἰς τίς κτι-

ριακές ἐγκαταστάσεις τοῦ φοιτητικοῦ οἰκοτροφείου «Ἡ Ἁγία Φιλοθέη Πύργου», ἔνθα φιλοξενεῖται καί τό ὁλοήμερο Δημόσιο Δημοτικό Σχολεῖον τῆς περιοχῆς, εἰς τό ὁποῖον κατά πλειονότητα φοιτοῦν παιδιά γονέων Ρομά, ὁ ὁποῖος θά παρέχῃ τίς ὑπηρεσίες τοῦ τίς πρωινῆς ὥρες τῶν ἐργασιμῶν ἡμερῶν πρὸς ἐξυπηρέτησι Βρεφῶν (ἀπό 6 ἕως 18 μηνῶν), Προνηπίων (ἀπό 18 μηνῶν ἕως τεσσάρων ἐτῶν) καί Νηπίων (ἀπό 4 ἕως 5 καί ἡμισυ ἐτῶν), κατὰ προτεραιότητα τέκνων οικογενειῶν οἱ ὁποῖες διαβιοῦν εἰς τοὺς Καταυλισμούς Ρομά περίξ τῆς περιοχῆς ἁγίας Φιλοθέης Πύργου.

2. Ἡ λειτουργία Γραφείου προστασίας τῆς μητρότητος διά τῆς παροχῆς ἐιδικῶν συμβουλιῶν σέ κυοφοροῦσες γυναῖκες, νέες ἢ ἄγαμες μπτέρες κ.λπ.

3. Ἡ ὀργάνωσις διαλέξεων, ἐορτῶν καί ἄλλων παρεμφερῶν ἐκδηλώσεων πρὸς προστασίαν τῆς Μητέρας, τοῦ Ἀγέννητου παιδιοῦ καί τοῦ Παιδιοῦ γενικῶς.

Ἄρθρον 3
Πόροι

Πόροι τοῦ Ἰδρύματος εἶναι:

α) Κρατικές Ἐπιχορηγήσεις. β) Οἱ ἐπιχορηγήσεις καί οἱ ἐν γένει εἰσφορές τῶν ἐκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων καί τῶν ἄλλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ Δικαίου, ἡμεδαπῶν ἢ ἀλλοδαπῶν. γ) Οἱ δωρεές τῶν φιλανθρώπων, οἱ κληρονομίες καί κληροδοσίες, ὡς καί πᾶσα ἄλλη πρὸς τό Ἰδρυμα προσφορά εἰς χρῆμα ἢ εἰς εἶδος.

Ἄρθρον 4
Διοίκησις

Τό Ἰδρυμα διοικεῖται ἀπό τριμελές (3) Διοικητικό Συμβούλιο, τό ὁποῖον συγκροτεῖται ἀπό:

α) Τόν ἐκάστοτε Μητροπολίτη Ἡλείας ὡς Πρόεδρο, ἀναπληρούμενο ἀπό τόν νόμιμο ἢ τόν εἰδικῶς πρὸς τοῦτο ἐντεταλημένο ἀναπληρωτή του.

β) Ἀπό τόν ἐκάστοτε Δήμαρχον Πύργου ἢ τόν ὑπ' αὐτοῦ ὀριζόμενον ἀναπληρωτή του.

γ) Τόν ἐκάστοτε Διευθυντή τοῦ Βρεφονηπιακοῦ αὐτοῦ Σταθμοῦ.

Ἄρθρον 5

Καθήκοντα τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Τό Διοικητικό Συμβούλιο διοικεῖ τό Ἰδρυμα καί φροντίζει διά τήν ἐκπλήρωσι τῶν σκοπῶν του.

Είναι αρμόδιο διά τήν ἐν γένει διαχείρισι τῶν ὑποθέσεων τοῦ Ἰδρύματος, καί εἰδικώτερον:

α) Ὅριζει τίς διάφορες ὑπηρεσίες καί λειτουργίες τοῦ Ἰδρύματος ἀνάλογα μέ τίς ἐκάστοτε ἀνάγκες καί τοὺς ἐπιλεγομένους στόχους.

β) Ἐγκρίνει τόν Προϋπολογισμόν καί Ἀπολογισμόν Ἐσόδων καί Ἐξόδων καί κάθε εἶδους δαπάνη.

γ) Ἀποδέχεται ἢ ἀπορρίπτει κληρονομίες, κληροδοσίες, δωρεές ἢ ἄλλες εἰσφορές.

δ) Προσλαμβάνει καί ἀπολύει τό προσωπικόν του Σταθμοῦ, ἀσκεῖ τήν πειθαρχικὴν ἐξουσίαν εἰς τοὺς ὑπαλλήλους κατὰ τήν δικαίαν κρίσιν του. Ἀποφασίζει ἐπίσης περὶ τῆς καταβολῆς ἐφ' ἅπαξ ἀμοιβῆς διὰ τήν παροχὴν ὑπηρεσιῶν εἰς τό Ἴδρυμα.

ε) Προσλαμβάνει Συμβούλους ἐπὶ παιδαγωγικῶν, ἰατρικῶν, νομικῶν οικονομικῶν καί ἄλλων θεμάτων ἐπ' ἀμοιβῆ ἢ ἐθελοντικῶς.

στ) Ἀποφασίζει ἐπὶ παντός θέματος, μὴ προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

ἄρθρον 6

Καθήκοντα τοῦ Προέδρου

Ὁ Σεβ. Πρόεδρος ἐνεργεῖ καί τὰ κατωτέρω ὀριζόμενα:

α) Ἐκπροσωπεῖ τό Ἴδρυμα ἐνώπιον ὄλων τῶν Ἀρχῶν καί δύναται νά ἐκχωρεῖ κατὰ περίπτωσι τό δικαίωμα τοῦτο εἰς ἕτερον Μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κατόπιν εἰδικῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

β) Προσκαλεῖ τό Διοικητικὸ Συμβούλιον καί διευθύνει τίς συνεδριάσεις του.

γ) Ὑπογράφει ὅλα τὰ ἐξερχόμενα ἔγγραφα.

δ) Μεριμνᾷ διὰ τήν ἐκτέλεσι τῶν ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

ἄρθρον 7

Καθήκοντα τοῦ Γραμματέως

Ὁ Γραμματεὺς συντάσσει τὰ Πρακτικά τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καί φυλάσσει τό βιβλίον τῶν Πρακτικῶν. Τηρεῖ τό βιβλίον Πρωτοκόλλου τῆς ἀλληλογραφίας, τό βιβλίον Μητρώου τῶν Βρεφῶν καί Νηπίων τοῦ Σταθμοῦ, τό Ἀρχεῖον τοῦ Ἰδρύματος καί φυλάσσει τήν σφραγίδα. Συντάσσει τήν ἐτήσια Ἐκθεση πεπραγμένων τοῦ Ἰδρύματος, τήν ὁποῖαν ὑποβάλλει πρὸς τό Διοικητικὸ Συμβούλιον.

Γραμματεὺς καί εἰσηγητὴς εἶναι ὁ ἐκάστοτε διευθυντὴς τοῦ Ἰδρύματος.

ἄρθρον 8

Καθήκοντα τοῦ Ταμῆ

Ὁ ταμίας εἰσπράττει τὰ Ἐσοδα τοῦ Ἰδρύματος καί ὑπογράφει τίς ἀποδείξεις.

Ἐπίσης ἐνεργεῖ τίς πληρωμές, ἀφοῦ προηγουμένως ἐκδοθῆ τό ἀνάλογο χρηματικὸ Ἐνταλμα πληρωμῆς, τό ὁποῖον ὑπογράφεται προηγουμένως καί ἀπὸ τόν Πρόεδρο εἴτε ἀπὸ εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένο Σύμβουλον.

Τηρεῖ τὰ διαχειριστικὰ βιβλία τοῦ Ἰδρύματος καί φυλάσσει αὐτὰ καί τὰ παραστατικά τῶν Εἰσπράξεων καί τῶν Πληρωμῶν. Συντάσσει τόν Προϋπολογισμόν καί τόν Ἀπολογισμόν, τοὺς ὁποῖους ὑποβάλλει ἐγκαίρως πρὸς ἔγκρισιν εἰς τό Διοικητικὸν Συμβούλιον διὰ τὰ περαιτέρω νόμιμα. Κρατεῖ τό βιβλίον Ταμείου, εἰς τό ὁποῖον καταχωρίζονται μέ χρονολογικὴ σειρὰ καί μέ τήν ἀναγκαίαν λογιστικὴν τάξιν τὰ Ἐσοδα καί τὰ Ἐξοδα, τὰ ὁποῖα πραγματοποιοῦνται κατὰ τήν χρονικὴ διάρκειαν ἐκάστης οικονομικῆς χρήσεως. Τηρεῖ τό στέλεχος διπλοτύπων Γραμματίων Εἰσπράξεως καί τό στέλεχος διπλοτύπων ἐνταλμάτων Πληρωμῶν, ἀριθμημένα καί θεωρημένα ἀπὸ τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἡλείας. Παρακολουθεῖ καί ἐλέγχει τό ἔργον τῶν ὑπευθύνων διαχειρίσεως καί Ἀποθήκης.

Ταμίας ὀρίζεται ὑπάλληλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας ὀριζόμενος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Προέδρου.

ἄρθρον 9

Προσωπικόν

Τό προσωπικόν τοῦ Ἰδρύματος διακρίνεται εἰς τακτικόν - ἀμειβόμενον, καί ἐθελοντικόν - μὴ ἀμειβόμενον.

Ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἀπαραίτητου γιὰ τὴ λειτουργία τοῦ Ἰδρύματος προσωπικοῦ καθορίζεται κάθε χρόνο ἀπὸ τό Δ.Σ. μετὰ τήν ὀλοκλήρωσι τῶν ἐγγραφῶν τῶν Βρεφῶν καί Νηπίων καί πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τῶν διαφόρων Τμημάτων τοῦ Σταθμοῦ (Βρέφη, Προνήπια, Νήπια), ὥστε νά καλύπτονται πλήρως οἱ ἀνάγκες αὐτοῦ, σύμφωνα μέ τίς κείμενες διατάξεις.

Ὅλες οἱ Ὑπηρεσίες καί τό ἐν γένει προσωπικόν τοῦ Ἰδρύματος ὑπάγονται εἰς τόν Διευθυντήν. Εἰς τήν θέσιν αὐτὴν διορίζεται πρόσωπον, τό ὁποῖον διαθέτει τὰ ἀπαραίτητα τυπικά καί οὐσιαστικά προσόντα μέ πρᾶξι τοῦ Σεβασμιωτάτου Προέδρου τοῦ Δ.Σ. δι' ἀποφάσεών του.

Ὁ Διευθυντὴς ἔχει τήν εὐθύνην γιὰ τήν εὐρυθμίαν, ὁμαλή καί ἀποτελεσματικὴν λειτουργίαν τοῦ Βρεφονηπιακοῦ Σταθμοῦ, μεριμνᾷ δέ γιὰ τήν ὑγιεινὴν κατάστασιν τῶν βρεφῶν καί νηπίων, γιὰ τήν φύλαξιν, καί διαπαιδαγώγησιν, ψυχαγωγίαν καί καλὴν διατροφή αὐτῶν.

ἄρθρον 10

Εἰσαγωγή

Εἰς τόν Βρεφονηπιακὸν Σταθμὸν γίνονται δεκτά:

1. Βρέφη ἀπὸ ἡλικίας 6 μηνῶν ἕως 18 μηνῶν,
2. Προνήπια ἀπὸ ἡλικίας 18 μηνῶν ἕως 4 ἐτῶν. Καί
3. Νήπια ἀπὸ 4 ἕως 5 καί ἡμισυ ἐτῶν.

Μόνος λόγος ἀποκλεισμοῦ εἶναι ὁ κίνδυνος μεταδόσεως σοβαρῶν νοσημάτων ὑγείας, περὶ τῆς ὁποίας ἀποφαίνεται Παιδίατρος.

Ὁ Βρεφονηπιακὸς Σταθμὸς στοχεύει εἰς τήν φύλαξιν καί προστασίαν τῶν βρεφῶν καί νηπίων, ἀλλὰ καί εἰς τήν διαπαιδαγώγησιν αὐτῶν σύμφωνα μέ τίς ἐθνικὲς καί θρησκευτικὲς παραδόσεις τοῦ Λαοῦ μας, ἐφαρμόζοντας παραλλήλως τὰ πορίσματα καί τίς μεθόδους τῆς συγχρόνου παιδαγωγικῆς. Δέν ἀντικαθιστᾷ οὔτε ὑποκαθιστᾷ

τήν οικογένεια. Συμπληρώνει τό ἔργον τῶν γονέων καί ἔρχεται ἀρωγός εἰς τό ἔργον των πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν δυσκολιῶν τῆς ζωῆς. Ὁ Σταθμός ἀποτελεῖ ἓνα ἀκόμη μέσον εἰς τὰ χέρια τῶν γονέων διὰ τὴν ἀνατροφή τοῦ παιδιοῦ ἐπάνω εἰς ὑγιεῖς ἠθικὰ καὶ πνευματικὰς βάσεις, μὲ τὴν ἐγγύτησιν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας.

Κατ' ἀπόλυτον προτεραιότητα στὸν Σταθμὸ εἰσάγονται τέκνα πολυτέκνων οικογενειῶν Ρομά, τέκνα μονογονεϊκῶν οικογενειῶν ἢ διαζευγμένων γονέων, ὄρφανὰ καὶ τέκνα οικογενειῶν χαμηλοῦ οικογενειακοῦ εἰσοδήματος.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰσαγομένων βρεφῶν - νηπίων ὀρίζεται κατ' ἔτος μὲ ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, σύμφωνα πάντοτε μὲ τὴν ὑφισταμένη δυναμικότητα τῶν ἐγκαταστάσεων, καὶ τίς ἐν γένει δυνατότητες τοῦ Ἰδρύματος.

Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον καθορίζει λεπτομερέστερα τὴν διαδικασίαν εἰσαγωγῆς τῶν βρεφῶν καὶ τῶν νηπίων, τὰ ἀπαραίτητα ἔγγραφα κ.λπ.

ἄρθρον 11

Οἰκονομικὴ Διαχείρισις

1. Τὰ χρήματα τοῦ Ἰδρύματος, εἴτε αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν εἴτε ἀπὸ ἄλλης πηγῆς, κατατίθενται σὲ λογαριασμὸ Ταμιευτηρίου, Τρεχοῦμενο ἢ Ὅψεως, σὲ λογαριασμοὺς ἐπὶ προθεσμίᾳ ἢ σὲ Μερίδια Ἀμοιβαίων Κεφαλαίων εἰς ἓνα ἢ περισσότερα ὑποκαταστήματα τῶν Τραπεζῶν ἢ εἰς τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευτήριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἰδρύματος. Οἱ βεβαιούμενοι τόκοι καταχωρίζονται ὡς Ἐσοδον.

2. Οἱ προαναφερθέντες λογαριασμοὶ τοῦ Ἰδρύματος ἀνοίγονται καὶ κινοῦνται μὲ τὴν ἐντολὴν καὶ ὑπογραφήν τοῦ Σεβ. Προέδρου τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ἰδρύματος.

3. Τὸ Ἴδρυμα χρησιμοποιεῖ τὰ ἑξῆς λογιστικὰ βιβλία:

- α) Βιβλίον Ταμείου ἐσόδων καὶ ἐξόδων.
- β) Γραμμάτια Εἰσπράξεως.
- γ) Ἐντάγματα πληρωμῶν.

ἄρθρον 12

Σφραγίς

Τὸ Ἴδρυμα ἔχει δικήν του κυκλικὴν σφραγίδα, ἡ ὁποία γύρωθεν φέρει τὰ ἑξῆς: «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΗΛΕΙΑΣ * ΒΡΕΦΟΝΗΠΙΑΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ Η ΑΓΙΑ ΦΙΛΟΘΕΗ ΠΥΡΓΟΥ», εἰς δὲ τὸ κέντρον τὴν εἰκόνα τῆς ΑΓΙΑΣ ΦΙΛΟΘΕΗΣ τῆς Ἀθηναίας.

ἄρθρον 13

Ἑορτὴ Ἰδρύματος

Εἰς τὸ προαύλιον τοῦ Βρεφονηπιακοῦ Σταθμοῦ ὑπάρχει παρεκκλήσιον, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγίας Φιλοθέης. Ἡ μνήμη τῆς (19 Φεβρουαρίου) θεωρεῖται ἡμέ-

ρα ἑορτῆς καὶ τοῦ Σταθμοῦ. Κατ' αὐτὴν τὰ Βρέφη καὶ τὰ Νήπια τοῦ Σταθμοῦ, κατόπιν συγκαταθέσεως τῶν γονέων των καὶ μὲ τὴν συνεργασίαν αὐτῶν, ἔπειτα δὲ καὶ ἀπὸ κατάλληλων προετοιμασίαν, ἐκκλησιάζονται καὶ μεταλαμβάνουν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Ἡ συμμετοχὴ τούτων εἰς τὴν ἑορτὴ ἔχει οὐσιαστικὸν καὶ παιδαγωγικὸν χαρακτῆρα.

ἄρθρον 14

Παῦσις λειτουργίας τοῦ Ἰδρύματος

1. Ἄν οἱ σκοποὶ τοῦ Ἰδρύματος καταστοῦν ἀνέφικτοι ἢ ἂν κάποτε κριθῆ ὅτι δὲν εἶναι ἀναγκαῖα πλέον ἡ λειτουργία τοῦ Σταθμοῦ, ἐπειδὴ οἱ ἀνάγκες τῆς κοινωνίας καλύπτονται ἱκανοποιητικὰ εἴτε ἀπὸ τὸ Κράτος εἴτε ἀπὸ ἄλλους κοινωνικοὺς φορεῖς, τότε τὸ Ἴδρυμα διαλύεται κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐγκρινομένου ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας καὶ τῆς ΔΙΣ.

2. Στὴν ἀνωτέρω περίπτωσιν ἡ κινήτῃ καὶ ἡ ἀκίνητος περιουσία τοῦ Βρεφονηπιακοῦ Σταθμοῦ «Η ΑΓΙΑ ΦΙΛΟΘΕΗ» περιέρχεται εἰς τὸ Νομικὸν Πρόσωπον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας.

ἄρθρον 15

Τροποποιήσις τοῦ Κανονισμοῦ

Ὁ παρὼν κανονισμὸς μπορεῖ νὰ συμπληρωθῆ ἢ τροποποιηθῆ μὲ ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐγκρινομένου ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς ΔΙΣ.

Ἡ ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περὶ διαλύσεως τοῦ Βρεφονηπιακοῦ Σταθμοῦ καὶ τροποποιήσεως ἢ συμπληρώσεως τοῦ Κανονισμοῦ αὐτοῦ, ἰσχύει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ Ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ἄρθρον 16

Κάλυψις δαπάνης

Διὰ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δὲν προκαλεῖται οικονομικὴ δαπάνη στὸ Νομικὸ Πρόσωπον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας.

ἄρθρον 17

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν δημοσίευσίν του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἀθήνα, 13.10.2015

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ὁ Μεθώνης Κλήμης

**Κανονισμός λειτουργίας, διοικήσεως και διαχειρίσεως
του Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος «Ἐκκλησιαστικόν Οἰκοτροφεῖον
Ἀρρένων Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος Φραγκαβίλλας Ἀμαλιάδος»,
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας (Ν.Π.Ι.Δ)**

**Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1. Τά ἄρθρα 29 παρ. 2 καί 59 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Φ.Ε.Κ. Α'146/1977), ὅπως ἔχουν τροποποιηθεῖ μέ τό ἄρθρο 68 τοῦ Ν. 4235/2014.

2. Τάς ὑποχρεώσεις τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρός τό χριστεπώνυμον πλήρωμα, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἀπό τās Εὐαγγελικὰς ἐπιταγὰς, τούς Ἱεροῦς Κανόνας καί τούς Νόμους τοῦ Κράτους.

3. Τάς ὑφισταμένας κοινωνικάς καί πνευματικάς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας.

4. Τήν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 3549/22.8.2015 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἡλείας κ. Γερμανοῦ.

5. Τήν ἀπό 28.9.2015 Γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

6. Τήν ἀπό 13.10.2015 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἀποφασίζει

Συνιστᾷ εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἡλείας ἐκκλησιαστικόν ἴδρυμα ὑπό τήν ἐπωνυμίαν: «Ἐκκλησιαστικόν Οἰκοτροφεῖον Ἀρρένων Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος Φραγκαβίλλας Ἀμαλιάδος», ἡ ὀργάνωσις, διοίκησις, διαχείρισις καί λειτουργία τοῦ ὁποῖου θά διέπεται ἀπό τās διατάξεις τοῦ ἐπομένου Κανονισμοῦ:

Κανονισμός

Λειτουργίας, διοικήσεως καί διαχειρίσεως
τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος
«Ἐκκλησιαστικόν Οἰκοτροφεῖον Ἀρρένων
Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος Φραγκαβίλλας Ἀμαλιάδος»,
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας (Ν.Π.Ι.Δ).

Ἄρθρον 1

Τό Ἰδρυμα «Ἐκκλησιαστικόν Οἰκοτροφεῖον Ἀρρένων Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος Φραγκαβίλλας Ἀμαλιάδος» λειτουργεῖ ὑπό τήν ἄμεσον ἐπίβλεψιν καί ἐποπτεία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας, τό ἔργο τῆς ὁποίας ἐπικουρεῖ καί

ἀποτελεῖ αὐτοτελές Νομικό πρόσωπο ἰδιωτικοῦ Δικαίου.
Ἔχει ἔδρα τήν Ἀμαλιάδα.

Ἄρθρον 2

Τό Ἰδρυμα διοικεῖ τριμελές Διοικητικόν Συμβούλιον ἀποτελούμενον ἐκ τῶν κάτωθι:

- α. Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἡλείας, ὡς Προέδρου
- β. Τοῦ ἐκάστοτε Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Ἀμαλιάδος
- γ. Τοῦ ἐκάστοτε Διευθυντοῦ τοῦ Ἰδρύματος

Ἄρθρον 3

Τό Διοικητικό Συμβούλιο ἔχει τήν εὐθύνη τῆς καλῆς λειτουργίας τοῦ Ἰδρύματος, ἐλέγχει τήν διαχείριση καί ἐγκρίνει τόν Προϋπολογισμό καί τόν Ἀπολογισμόν αὐτοῦ, τούς ὁποῖους ὑποβάλλει πρός τελικήν ἐγκρίσιν στό Μητροπολιτικό Συμβούλιο.

Ἄρθρον 4

Σκοπός τοῦ Ἰδρύματος εἶναι ἡ φιλοξενία μαθητῶν τῶν σχολείων Δευτεροβαθμίου Ἐκπαιδεύσεως τῆς Ἀμαλιάδος καί τῶν φοιτητῶν τῶν Τμημάτων ΤΕΙ Ἀμαλιάδος.

Ἄρθρον 5

Τό Ἰδρυμα ἐκπροσωπεῖται ἐνώπιον πάσης Διοικητικῆς, Δικαστικῆς ἢ ἄλλης Ἀρχῆς ὑπό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἡλείας, ὁ ὁποῖος δύναται νά ἐκχωρεῖ τό δικαίωμα τοῦτο εἰς ἕτερον Μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, κατόπιν εἰδικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ. Συμβουλίου.

Ἄρθρον 6

Τό Ἰδρυμα διατηρεῖ τά κάτωθι βιβλία:

- α) Βιβλίον Ταμείου
- β) Διπλότυπα Γραμμάτια εἰσπράξεως
- γ) Ἐντάλματα πληρωμῆς
- δ) Βιβλίον Πρακτικῶν
- ε) Βιβλίον ἀκινήτων

Ἄρθρον 7

Πόροι τοῦ Ἰδρύματος εἶναι:

- α) Τά ἔσοδα ἐκ τῶν ἐνοικίων τῶν ἀκινήτων (Ἀστικῶν καί Ἀγροτικῶν) τοῦ Ἰδρύματος

β) Οί δωρεές Ἐκκλησιαστικῶν καί ἄλλων Νομικῶν Προσώπων καί ἰδιωτῶν

γ) Οί τόκοι τῶν καταθέσεων

ἄρθρον 8

Τό Ἴδρυμα ἔχει ἰδική του στρογγυλή σφραγίδα ἀναγράφουσα γύρωθεν «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΗΛΕΙΑΣ Ἐκκλησιαστικόν Οἰκοτροφεῖον Ἀρρένων Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ Φραγκαβίλλης Ἀμαλιάδος» καί εἰς τό μέσον φέρει τήν εἰκόνα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

ἄρθρον 9

Τροποίσεις τοῦ Κανονισμοῦ

Ὁ παρῶν κανονισμός μπορεῖ νά συμπληρωθῆ ἢ νά τροποποιηθῆ μέ ὁμόφωνη ἀπόφασι τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καί ἔγκρισι τῆς ΔΙΣ, δημοσιευομένης στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καί στό ἐπίσημο δελτίο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

ἄρθρον 10

Διάλυσις Ἰδρύματος

1. Τό Ἴδρυμα «Ἐκκλησιαστικόν Οἰκοτροφεῖον Ἀρρένων Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος Φραγκαβίλλης Ἀμαλιάδος», καταργεῖται ὅταν καθίσταται ἀδύνατη ἡ λειτουργία του, ὅταν δέν ἐκπληρώνει τήν ἀποστολήν του ἢ παρεκκλίνει τῶν σκοπῶν τοῦ δι' ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνό-

δου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού δημοσιεύεται εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καί στό ἐπίσημον δελτίο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὕστερα ἀπό πρότασι τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου καί ἀπόφασι τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

3. Μετά τήν ὡς ἄνω νόμιμη διάλυσι τοῦ ὄλη ἢ κινητή καί ἡ ἀκίνητος περιουσία του περιέρχεται εἰς τό Νομικό Πρόσωπο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας.

ἄρθρον 11

Ἰσχύς τοῦ Κανονισμοῦ

Ὁ παρῶν Κανονισμός ἰσχύει ἀπό τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ Κανονισμός δημοσιεύεται ἐπίσης καί διά τοῦ ἐπισήμου Δελτίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

ἄρθρον 12

Κάλυψις δαπάνης

Ἐκ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ οὐδεμία δαπάνη εἰς βάρος τοῦ Προϋπολογισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας προκαλεῖται.

Ἀθήνα, 13.10.2015

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεῦς

Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Ἐσωτερικός Κανονισμός Ἀνδρώας Κοινοβιακῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Ἀποστόλων Περιθωρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1. τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 39 παρ. 4 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὅπως ἔχει συμπληρωθεῖ διά τοῦ ἄρθρου 51 παρ. 3 τοῦ Ν. 4301/2014,

2. τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ 39/1972 «Περί τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἱερῶν Μονῶν καί Ἑσυχαστηρίων» (ΦΕΚ 103/τ.Α'/30.6.1972),

3. τὴν ὑπ' ἀριθμ. 245/8.4.2015 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας κ. Ἀμβροσίου,

4. τὸ ὑπ' ἀριθμ. 193/8.9.2015 Πρακτικόν συνεδριάσεως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Μοναχικοῦ Βίου,

5. τὴν ἀπὸ 12.10.2015 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου

Ἀποφασίζει

ἐγκρίνει τὸν Ἐσωτερικὸν Κανονισμόν τῆς Ἀνδρώας Κοινοβιακῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Ἀποστόλων Περιθωρίου Δήμου Αἰγιαλείας, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας, ἔχοντα οὕτω:

Ἐσωτερικός Κανονισμός
ἀνδρώας Κοινοβιακῆς Ἱερᾶς Μονῆς
Ἀγίων Ἀποστόλων Περιθωρίου

Προοίμιον

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐν ἔτει δισχιλίοσῳ δεκάτῳ τετάρτῳ, εὐλογίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας κ. Ἀμβροσίου, προβαίνομεν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ, ἀφορώντος εἰς τὴν ὀργάνωσιν, τὴν διοίκησιν, τὸν πνευματικὸν βίον καί τὴν ἐν γένει λειτουργίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Ἀποστόλων Περιθωρίου, συμφώνως πρὸς τοὺς θεῖους καί ἱεροὺς Κανόνας, τὰς μοναχικὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καί τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

Ἄρθρον 1

Ἡ ἀνδρῶα Ἱερά Μονή Ἀγίων Ἀποστόλων, ἓνα ἀπὸ τὰ σημαντικότερα ἱστορικά-θρησκευτικά μνημεῖα τῆς Ἀνατολικῆς Αἰγιαλείας, εὐρισκομένη εἰς τὴν ὀρεινὴν περιοχὴν τῆς Αἰγείρας, μεταξύ Σελιάνας καί Περιθωρίου ἐπάνω ἀπὸ τὴν κοιλάδα τοῦ Κριοῦ ποταμοῦ, φέρεται ἰδρυθεῖσα ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 17ου αἰῶνος, ἀγιογραφηθεῖσα τὸ 1621, ἀπὸ τοὺς περίφημους ἀγιογράφους Δημήτριον καί Γεώργιον Μόσχο καί μνημονεύεται ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Δοσίθεον Σκαρπέτη (1669-1707), ὁ ὁποῖος χειροτονήθηκε διάκονος εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν τὸ 1652. Ἐχει χαρακτηρισθεῖ διατηρητέον μνημεῖον.

Ἡ Μονή ἀνακαινίσθηκε τὸ 1896 καί τὸ 1955 μετετράπη εἰς Γυναικείαν.

Τὸ 2007, τῆς 8ης εὐλογίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας Ἀμβροσίου, ἡ Ἱερά Μονή μετετράπη ἀπὸ Γυναικεία εἰς Ἀνδρῶαν, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 100/23.05.2007 Προεδρικοῦ Διατάγματος πού δημοσιεύθηκε σὺν ὑπ' ἀριθμ. 121 τ. Α'/7.6.2007 Φ.Ε.Κ. καί διορθώθηκε διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 156 τ. Α'/13.7.2007 Φ.Ε.Κ.

Ἄρθρον 2

Ἡ Ἱερά Μονή τελεῖ κατὰ τὰ ὀριζόμενα διὰ τοῦ ἄρθρου 39 παρ. 6 τοῦ Νόμου 590/77 ὑπὸ τὴν πνευματικὴν, διοικητικὴν ἐποπτείαν καί ἔλεγχον τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας.

Ἡ Ἱερά Μονή, ὡς πρὸς τὰς νομικὰς αὐτῆς σχέσεις, εἶναι Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.) καί θεωρεῖται ἐν ἐνεργείᾳ καί λειτουργίᾳ ἀκόμη καί ἂν ἀπομείνῃ εἰς ἀδελφὸς εἰς τὸν ὁποῖον συγκεντρώνονται ὅλῃς οἱ ἐξουσίες καί τὰ καθήκοντα, ὅπως ἀναγράφονται εἰς τὸν παρόντα κανονισμόν. Καί τούτου, ὅμως, ἀποθανόντος, ἡ Ἱερά Μονή δέν θεωρεῖται διαληλυθμένη, ἀλλὰ ἠογιζέται σχολιάζουσα, ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιβλεψίν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας.

Ἄρθρον 3

Σκοπὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι: ὁ ἁγιασμός καί ἡ ἐν Χριστῷ τελείωσις καί σωτηρία τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς διὰ τῆς ἀσκήσεως, τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς καί πραγμα-

τώσεως τῶν ἱερῶν μοναχικῶν ἀρετῶν, ἥτοι τῆς ὑπακοῆς, τῆς παρθενίας καί τῆς ἀκτημοσύνης καί ἐν γένει τῆς ἀκριβοῦς τηρήσεως τῆς μοναχικῆς πολιτείας κατά τό ὑπόδειγμα καί τήν διδασκαλίαν τῶν Ὁσίων καί Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ἄρθρον 4

Κανονικά Δικαιοδοσίαι τοῦ Μητροπολίτου:

α. Μνημονεύεται τό ὄνομα Αὐτοῦ ἐν πάσαις ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις, ὡς ἡ ἐκκλησιαστική τάξις ὀρίζει, ἐν τε τῇ Ἱερᾷ Μονῇ καί τοῖς Μετοχίοις αὐτῆς, ἐφ' ὅσον τά Μετόχια αὐτῆς κείνται ἐντός τῆ Μητροπολιτικῆς δικαιοδοσίας Αὐτοῦ.

β. Ἀσκεῖ τήν ἀνωτάτην πνευματικήν ἐποπτεῖαν ἐπί τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί παρακολουθεῖ τήν ἐφαρμογήν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

γ. Ἐγκρίνει καί ἐπευλογεῖ τήν ἐκλογήν τοῦ ἐκάστοτε νέου Ἡγούμενου καί τῶν Ἡγουμενοσυμβούλων, χειροθετεῖ δέ καί ἐνθρονίζει τόν Ἡγούμενον, διά τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας.

δ. Ἐγκρίνει καί τελεῖ, προτάσει τοῦ Ἡγουμένου, τήν κουράν τῶν μοναχῶν.

ε. Τελεῖ τās χειροτονίας τῶν κληρικῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, προτάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, πρὸς κάλυψιν τῶν λειτουργικῶν ἀναγκῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

στ. Ἐγκρίνει τήν ὑπό τοῦ Ἡγουμένου χορηγουμένην εἰς τοὺς ἀδελφούς ἀδειαν ἀπουσίας ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, πέραν τῶν τριάκοντα ἡμερῶν.

ζ. Ἐγκρίνει τόν ἐτήσιον προῦπολογισμόν καί ἀπολογισμόν τῆς Μονῆς.

η. Προτάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἀνακρίνει τὰ κανονικά παραπτώματα τῶν Μοναχῶν καί ἀσκεῖ πειθαρχικόν ἔλεγχον κατά παντός παρεκτρεπομένου ἀδελφοῦ.

θ. Ἐγκρίνει τās ὑπό τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος ἀποφασιζόμενας ἐκάστοτε τροποποιήσεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ καί διαβιβάζει αὐτές πρὸς ἔγκρισιν εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον διά τὰ κατ' Αὐτήν.

ἄρθρον 5

Τὰ ὄργανα Διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

α. Ὁ Ἡγούμενος

β. Τό Ἡγουμενοσυμβούλιον

γ. Ἡ Συνάξις (Ὁλομέλεια) τῆς Ἀδελφότητος.

ἄρθρον 6

1. Ὁ Ἡγούμενος

α. Ὁ Ἡγούμενος εἶναι ὁ πνευματικός πατήρ τῆς Ἀδελφότητος καί ἔχει μόνος αὐτός τήν πνευματικήν ἐξουσίαν ἐπί τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

β. Μνημονεύεται τό ὄνομα αὐτοῦ ἐν πάσαις ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις, ὡς ἡ ἐκκλησιαστική τάξις ὀρίζει, ἐν τε τῇ Ἱερᾷ Μονῇ καί τοῖς Μετοχίοις αὐτῆς.

γ. Καθίσταται δι' ἐκλογῆς, ἐφ' ὅσον ἐν τῇ Ἱερῇ Μονῇ ἐγκαταβιοῦν τουλάχιστον πέντε ἀδελφοί. Ὁ οὕτως καταστάς Ἡγούμενος εἶναι ἰσόβιος, ἐπιφυλασσομένων τῶν περὶ δικαστηρίων διατάξεων τοῦ νόμου 590/1977 «περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἄλλως, διορίζεται ὑπό τοῦ Μητροπολίτου εἰς ἐκ τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

δ. Προΐσταται τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν.

ε. Συγκαλεῖ τήν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος.

στ. Προεδρεύει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καί τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.

ζ. Ἐποπεύει τήν εὐρυθμον λειτουργίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

η. Προτείνει εἰς τό Ἡγουμενοσυμβούλιον τήν πρόσληψιν δοκίμων, τήν κουράν ὠρίμων πρὸς τοῦτο, καί τήν χειροτονίαν τῶν ὑπ' αὐτοῦ κρινόμενων ὡς καταλληλῶν, πρὸς κάλυψιν τῶν λειτουργικῶν ἀναγκῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

θ. Ἐκπροσωπεῖ τήν Ἱεράν Μονήν ἐνώπιον τῶν διοικητικῶν, ἐκκλησιαστικῶν καί δικαστικῶν ἀρχῶν, ὡς καί πάσης ἀλλῆλης ἀρχῆς καί παντός ἐν γένει φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου· κωλυομένου δέ δι' οἰονδήποτε λόγον, ἀναπληροῦται ὑπό ἀδελφοῦ ὀριζομένου ὑπ' αὐτοῦ, ἢ ὑπό νομικοῦ ἐκπροσώπου (δικηγόρου), ὀριζομένου ὑπό τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

ι. Ὑπογράφει πάντα τὰ ἐγγράφα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ια. Χορηγεῖ εἰς τοὺς ἀδελφούς ἀδειαν ἀπουσίας ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τριάκοντα ἡμερῶν, πέραν τῶν ὁποίων ἀπαιτεῖται ἡ ἀδεια τοῦ Μητροπολίτου.

ιβ. Ὀρίζει τό διαιτολόγιον τῆς Ἀδελφότητος καί τὰ διακονήματα τῶν ἀδελφῶν, καί μεριμνᾷ διά τήν ἰατρικήν περίθαλψιν αὐτῶν.

ιγ. Δύναται νά ἀπουσιάσῃ ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐπὶ πενθήμερον. Πέραν τῶν πέντε ἡμερῶν ἀπουσιάζει εὐλογίᾳ καί ἀδείᾳ τοῦ Μητροπολίτου ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διά σοβαροῦς λόγους ὑγείας καί διά τήν ἐπίλυσιν συγκεκριμένων προβλημάτων αὐτῆς, περὶ τῶν ὁποίων καθιστᾷ ἐνήμερον τό Ἡγουμενοσυμβούλιον.

ιδ. Ὀρίζει τόν ἀντικαταστάτην αὐτοῦ κατά τās ἡμέρας τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ. Τοιοῦτου μὴ ὀριζομένου, ὡς ἀντικαταστάτης ἀναλαμβάνει αὐτοδικαίως τό ἀρχαιότερον, τό πρῶτον τῆ τάξεϊ μέλος τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

2. Ἡ χρεία τῆς θέσεως τοῦ Ἡγουμένου

Ἡ θέσις τοῦ Ἡγουμένου χηρεύει:

α. Ἐνεκα θανάτου.

β. Ἐνεκα παραιτήσεως διά λόγους ὑγείας, δεκτῆς γενομένης διά πλειοψηφίας τῶν 2/3 τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.

γ. Ἐνεκα παύσεως αὐτοῦ, εἰς περίπτωσιν ἀμετακλήτου καταδίκης αὐτοῦ διά κακούργημα ἢ πλημμέλημα ἐκ δόλου τελομένου, ἢ κατόπιν βαναύσου παραβιάσεως τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Μονῆς. Ἐάν δέ συνεχίσῃ ἐκτρεπόμενος, παρά τήν γραπτήν παρατήρησιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβου-

λίου, τότε προτείνεται, τῇ ἐγγράφῳ εἰσήγησει τῶν 2/3 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος πρὸς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην, ἢ κατὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνες καὶ τὴν κειμένην νομοθεσίαν ἀπολογία αὐτοῦ. Ἐνεκα αὐτοδικαίας ἐκπτώσεως αὐτοῦ εἰς περίπτωσιν ἀμετακλήτου καταδίκης ἐπὶ κακουργήματος ἢ πλημμελήματος ἐκ δόλου τελουμένου ἢ ἔνεκα ὀριστικῆς παύσεως αὐτοῦ εἰς περίπτωσιν τελέσεως ἐκκλησιαστικοῦ ἀδικήματος, συμφώνως πρὸς τὰς ἐφαρμοστέας διατάξεις τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τοῦ ἐκάστοτε ἰσχύοντος νόμου περὶ ἀπονομῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης. Ἐάν καὶ τότε, παρὰ τὰς προτροπὰς καὶ τοῦ Μητροπολίτου δὲν συμμορφοῦται, ὁ Μητροπολίτης κηρύττει αὐτὸν ἐκπτώτον καὶ τὴν θέσιν ἐν χηρεία καὶ ἐνεργεῖται ἐκλογὴ νέου Ἠγουμένου κατὰ τὰ κανονισμένα.

3. Ἡ ἐκλογὴ Ἠγουμένου.

α. Μετὰ τὴν καθ' οἰονδήποτε τρόπον κένωσιν τῆς θέσεως τοῦ Ἠγουμένου, ὡς τοποτηρητῆς ἀναλαμβάνει αὐτοδικαίως τὸ πρῶτον τῇ τάξει μέλος τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου. Ὁ τοποτηρητῆς ἀμέσως ἀναφέρει γραπτῶς εἰς τὸν Μητροπολίτην τὴν χηρείαν τῆς θέσεως τοῦ Ἠγουμένου καὶ ὀρίζει τὴν πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ διαδόχου αὐτοῦ ἡμέραν διεξαγωγῆς τῆς ἐκλογῆς. Ἀκολουθῶς, ὁ τοποτηρητῆς συγκροτεῖ ἐφορευτικὴν ἐπιτροπὴν ἀποτελουμένην ὑπ' αὐτοῦ, τοῦ ἀρχαιότερου καὶ τοῦ νεωτέρου μέλους τῆς ἀδελφότητος καὶ ρυθμίζει τὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Ἠγουμένου, καί, ἐντὸς ἐπτὰ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς χηρεύσεως τῆς θέσεως, ἀναγγέλλει προφορικῶς καὶ γραπτῶς τὴν ἡμέραν διεξαγωγῆς τῆς ἐκλογῆς.

β. Ἡ ἐκλογὴ διεξάγεται τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς κενώσεως τῆς θέσεως τοῦ Ἠγουμένου, εἰς ἥλιαν δὲ ἐκτάκτους περιπτώσεις οὐχὶ πέραν τῆς εἰκοστῆς.

γ. Τὰ τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἐκλογῆς ρυθμίζει ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ, ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Τοποτηρητοῦ καὶ δύο ἀδελφῶν, τοῦ ἀρχαιότερου καὶ τοῦ νεωτέρου τῇ τάξει ὄλων τῶν ἀδελφῶν. Τὸ νεώτερον μέλος τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκτελεῖ χρέη Γραμματέως. Ἡ ἐκλογὴ λαμβάνει χώραν ἐν τῷ Καθολικῷ τῆς Μονῆς μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν.

δ. Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι ἔχουν ἅπαντες οἱ μοναχοὶ τῆς Ἀδελφότητος, οἱ μονίμως ἐγκαταβιοῦντες εἰς τὴν Ἱεράν Μονήν. Ἐάν ἐκλεγῆ ὡς Ἠγούμενος μοναχός, τότε μετὰ τὴν ἐκλογὴν του χειροτονεῖται κανονικὰ Πρεσβύτερος, ἄλλως παραιτεῖται.

ε. Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν ἔχουν ἅπαντες οἱ ἔχοντες μοναχικὴν κουράν καὶ μονίμως ἐγκαταβιοῦντες εἰς τὴν Ἱεράν Μονήν.

στ. Ἡ ἐκλογὴ διεξάγεται διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας.

ζ. Ἡ Ἀδελφότης εὐρίσκειται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τῶν 4/5 αὐτῆς. Μὴ ἐπιτευχθείσης τῆς ὡς ἄνω ἀπαρτίας, ἢ ἐκλογὴ διεξάγεται μετὰ τριήμερον, ἐάν παρίσταται τὸ ἡμισυ τῶν ἀδελφῶν πλεον ἑνός.

Ἡ ἐκλογὴ διενεργεῖται ἐν τῷ Καθολικῷ τῆς Μονῆς

ἀμέσως μετὰ τῆς Θείας Λειτουργίας διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας καὶ διὰ ψηφοδέλτιων ἐσφραγισμένων διὰ τῆς σφραγίδος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, εἰς τὰ ὁποῖα ἔχουν τύποις ἀναγραφῆ ἅπαντα τὰ ὀνόματα τῶν ἐχόντων δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι. Δὲν ἐπιτρέπεται Μέλος τῆς Ἀδελφότητος νὰ θέσῃ ὑποψηφιότητα ἀφ' ἑαυτοῦ. Κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐκλογῆς οὐδεὶς κληρικός ἢ λαϊκός, μὴ μέλος τῆς Μονῆς, ἔχει δικαίωμα παραστάσεως εἰς τὸ Καθολικόν.

Μετὰ τὴν βεβαίωσιν τῆς παρουσίας ἀπάντων τῶν ἀδελφῶν οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὸ δικαίωμα ψήφου ἐκ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἄρχεται ἡ ἐκλογικὴ διαδικασία ὡς ἀκολουθῶς: Ἐκαστος ἀδελφός, κατὰ ἱεραρχικὴν τάξιν, ἀρχῆς γενομένης ἐκ τοῦ νεωτέρου (τοῦ πλεον δηλ. νεώκουρου) προσέρχεται εἰς τὸ τραπέζιον, περὶ τὸ ὁποῖον εἶναι ἐγκατεστημένη ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ, καὶ λαμβάνει φάκελον καὶ ψηφοδέλτιον, ἐν ᾧ εἶναι δακτυλογραφημένα τὰ ὀνόματα πάντων τῶν ἐχόντων δικαίωμα ψήφου, ἐσφραγισμένα, εἰσέρχεται εἰς τὸ Ἱερόν Βῆμα καὶ θέτει τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ (+) πρὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀδελφοῦ τὸν ὁποῖον θεωρεῖ ὡς ἀξιώτερον διὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἠγουμένου. Μόνον ἓνα σταυρὸν εἰς ἓν ὄνομα. Περισσότερα τοῦ ἑνός ὀνόματα «ἐσταυρωμένα» καθιστοῦν ἄκυρον τὸ ψηφοδέλτιον. Ἄκυρα θεωροῦνται καὶ τὰ σημαδεμένα ψηφοδέλτια.

Στὴ συνέχεια ὁ ἀδελφός θέτει τὸ ψηφοδέλτιον ἐντὸς τοῦ φακέλου καί, παρουσίᾳ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Ἀδελφότητος, κατακλείει αὐτὸν καὶ τὸν ρίπτει εἰς τὴν ἐσφραγισμένην ψηφοδόχον (κάληπν), ὑπογράφει εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐκλογέων καὶ παραμένει ἐν τῷ Ναῷ μέχρι τὸ πέραν τῆς Ἐκλογῆς.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ψηφοφορίας καὶ ἐνώπιον πάντων τῶν ψηφισάντων ἀδελφῶν ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποσφραγίζει τὴν ψηφοδόχον, ἀνοίγει τοὺς φακέλους καὶ καταμετρᾷ τὰ ψηφοδέλτια καὶ ἀνακοινῶναι τὸ ἀποτέλεσμα.

Καθηγούμενος ἐκλέγεται ὁ λαβὼν τὴν πλειοψηφίαν.

Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν οὐδεὶς τῶν ὑποψηφίων συνεκέντρωσε τὴν πλειοψηφίαν, ἡ ἐκλογὴ ἐπαναλαμβάνεται ἄνευ διακοπῆς τῆς Συνελεύσεως.

Καθηγούμενος ἐκλέγεται ὁ λαβὼν τὰς περισσότερας ψήφους, ὁ ὁποῖος καὶ ἀναλαμβάνει εὐθύς τὰ καθήκοντα τοῦ Ἠγουμένου.

Εἰς περίπτωσιν ὑποβολῆς ἐνστάσεων κατὰ τὴν ἐκλογὴν, αὐτὰ ἐπιλύονται χωρὶς νὰ διακοπῆ ἡ διαδικασία, εἰς περίπτωσιν δὲ ἀποδοχῆς τῶν ἐνστάσεων ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐπαναλαμβάνεται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον.

η. Τὴν ἐκλογὴν ἀκολουθεῖ εὐχαριστήριος δέσπισ ἐν τῷ Καθολικῷ μετὰ τὴν ὁποῖαν ὁ ἐκλεγείς Ἠγούμενος ἀναλαμβάνει ἐγκύρως τὴν ἄσκησιν τῶν καθηκόντων του, εἶναι δὲ ἰσόβιος.

θ. Περαιτωθείσης τῆς ἐκλογῆς συντάσσεται πρακτικόν, ὃπερ ὑπογράφεται παρὰ πάντων τῶν ψηφισάντων

άδελφών και υποβάλλεται εντός τριημέρου εις τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην, ὅστις ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ἱερατικοῦ Συμβουλίου, ὀρίζει τὴν ἡμέραν τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ ἐκλεγέντος Ἱερέως κατόπιν τῆς σχετικῆς Ἀκολουθίας καὶ ἐπιδίδει τῷ νεοεκλεγέντι Ἱερέϊ τὰ διακριτικὰ τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ (ἡγουμενικὴν ράβδον καὶ ἡγουμενικὸν μανδύαν καὶ σταυρόν).

ι. Ἐπί παντός ἀπροβλήπτου, κατὰ τὴν ὄλην διαδικασίαν τῆς ψηφοφορίας, ἀποφασίζει τελεσιδίκως κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος.

ἄρθρον 7

1. Τὸ Ἱερατικὸν Συμβούλιον

α. Τὸ Ἱερατικὸν Συμβούλιον εἶναι τριμελές. Ἀπαρτίζεται ἐκ τοῦ Ἱερέως καὶ δύο μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, ἐκλεγόμενων ἀνά πενταετίαν διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας.

β. Ἡ ἐκλογή διεξάγεται ἐντός τῆς τελευταίας ἐβδομάδος πρὸς τῆς λήξεως τῆς θητείας τοῦ προηγούμενου Ἱερατικοῦ Συμβουλίου. Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ λήξις τῆς θητείας τοῦ Ἱερατικοῦ Συμβουλίου συμπίπτει μετὰ τῆς χρείας τῆς θέσεως τοῦ Ἱερέως, παρατείνεται ἡ θητεία αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Ἱερέως.

γ. Τὰ τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἐκλογῆς ρυθμίζει Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ, ἀποτελούμενη ἐκ τοῦ Ἱερέως καὶ δύο ἀδελφῶν, τοῦ μετὰ τὸν Ἱερέα ἀρχαιότερου καὶ τοῦ νεωτέρου ὄλων τῆ τάξεως. Ὁ νεώτερος τῆ τάξεως τῶν μελῶν τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκτελεῖ χρέη Γραμματέως.

δ. Ἡ ἐκλογή διενεργεῖται μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας, ἐντός τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς, διὰ ψηφοδελτίου δακτυλογραφημένου καὶ ἐσφραγισμένου διὰ τῆς σφραγίδος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι ἀναγεγραμμένα τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν ἀδελφῶν Ἱερομονάχων καὶ Μοναχῶν, τῶν ἐχόντων τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι. Ἐκαστος τῶν ψηφοφόρων δύναται νὰ ἐπιλέξῃ διὰ τῆς σημειώσεως τοῦ Σταυροῦ (+) ἕμπροσθεν μόνο δύο ὀνομάτων ὑποψηφίων.

ε. Δικαίωμα ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι μέλη τοῦ Ἱερατικοῦ Συμβουλίου ἔχουν ἅπαντες οἱ ἀδελφοί, οἱ ἐγγεγραμμένοι ἐν τῷ Μοναχολογίῳ καὶ μονίμως ἐγκαταβιοῦντες, τῆς ἐπανεκλογῆς αὐτῶν ἐπιτρεπομένης ἀπεριόριστως.

στ. Ἐπί ἰσοψηφίας προκρίνεται ὁ ἀρχαιότερος τῆ τάξεως.

ζ. Ὡς πρὸς τὰ διαδικαστικὰ θέματα ἀκολουθεῖται ἡ τάξις, ἡ τηρούμενη εἰς τὴν ἐκλογήν τοῦ Ἱερέως.

η. Ἐντός τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς, ὁ Ἱερέως γνωρίζει ἐγγράφως εἰς τὸν Μητροπολίτην τὰ μέλη τοῦ ἀναδειχθέντος Ἱερατικοῦ Συμβουλίου.

θ. Ὁ Γραμματεὺς καὶ ὁ Ταμίης τῆς Μονῆς ὀρίζονται ὑπὸ τοῦ Ἱερέως, ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἱερατικοῦ Συμβουλίου.

ι. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν.

κ. Ἡ κένωσις τῆς θέσεως τοῦ Ἱερατικοῦ Συμβουλίου.

λ. Κενοῦται θέσις τοῦ Ἱερατικοῦ Συμβουλίου ἔνεκα

θανάτου, παραιτήσεως ἢ παύσεως μέλους τινὸς αὐτῆς.

μ. Μέλος τοῦ Ἱερατικοῦ Συμβουλίου παύεται, ὅταν ἀπουσιάσῃ ἀδικαιολογητῶς ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς συνεδριάσεις αὐτοῦ ἢ παρακωλύῃ τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ.

ν. Ἡ ἀποδοχὴ τῆς παραιτήσεως ἢ ἡ παύσις μέλους τοῦ Ἱερατικοῦ Συμβουλίου κρίνεται ὑπὸ τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος τῆς εἰσηγήσει τοῦ Ἱερέως, καὶ γίνεται δεκτὴ ἂν ἐξασφαλίσῃ τὰ 2/3 τῶν μελῶν τῆς Συνάξεως.

ξ. Κενούμενης, δι' οἰονδήποτε λόγον, θέσεως τινὸς τοῦ Ἱερατικοῦ Συμβουλίου, διαρκούσης τῆς θητείας αὐτοῦ, διενεργεῖται κανονικὴ ἐκλογή νέου Ἱερατικοῦ Συμβουλίου καὶ ἀνακοινοῦται αὐτὴ ἐγγράφως εἰς τὸν Μητροπολίτην.

3. Καθήκοντα καὶ δικαιοδοσίαι τοῦ Ἱερατικοῦ Συμβουλίου.

α. Τὸ Ἱερατικὸν Συμβούλιον συγκαλεῖται ὑπὸ τοῦ Ἱερέως, τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ διὰ τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος. Ἀμφοτέρων τῶν σωμάτων προεδρεύει ὁ Ἱερέως.

β. Προτάσσει τοῦ Ἱερέως ἀποφασίζει περὶ τῆς κούρας καὶ τῆς χειροτονίας τῶν Ἀδελφῶν.

γ. Συντάσσει τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμόν καὶ ἀπολογισμόν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ὑποβάλλει πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸν Μητροπολίτην.

δ. Ἀποδέχεται ἢ ἀποποιεῖται δωρεάς ἢ κληρονομίας, συνάπτει δάνεια, προβαίνει εἰς ἀγορὰς καὶ πωλήσεις ἀκινήτων οἰασδῆποτε ἀξίας, ἀποφασίζει περὶ τῶν οἰκοδομικῶν συγκροτημάτων, διαχειρίζεται πᾶσαν κινήτην καὶ ἀκίνητην περιουσίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, μεριμνᾷ διὰ τὴν προμήθειαν πάντων τῶν ἀναγκαίων ἐφοδίων. Ἐν γένει ἐνεργεῖ καὶ φροντίζει διὰ πᾶν ἕτερον θέμα, μὴ ρητῶς ἀναφερόμενον ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ, συντελοῦν εἰς τὴν εὐρυθμίαν λειτουργίας τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου. Προσέτι μεριμνᾷ δι' ὅλης τῆς ἀνάγκης τῶν ἀδελφῶν.

ἄρθρον 8

Τὰ τηρούμενα βιβλία

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ, μερίμνη τοῦ Ἱερατικοῦ Συμβουλίου, τηροῦνται τὰ κάτωθι βιβλία:

α. Βιβλίον Πρακτικῶν τοῦ Ἱερατικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος

β. Βιβλίον καταχωρίσεως εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐγγράφων («Πρωτόκολλον»)

γ. Ἐντάγματα πληρωμῆς καὶ Γραμμάτια εἰσπράξεως

δ. Δοκιμολόγιον

ε. Μοναχολόγιον

στ. Κτηματολόγιον: α) Βιβλίον ἀκινήτου περιουσίας, β) Βιβλίον κινήτης περιουσίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, γ) Βιβλίον βιβλιοθήκης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

ζ. Βιβλίον Ταμείου

η. Καθολικὸν ἐσόδων καὶ ἐξόδων

θ. Βιβλίον καταγραφῆς ἱερῶν Λειψάνων, ἱερῶν Κειμηλίων, ἱερῶν Σκευῶν, ἱερῶν Εἰκόνων καὶ τιμαλφῶν

Ἔαρθρον 9

Ἡ σφραγίς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι κυκλική, φέρουσα εἰς τό κέντρον αὐτῆς τήν εἰκόνα τοῦ Ἐναγκαλισμοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου, εἰς δύο δέ κύκλους τās ἐπιγραφάς: εἰς μέν τόν ἐξωτερικόν «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ ΚΑΙ ΑΙΓΙΑΛΕΙΑΣ», εἰς δέ τόν ἐσωτερικόν «ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΥ»

Ἔαρθρον 10

Ἡ Συγκρότησις τῆς Ἀδελφότητος

α. Ἡ Ἀδελφότης συγκροτεῖται ἐξ ἀπάντων τῶν ἐν τῷ Μοναχολόγιῳ ἐγγεγραμμένων καί ἐγκαταβιούτων ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ἀδελφῶν.

β. Ἡ σειρά ἀρχαιότητος τῶν ἀδελφῶν καθορίζεται ἐκ τῆς προτεραιότητος ἐγγραφῆς αὐτῶν ἐν τῷ Μοναχολόγιῳ.

γ. Ἀδελφός μὴ ἐγκαταβιῶν εἰς τήν Ἱεράν Μονήν καί μὴ οὐδεμίαν προσφέρων ὑπηρεσίαν εἰς αὐτήν δέν ἔχει τό δικαίωμα ὑποψηφιότητος διά τήν θέσιν τοῦ Ἡγουμένου ἢ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, οὔτε δικαίωμα ψήφου.

Ἔαρθρον 11

Ἡ Κοινοβίασις ἐν τῇ Ἀδελφότητι

Διά τήν Κοινοβίασιν ἐν τῇ Ἀδελφότητι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀπαιτοῦνται τά κάτωθι:

α. Ἔγγραφος αἴτησις τοῦ ἐνδιαφερομένου

β. Νόμιμος ἡλικία

γ. Κανονική τριετής δοκιμασία

δ. Διάθεσις ὀλοκλήρου τῆς κινητῆς καί ἀκινήτου προσωπικῆς περιουσίας τοῦ ἐνδιαφερομένου πρό τῆς κουρᾶς του, ὡστε νά ἀποδευθεθῆ ἐξ αὐτῆς. Εἰς τήν Μονήν θά περιέλθουν ὅσα καί ὅ,τι ὁ ὑποψήφιος μοναχός νομίμως ἐπιθυμεῖ καί ἐπισήμως νά ἀφιερῶσει εἰς αὐτήν.

Ἔαρθρον 12

Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος

Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος:

α. Ἀπαρτίζεται παρ' ἀπάντων καί μονίμως ἐγκαταβιούτων ἀδελφῶν.

β. Συγκαλεῖται ὑπό τοῦ Ἡγουμένου ἐκτός τῶν ἐν τῷ παρόντι Ἐσωτερικῶ Κανονισμῶ ἄλλως προβλεπόμενων, τακτικῶς μέν τήν 10ην Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους, ἐκτάκτως δέ, πρός ἀντιμετώπισιν ἴλιαν σοβαρῶν θεμάτων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

γ. Εὐρίσκειται ἐν ἀπαρτίῳ παρόντων τῶν 4/5 τῶν μελῶν αὐτῆς. Μὴ ἐπιτευχθεῖσις τῆς ὡς ἄνω ἀπαρτίας, ἡ Σύναξις συνέρκεται πάλιν μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἐφ' ὅσον παρίσταται τό ἡμισυ καί ἔτι πλεόν ἐνός τῶν Ἀδελφῶν.

δ. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατά πλειοψηφίαν, ἐκτός τῶν περιστάσεων δι' ἃς ἄλλως ὀρίζεται ἐν τῷ παρόντι Ἐσωτερικῶ Κανονισμῶ.

ε. Τῶν Συνάξεων τηροῦνται πρακτικά ὑπογραφόμενα ὑπό πάντων τῶν παρόντων ἀδελφῶν.

Ἔαρθρον 13

Οἱ Προσκυνταί

α. Ἡ Ἱερὰ Μονή δύναται νά φιλοξενήσῃ μικρόν ἀριθμόν προσκυντηῶν, κατά τήν κρίσιν τοῦ Ἡγουμένου.

β. Γενικῶς τά τῆς εἰσόδου τῶν προσκυντηῶν ἐπαφίεται εἰς τήν διάκρισιν τοῦ Ἡγουμένου.

Ἔαρθρον 14

Αἱ πρόσοδοι

Αἱ πρόσοδοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς προέρκενται:

α. Ἐκ τοῦ κηροῦ τῆς Ἐκκλησίας

β. Ἐκ τοῦ ἐργοχείρου τῶν ἀδελφῶν

γ. Ἐκ πάσης φύσεως δωρεῶν, κληρονομιῶν κ.τ.λ.

δ. Ἐκ προσόδων τῆς κινητῆς καί ἀκινήτου περιουσίας τῆς Μονῆς

στ. Ἐκ πάσης χρηστῆς καί νομίμου πηγῆς.

Ἔαρθρον 15

Ἡ διάθεσις τῶν προσόδων

Αἱ πρόσοδοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διατίθενται:

α. Διά πάσης φύσεως ἀνάγκας τῶν ἀδελφῶν

β. Διά τήν συντήρησιν καί ἐπέκτασιν τῶν κτιριακῶν ἐγκαταστάσεων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

γ. Διά τήν προμήθειαν καί συντήρησιν πάντων τῶν συντελοῦντων εἰς τήν εὐρυθμον λειτουργίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, μάλιστα δέ τῆς Θεῆς Λατρείας

δ. Δι' ἐλεημοσύνην καί ἄλλως ἐκδηλώσεις φιλοφροσύνης καί ἀγάπης πρός τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην ἀδελφούς ἐν Χριστῷ

ε. Διά πᾶσαν δαπάνην μὴ προβλεπόμενην μεταξύ τῶν ἀνωτέρω ἀποφασίζει τό Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Ἔαρθρον 16

Περιουσία Ἀδελφῶν

α. Διά τήν κοινοβίασιν ἐν τῇ Ἀδελφότητι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀπαιτεῖται ἡ διάθεσις ὀλοκλήρου τῆς κινητῆς καί ἀκινήτου προσωπικῆς περιουσίας τοῦ ἐνδιαφερομένου πρό τῆς κουρᾶς του.

β. Εἰς τήν Μονήν θά περιέλθουν, ὅσα καί ὅ,τι ὁ ὑποψήφιος Μοναχός νομίμως καί ἐπισήμως ἀφιερῶσει εἰς αὐτήν.

γ. Πᾶν τό προσφερόμενον οἰκειοθελῶς, νομίμως καί ἐπισήμως δι' ἀφιερῶσεως εἰς χρῆμα ἢ εἰς ἀκίνητα εἰς τήν Ἱεράν Μονήν, ὁ Μοναχός δέν δικαιούται νά διεκδικήσῃ ἀπερχόμενος δι' οἰονδήποτε λόγον ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

δ. Οἰαδήποτε κινήτῃ ἢ ἀκίνητος περιουσία ἤθελεν εὐρεθῆ εἰς τήν κατοχήν ἀποβίωσαντος ἀδελφοῦ ἢ ἐπ' ὀνόματι του περιέρκεται εἰς τήν Ἱεράν Μονήν κατά τās ἰσχυούσας διατάξεις.

ἄρθρον 17

Τροποποιήσις Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ

Ὁ παρῶν Ἑσωτερικός Κανονισμός τροποποιεῖται τῇ εἰσηγήσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, δι' ἀποφάσεως τῶν 2/3 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, ἐγκρινόμενος ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

ἄρθρον 18

Τελοῦνται Ἀγρυπνίαι κατὰ τὰς ἐορτὰς καὶ ἀποδόσεις τῶν Δεσποτικῶν καὶ Θεομητορικῶν ἐορτῶν, ὡς καὶ εἰς μνήμας μεγάλων Ἀγίων, ἤτοι Ἀποστόλων, Ἱεραρχῶν, Μεγαλομαρτύρων καὶ Ὁσίων.

ἄρθρον 19

Ἡ Ἱερά Μονή πανηγυρίζει τὴν 29ην Ἰουνίου εἰς τὴν μνήμην τῶν Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου.

ἄρθρον 20

Πᾶν μὴ προβλεπόμενον εἰς τὸν παρόντα Κανονισμὸν ἀντιμετωπίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου λαμβανομένης συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱερούς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

ἄρθρον 21

Ἡ εἴσοδος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς παραμένει ἀνοικτὴ κατὰ τὰς ὥρας πού ὀρίζει ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἀδελφότητος ἀναλόγως τῶν ἐποχῶν.

Ἡ Ἱερά Μονή δύναται, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, νὰ παραμένει δι' ὠρισμένας ὥρας ἢ καὶ ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος κλειστὴ, πρὸς διευκόλυσιν τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τῆς Ἀδελφότητος καὶ περισυλλογῆν τῶν μοναζόντων.

ἄρθρον 22

α. Ἡ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ διαβίωσις τῶν Μοναχῶν διέπεται ὑπὸ ἡμερησίου προγράμματος προσευχῆς καὶ διακοπῆς συντασσομένου ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

β. Κέντρον τῆς ζωῆς τοῦ Μοναχοῦ εἶναι ὁ Ἱερός Ναός, τὸ «Καθολικόν». Ἀκολουθεῖται λειτουργικὸν πρόγραμμα, ἐμπνεόμενον ἐκ τοῦ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει τηρουμένου.

ἄρθρον 23

Περὶ Μετοχιῶν

Ἡ Ἱερά Μονή δύναται, προτάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ ἀποφάσει τῆς Ἀδελφότητος, νὰ ἰδρύει

Μετόχια ἐντὸς τῆς Μητροπολιτικῆς Περιφέρειας τῇ ἐγκρίσει τοῦ Μητροπολίτου, καὶ ἐν ἑτέρᾳ ἐκκλησιαστικῇ περιφέρειᾳ, πάντοτε τῇ ἐγκρίσει καὶ εὐλογίᾳ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ἀλλήλα καὶ τοῦ ἐπιχωρίου Μητροπολίτου τῆς περιοχῆς ἐνθα τὸ Μετόχιον ἰδρυθήσεται.

Ναοὶ ἢ Μονύδρια, ὅπουδῆποτε κείμενα, περιερχόμενα εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν διὰ διαθήκης ἢ δωρεᾶς ἢ καθ' οἰονδῆποτε ἄλλον τρόπον, δύναται νὰ καθίστανται Μετόχια αὐτῆς, τηρουμένων ἐπακριβῶς τῶν προβλεπόμενων διατάξεων.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ἀποφασίζει περὶ τῆς ἀποδοχῆς ἢ μὴ τούτων διὰ Πράξεως τοῦ ἐπιχωρίου Μητροπολίτου.

Ταῦτα δὲν θὰ ἀποτελοῦν ἴδιον Νομικὸν Πρόσωπον, ἀλλὰ παράρτημα τοῦ Ν.Π. τῆς Ἱ. Μονῆς. Τελοῦν ὑπὸ τὴν ἐξάρτησιν αὐτῆς καὶ διοικοῦνται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς, τὸ ὅποσον ἀσκεῖ ἐπ' αὐτῶν πᾶσαν κανονικὴν, πνευματικὴν, διοικητικὴν καὶ οἰκονομικὴν δικαιοδοσίαν.

Τὰ Ἱ. Μετόχια διακοιοῦνται ὑπὸ Ἀδελφῶν τῆς Ἱ. Μονῆς, ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, διὰ χρονικὸν διάστημα, τὸ ὅποσον ὀρίζεται ἐπίσης ὑπ' αὐτοῦ. Ὁ ὀριζόμενος ὡς ὑπεύθυνος περιορίζεται εἰς ἐνεργείας καὶ ἀρμοδιότητας καθοριζόμενας ὑπὸ τῆς κυριάρχου Μονῆς καὶ ἐλέγχεται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Τὰ Ἱ. Μετόχια δύναται νὰ λειτουργήσουν καὶ ὡς Καθίσματα διὰ πνευματικῆς ἀνάγκης, δι' ἀνάρρωσιν, ἢ διαφόρους ἐργασίας, οἷον συγκομιδὴν προϊόντων, μελέτην, κ.τ.λ. Τὴν ἐσωτερικὴν ζωὴν τῶν Μετοχιῶν διέπει ὁ παρῶν Κανονισμός.

Εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν ἀνήκει τὸ Μετόχιον Γενεσίου τῆς Θεοτόκου εἰς περιοχὴν Κασάνοβας Αἰγείρας.

ἄρθρον 24

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος κανονισμοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἡ Ἀπόφασις αὐτὴ νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

Ἀθῆναι, 12 Ὀκτωβρίου 2015

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Κανονισμός 271/2015

Περί ανακηρύξεως ὡς Προσκυνηματικοῦ, λειτουργίας καί διαχειρίσεως
τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Μακαρίου Βροντάδου,
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1. Τά ἄρθρα 1 παρ. 4, 29 παρ. 2 ἔδαφ. β' καί 45 παρ. 5 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Φ.Ε.Κ. Α' 146/1977), ὅπως ἔχουν τροποποιηθῆ.

2. Τάς ὑποχρεώσεις τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἀπὸ τὰς Εὐαγγελικὰς ἐπιταγὰς, τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καί τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

3. Τάς ὑφισταμένας κοινωνικὰς καί πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν.

4. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1380/29.10.2014 ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν.

5. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 2163/1216/4.11.2014 πρότασιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν κ. Μάρκου.

6. Τὴν ἀπὸ 25.11.2014 Γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

7. Τὴν ἀπὸ 11.12.2014 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

8. Τὴν ἀπὸ 9.10.2015 Ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Ἀποφασίζει

ἐγκρίνει τὸν Κανονισμόν 271/2015, ἔχοντα οὕτω:

Κανονισμός 271/2015

Περί ανακηρύξεως ὡς Προσκυνηματικοῦ,
λειτουργίας καί διαχειρίσεως
τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Μακαρίου Βροντάδου,
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν
καί Οἰνουσσῶν

Ἄρθρον 1

Τὸ Ἱερόν Ναῦδριον τῶν «Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου», τὸ ἐν τῇ περιοχῇ Βροντάδου Χίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐβίωσεν ὀσιακῶς, ἥσκησε θεαρέστως καί ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ ἐν Ἁγίοις πατήρ ἡμῶν Μακάριος Ἀρχιεπίσκοπος Κορίνθου ὁ Νοταρᾶς, καταστάν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν προσκυνηματικὸν κέντρον, ὑπάρχον μὲν ὡς Μετό-

χιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μυρσινιδίου, λειτουργοῦν δέ ἐν τοῖς πράγμασιν ὡς Ἱερόν Προσκύνημα, ἀποτελεῖ ἐφ' ἑξῆς Ἐκκλησιαστικὸν Νομικὸν Πρόσωπον Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, κατὰ τὴν ἐννοίαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἱερόν Προσκύνημα Ἁγίου Μακαρίου Βροντάδου», μὲ ἔδραν τὴν πόλιν Βροντάδου - Χίου, ὑπαγόμενον εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν.

Ἄρθρον 2

1. Ἡ Διοίκησις καί Διαχειρίσις τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος ἐνεργεῖται ὑπὸ ἐπταμελοῦς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης, α) ἐκ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, ὡς Προέδρου, β) ἐξ ἑνὸς ἐκ τῶν Ἐφημερίων τῆς πόλεως τοῦ Βροντάδου, ὡς Ἀντιπροέδρου καί γ) ἐκ πέντε λαϊκῶν Μελῶν, διοριζομένων μετ' ἰσαριθμῶν ἀναπληρωτῶν, δι' Ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

2. Τὸν Πρόεδρον τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος, ἀπόντα ἢ κωλυόμενον, ἀναπληροῖ ὁ ἐκάστοτε Ἐγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μυρσινιδίου, ἐξουσιοδοτούμενος ἐκάστοτε ἐγγράφως ὑπ' αὐτοῦ.

3. Ὁ διορισμὸς τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς ἐνεργεῖται μετὰ τὸ πρῶτον 15ήμερον τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἐκάστης τριετίας, τῆς θητείας ἀρχομένης ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου τοῦ ἐπομένου ἔτους.

4. Ἡ θητεία τῆς πρώτης Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς λήγει τὴν 31ην Δεκεμβρίου 2016.

5. Ἡ Διαχειριστικὴ Ἐπιτροπὴ, κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν αὐτῆς, συγκροτεῖται εἰς σῶμα ἐκλεγόουσα ἐκ τῶν λαϊκῶν Μελῶν αὐτῆς τὸν Ταμίαν καί τὸν Γραμματέα.

6. Ἡ Διαχειριστικὴ Ἐπιτροπὴ εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ, ὅταν οἱ παρόντες εἶναι πλείονες τῶν ἀπόντων.

7. Τὸ λειτούργημα τῶν Μελῶν τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι τιμητικόν καί αἱ προσφερόμεναι ὑπηρεσίαι ὑφ' ἐκάστου τῶν Μελῶν αὐτῆς παρέχονται δωρεάν, ἄνευ ἀντιμισθίας τινὸς ἢ ἀποζημιώσεως.

8. Οἱ διατελέσαντες ὡς Μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς δύνανται νὰ ἀναδιορισθῶσι.

9. Εἰς τὴν κρίσιν τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ἐναπόκειται ἡ ἠτιολογημένη ἀντικατάστασις Μέλους τινὸς τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς.

10. Αἱ ἀποφάσεις τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς λαμ-

βάνονται κατά πλειοψηφίαν των παρόντων, ἐν ἰσοψηφίᾳ νικῶσιν τῆς ψήφου τοῦ Προέδρου.

ἄρθρον 3

1. Ἡ Διαχειριστικὴ Ἐπιτροπὴ συνεδριάζει, ὡσάκις παρίσταται ἀνάγκη, καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν ὀριζομένην ὑπὸ τοῦ Προέδρου. Ὡσαύτως συνεδριᾷ τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς δύνανται νὰ αἰτήσωσιν ἐγγράφως τρία τουλάχιστον μέλη αὐτῆς.

2. Ἡ Διαχειριστικὴ Ἐπιτροπὴ δὲν δύναται νὰ συγκαληθῆ καὶ νὰ συνεδριάσῃ νομίμως, ἐὰν δὲν παρίσταται ὁ Πρόεδρος αὐτῆς αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ἐγγράφως ἐξουσιοδοτηθέντος πρὸς τοῦτο ὑπ' αὐτοῦ.

ἄρθρον 4

1. Τὸ Νομικὸν Πρόσωπον τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων ἐκπροσωπεῖται ἐνώπιον πάσης δικαστικῆς καὶ διοικητικῆς ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ ἢ ὑφ' ἑτέρου μέλους τῆς Διοικουμένης Ἐπιτροπῆς, ἐγγράφως ἐξουσιοδοτούμενου ὑπὸ τοῦ Προέδρου.

2. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων συμβάλλεται ἐξ ὀνόματος καὶ διὰ λογαριασμόν αὐτοῦ, προηγουμένη ἀποφάσει τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς. Προκειμένου περὶ «δόσεως ὄρκου», τοῦτον δίδει διὰ τὸ Ἱερόν Προσκύνημα ἐν τῶν ἱακῶν Μελῶν τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐγγράφως ἐκάστοτε ἐξουσιοδοτούμενον πρὸς τοῦτο ὑπ' αὐτῆς.

ἄρθρον 5

Ἡ Διαχειριστικὴ Ἐπιτροπὴ ἔχει τὰ ἑξῆς καθήκοντα:

i) Εἰσπράττει ἅπαντα ἐν γένει τὰ εἰσοδήματα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων.

ii) Καταρτίζει τὸν Προϋπολογισμόν καὶ τὸν Ἀπολογισμόν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων, οὓς ὑποβάλλει ἐμπροθέσμως πρὸς ἔλεγχον καὶ ἔγκρισιν εἰς τὸ οἰκεῖον Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον, καὶ

iii) Τηρεῖ τὰ κάτωθι διαχειριστικὰ στοιχεῖα: α) διπλότυπα γραμμάτια εἰσπράξεων, β) διπλότυπα ἐντάλματα πληρωμῶν, γ) βιβλίον Ταμείου, δ) Καθολικὸν ἐσόδων καὶ ἐξόδων, ε) βιβλίον Πρακτικῶν, στ) βιβλίον τιμαλφῶν καὶ λοιπῶν κινητῶν περιουσιακῶν στοιχείων, καὶ ζ) Κτηματολόγιον, ἀπάντων ἠριθμημένων καὶ τεθεωρημένων ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

ἄρθρον 6

1. Τὸ διαχειριστικὸν ἔτος τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων ἄρχεται τὴν 1η Ἰανουαρίου καὶ λήγει τὴν 31ην Δεκεμβρίου.

2. Μέχρι τῆς 15ης Ὀκτωβρίου ἐκάστου ἔτους ἡ Διαχειριστικὴ Ἐπιτροπὴ συντάσσει τὸν Προϋπολογισμόν διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ ἐπομένου ἔτους καὶ ὑποβάλλει τοῦτον πρὸς ἔλεγχον καὶ ἔγκρισιν εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον.

3. Μέχρι τῆς 30ης Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους ἡ Διαχειριστικὴ Ἐπιτροπὴ συντάσσει τὸν Ἀπολογισμόν τοῦ λήξαντος διαχειριστικοῦ ἔτους καὶ ὑποβάλλει τοῦτον πρὸς

ἔλεγχον καὶ ἔγκρισιν εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον.

4. Διὰ πᾶσαν εἰσπραξίν ἐκδίδεται Γραμμάτιον εἰσπράξεως, διὰ πᾶσαν δὲ πληρωμὴν Ἐντάλμα πληρωμῆς. Τὰ ἐκδιδόμενα Γραμμάτια εἰσπράξεων καὶ τὰ Ἐντάλματα πληρωμῶν, εἰς ᾗ ἐπισυνάπτονται πάντα τὰ δικαιολογητικά, φέρουν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Ταμίου τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς.

ἄρθρον 7

Πόροι τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων εἶναι:

- α) Αἱ εἰσπράξεις ἐκ δίσκου καὶ κυτίων
- β) Αἱ εἰσπράξεις ἐξ ἐκποιήσεως ἀποκήρου, τιμαλφῶν, ἐλαιοῦ καὶ λοιπῶν ἀφιερωμάτων τῶν πιστῶν
- γ) Αἱ εἰσπράξεις ἐκ διαθέσεως εἰκόνων ἢ βιβλίων
- δ) Αἱ πρόσδοι ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ περιουσίας (ἐκποιήσεις, ἐκμισθώσεις κ.λπ.)
- ε) Αἱ ἐκούσαι εἰσφοραὶ, δωρεαί, κληροδοτήματα καὶ ἐπιχορηγήσεις ὑπὸ Ὑπουργείων, τῆς Περιφέρειας, τῶν Δήμων ἢ Εὐρωπαϊκῶν Προγραμμάτων
- στ) Αἱ προαιρετικαὶ εἰσπράξεις ἐξ ἱεροτελεστιῶν, καὶ
- ζ) Οἱ τυχόν τόκοι ἐκ καταθέσεων, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη πηγὴ μὴ ἀπάδουσα τῇ Ὀρθοδόξῳ διδασκαλίᾳ καὶ τῷ ἐκκλησιαστικῷ ἥθει.

ἄρθρον 8

Ἡ ἐν γένει διαχείρισις τῆς περιουσίας τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων, ἡ σύνταξις τοῦ Προϋπολογισμοῦ καὶ Ἀπολογισμοῦ, ἡ ἄσκησις τοῦ ἐλέγχου κ.λπ. διέπεται ὑπὸ τῶν συναφῶν διατάξεων τοῦ Ν. 590/1977 καὶ τοῦ Κανονισμοῦ 8/1979 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐνοριῶν».

2. Τὰ ἔσοδα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων διατίθενται:

- α) Διὰ τὴν κατασκευὴν, συντήρησιν καὶ ἐξωραϊσμόν αὐτοῦ καὶ τῶν κτιριακῶν ἐγκαταστάσεών του
 - β) Διὰ τὴν μισθοδοσίαν τυχόν προσληφθησομένου προσωπικοῦ ἢ ἐκτάκτων συνεργατῶν
 - γ) Διὰ τὴν προμήθειαν τῶν ἀπαραιτήτων ἐπίπλων, σκευῶν καὶ ἀγαθῶν
 - δ) Διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ πνευματικοῦ, φιλανθρωπικοῦ καὶ κοινωφελοῦς ἔργου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
 - ε) Διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν Ὑψηρειῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
 - στ) Διὰ τὴν ἔκδοσιν βιβλίων θεολογικοῦ, φιλολογικοῦ, ἱστορικοῦ καὶ ἱερογραφικοῦ περιεχομένου
 - ζ) Διὰ τὴν χορήγησιν ὑποτροφῶν εἰς φοιτητὰς ἢ σπουδαστὰς τῶν Πανεπιστημίων τῆς ἡμεδαπῆς, ἀποφοίτων Λυκείου Βροντάδου. Τὰ ἀφορώντα εἰς τὰς ὑποτροφίας ὀρίζονται δι' ἀποφάσεως τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.
 - η) Διὰ τὴν ὑποστήριξιν θεμάτων ὑγείας ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Βροντάδου
 - θ) Διὰ τὴν ἐνδεχομένην αἰτηθσομένην συνδρομὴν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μυρσινιδίου Βροντάδου
3. Ἡ κατὰ τὰ ἄνω κατανομή τῶν πόρων τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων ἔσται δι' ἀποφάσεως τῆς Διαχειρι-

στικής Έπιτροπής έγκρινομένης υπό του Μητροπολιτικού Συμβουλίου.

Άρθρον 9

Ο αντιπρόεδρος της Διαχειριστικής Έπιτροπής, ως Προϊστάμενος του Ίερού Προσκυήματος, διενεργεί έξ όνόματος αυτής και υπογράφει άπασαν τήν άλληλογραφίαν, προϊσταται του Προσωπικού και εισηγείται εις τήν Διαχειριστικήν Έπιτροπήν τήν λήψιν παντός μέτρου, έξασφαλίζοντος τήν πειθαρχίαν και διευκολύνοντος τήν εκτέλεσιν τών καθηκόντων των.

Άρθρον 10

α) Ο ταμίας παραλαμβάνει παρά του προκατόχου του, διά πρωτοκόλληου υπογραφομένου παρ' αυτού, του Άντιπροέδρου της Διαχειριστικής Έπιτροπής και του άποχωρούντος Ταμίου και τεθεωρημένου παρά του οικείου Μητροπολίτου, τά εν τῷ Ταμείῳ μετρητά, ως και τά τυχόν υπάρχοντα χρεώγραφα, όμολογίας, γραμμάτια και πάντα σχετικόν τίτλον ἢ έγγραφον.

β) Ο ταμίας δέν δύναται νά κρατῆ εις χείρας του ποσόν άνω τών πεντακοσίων (500,00) ευρώ. Τό επί πλέον τούτου καταθέτει εις τοκοφόρον λογαριασμόν Ύποκαταστήματος Τραπεζης εν Χίῳ ἐπ' όνόματι του Ίερού Προσκυήματος.

γ) Διά τήν ανάληψιν ποσοῦ μεγαλυτέρου τών πεντακοσίων (500,00) ευρώ δέον ὅπως ἡ Διαχειριστική Έπιτροπή συντάσση Πρακτικόν, ὅπερ θά τυγχάνη της έγκρίσεως του Μητροπολιτικού Συμβουλίου.

Άρθρον 11

α) Πάσα δαπάνη δέον ὅπως προβλέπεται παρά του Προϋπολογισμού. Άναθεώρησις του Προϋπολογισμού επιτρέπεται εντός του διανυομένου διαχειριστικού έτους, κατόπιν άποφάσεως της Διαχειριστικής Έπιτροπής και έγκρίσεως του Μητροπολιτικού Συμβουλίου.

β) Ποσόν καταβαλλόμενον άνευ προβλέψεως από τόν Προϋπολογισμόν του Ίερού Προσκυήματος και άποφάσεως της Διαχειριστικής Έπιτροπής, βαρύνει έξ ὀλοκλήρου τόν Ταμίαν.

γ) Άπαγορεύεται ἡ εκτέλεσις έργων κατασκευῆς ἢ επισκευῆς του Ίερού Προσκυήματος άνευ τηρήσεως τών κειμένων Νόμων και Κανονισμών.

δ) Άπαγορεύεται ἡ άγορά Ίερών Σκευών, επίπλων και βιβλίων άνευ της προηγουμένης έγκρίσεως του οικείου Μητροπολιτικού Συμβουλίου.

Άρθρον 12

Διά τās εκμισθώσεις ἢ εκποιήσεις κινητῶν ἢ άκινήτων του Ίερού Προσκυήματος, άποδοχήν ἢ άποποίησιν δωρεῆς, σύστασιν δικαιώματος επί άκινήτου του Ίερού Προσκυήματος ἢ παραίτησιν από ύφισταμένου τοιούτου, προσφυγίν του Ίερού Προσκυήματος εις ένδικα

μέσα ἢ παραίτησιν από αὐτῶν ισχύουσι κατ' αναλογίαν αι σχετικαί διατάξεις του Κανονισμού 8/1979, ως και τών εκάστοτε ισχυόντων διά τήν Έκκλησίαν της Ελλάδος Νόμων και Κανονισμών.

Άρθρον 13

Ἡ εν γένει εποπτεία της λειτουργίας του Ίερού Προσκυήματος άσκειται υπό του οικείου Μητροπολίτου.

Άρθρον 14

Τό Ίερόν Προσκύνημα έχει ιδίαν σφραγίδα, φέρουσαν εν τῷ μέσῳ τήν εικόνα του Άγίου Μακαρίου και περίξ αυτής κυκλιτερῶς, έξωτερικῶς μέν «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ», έσωτερικῶς δέ «ΙΕΡΟΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΑΓΙΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΥ - ΒΡΟΝΤΑΔΟΥ».

Άρθρον 15

Εις περίπτωση, καθ' ἣν παύη νά ύφίσταται τό Ίερόν Προσκύνημα, τούτο περιέρχεται μετά πάσης της κινητής και άκινήτου περιουσίας εις τήν δικαιοδοσίαν της Ίερῆς Μονῆς Μυρσινιδίου της Ίερῆς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν και Οίνουσσῶν, ως Μετόχιον αὐτῆς.

Άρθρον 16

Διά πᾶν έτερον θέμα, διά τό ὅποιον δέν προβλέπει ὁ παρών Κανονισμός ἢ έτεροι Νόμοι της Πολιτείας ἢ Εκκλησιαστικοί Κανονισμοί, άρμόδιον τυγχάνει τό οικεῖον Μητροπολιτικόν Συμβούλιον.

Άρθρον 17

Ο παρών Κανονισμός τροποποιεῖται δι' Άποφάσεως του Μητροπολιτικού Συμβουλίου της Ίερῆς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν και Οίνουσσῶν, μέ ύποχρεωτικῶς θετικῆν ψήφον του Σεβ. Προέδρου και κατόπιν έγκρίσεως της Δ.Ι.Σ. και της Ίερῆς Συνόδου της Ίεραρχίας της Έκκλησίας της Ελλάδος.

Άρθρον 18

Πάσα κανονιστική διάταξις, άφορῶσα εις τό Ίερόν Προσκύνημα και άντικειμένη εις τόν παρόντα Κανονισμόν, καταργεῖται.

Άρθρον 19

Ἡ ισχύς του παρόντος άρχεται ἅμα τῇ δημοσιεύσει αὐτῆς διά του επισήμου δελτίου της Ίερῆς Συνόδου της Έκκλησίας της Ελλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» και διά της Έφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Ἀθήναι, 9.10.2015

† Ο Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ο Ἀρχιγραμματεῖς
Ο Μεθώνης Κλήμης

Κανονισμός 277/2015

«Σύστασις καί Λειτουργία Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρυτῶν καί Αἰγιαλείας»

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔχουσα ὑπ' ὄψει:

1. Τά ἄρθρα 1 παρ. 4, 29 παρ. 2 ἔδαφ. β' καί 45 παρ. 5 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Φ.Ε.Κ. Α' 146/1977), ὅπως ἔχουν τροποποιηθεῖ.
2. Τάς ὑποχρεώσεις τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρός τό χριστεπώνυμον πλήρωμα, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἀπό τās Εὐαγγελικὰς ἐπιταγὰς, τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας καί τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.
3. Τάς ὑφισταμένας κοινωνικάς καί πνευματικάς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρυτῶν καί Αἰγιαλείας.
4. Τήν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 810/03.11.2014 πρότασιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καλαβρυτῶν καί Αἰγιαλείας κ. Ἀμβροσίου.
5. Τήν ἀπό 18.11.2014 Γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.
6. Τήν ἀπό 11.12.2014 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.
7. Τήν ἀπό 9.10.2015 Ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Ἀποφασίζει

ἐγκρίνει τόν Κανονισμόν 277/2015, ἔχοντα οὕτω:

Κανονισμός 277/2015
«Σύστασις καί λειτουργία Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρυτῶν καί Αἰγιαλείας»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἄρθρον 1

Σύστασις, Ἔδρα, Σφραγίδα καί Σκοποί

1. Συνιστᾶται εἰς τήν Ἱερά Μητρόπολιν Καλαβρυτῶν καί Αἰγιαλείας Ἐκκλησιαστικό Μουσεῖο μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτῆρα, τό ὁποῖο θά λειτουργεῖ ὡς ἐξηρητημένη ὑπηρεσία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, μέ ἔδρα τό Μητροπολιτικό Μέγαρον τῆς πόλεως τοῦ Αἰγίου. Γιά τή στέγα-

σι τοῦ Μουσείου παραχωρεῖται πρός χρήση ὁ Α' ὄροφος τοῦ κτιρίου πού εὑρίσκεται παραπλευρῶς τῆς Ἐπισκοπικῆς οἰκίας, ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν ὁδῶν Αἰγιαλέως καί Μελετοπούλων 44.

2. Τό Ἐκκλησιαστικό Μουσεῖο ἀνήκει κατ' ἀποκλειστική κυριότητα, νομή καί κατοχή στήν Ἱερά Μητρόπολιν Καλαβρυτῶν καί Αἰγιαλείας καί διοικεῖται σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

3. Τό Μουσεῖο ἔχει κυκλική σφραγίδα μέ δύο ἐπαλλήλους κύκλους, ἡ ὁποία εἰς τό κέντρο ἔχει τήν εἰκόνα τοῦ κτιρίου τοῦ Μουσείου. Στόν ἐξωτερικό κύκλον ἀναγράφεται: «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ ΚΑΙ ΑΙΓΙΑΛΕΙΑΣ» καί στόν ἐσωτερικό «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΙΓΙΟΥ».

4. Σκοπός τοῦ Μουσείου εἶναι: α) Ἡ συγκέντρωσις, διαφύλαξις, συντήρησις, ἔκθεσις καί προβολή τῶν πάσης φύσεως ἐκκλησιαστικῶν κειμηλίων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἥτοι: ἱερῶν εἰκόνων, σκευῶν, ἀμφίων, χειρογράφων, ἐντύπων βιβλίων, ἐγγράφων καί κειμηλίων ἐθνικοῦ καί ἡσαογραφικοῦ χαρακτῆρα, ὑποκειμένων σέ κινδύνους φθορᾶς, β) Ἡ ὀργάνωσις ἐκδηλώσεων, ἡ πραγματοποιήσις ἐκδόσεων καί κάθε ἄλλη δραστηριότητα σχετιζομένη μέ τήν ἐκκλησιαστική τέχνη καί τήν ἱστορία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, μέ σκοπό τήν πνευματική κατάρτιση τῶν ἐπισκεπτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

Διοικητικό Συμβούλιον καί Ἀρμοδιότητες

Ἄρθρον 2

Τό Ἐκκλησιαστικό Μουσεῖο ὡς ὑπηρεσία τελεῖ ὑπό τόν πνευματικό, διοικητικό, ἱεραρχικό καί οἰκονομικό ἔλεγχον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρυτῶν καί Αἰγιαλείας καί διοικεῖται ἀπό πενταμελῆ Διαχειριστική Ἐπιτροπή, ἀποτελούμενη ἀπό τόν ἐκάστοτε Μητροπολίτην Καλαβρυτῶν καί Αἰγιαλείας, ὡς Πρόεδρον, ἢ τόν Ἀναπληρωτή του, τόν ἐκάστοτε Πρωτοσύγκελλον ἢ Ἀρχιερατικό Ἐπίτροπον καί τέσσαρα (4) μέλη: δύο κληρικοῦ καί δύο ἡλαϊκοῦ, οἱ ὁποῖοι διορίζονται μέ ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου. Κριτήριον ἐπιλογῆς τῶν τεσσάρων μελῶν εἶναι ἡ σχετική κατάρτισίς τους σέ θέματα ἐκκλησιαστικῆς τέχνης καί ἱστορίας. Ἡ θτεία τους θά

είναι τριετής, δυναμένη να ανανεωθεί από τον Σεβασμιώτατο Πρόεδρο διά Πράξεως αυτού και τό αξίωμα τυγχάνει τιμητικό και άμισθο.

Άρθρον 3

1. Η Διαχειριστική Έπιτροπή συνεδριάζει κατόπιν προσκλήσεως του Προέδρου αυτού και βρίσκεται σε άπαρτία όταν παρίστανται τουλάχιστον τρία (3) μέλη. Άποφασίζει επί των όριζομένων, διά της προσκλήσεως θεμάτων της ήμερησίας διατάξεως.

2. Η Διαχειριστική Έπιτροπή κατά την πρώτη συνεδρίαση όρίζει ένα έκ των δύο κληρικών ως Γραμματέα.

3. Οι άποφάσεις της Διαχειριστικής Έπιτροπής λαμβάνονται κατά πλειοψηφία. Σέ περίπτωση ίσοψηφίας υπερερεί ή ψηφος του Προέδρου.

Άρθρον 4

1. Ο Πρόεδρος εκπροσωπεί τό Μουσείο ένώπιον πάσης διοικητικής και δικαστικής άρχης, συγκαλεί την Έπιτροπή σε συνεδρίαση, όρίζει την ήμερήσια διάταξη, υπογράφει τά έγγραφα, εποπτεύει τή λειτουργία του Μουσείου, επιβλέπει και ελέγχει την εφαρμογή των διατάξεων του παρόντος και των άποφάσεων της Έπιτροπής.

2. Ο γραμματέας διεξάγει την άλληλογραφία, τηρεί τά Πρακτικά των συνεδριάσεων, της Διαχειριστικής Έπιτροπής ως και τό Πρωτόκολλο άλληλογραφίας.

Άρθρον 5

Η Διαχειριστική Έπιτροπή διοικεί και διαχειρίζεται τό Μουσείο και ειδικότερα:

α) Όρίζει τή χρήση των χώρων του Μουσείου, τον άριθμό και τον τρόπο εκθέσεως των κειμηλίων, τίς ήμέρες και ώρες επισκέψεως του Μουσείου, οι όποίες πρέπει να είναι προκαθορισμένες και να έχουν εύρέως γνωστοποιηθεί στό κοινό.

β) Άποφασίζει την εκτέλεση οικοδομικών και λοιπών έργων, την έκδοση βιβλίων, φωτογραφιών, διαφανειών, αντιγράφων των κειμηλίων, των εκδόσεων σχετικού ψηφιακού ύλικού κ.λπ.

γ) Άποφασίζει περί της οργανώσεως έκδηλώσεων, προγραμμάτων και πάσης φύσεως δραστηριότητας του Μουσείου,

δ) Άποδέχεται τίς δωρεές υπέρ του Μουσείου.

ε) Μεριμνά για τον εμπλουτισμό του Μουσείου μέ δωρεές ή και άγορές άντικειμένων, καθώς και για την συντήρηση των άντικειμένων, συνεργαζόμενο μέ τίς άρμόδιες ύπηρεσίες του Υπουργείου Πολιτισμού, ιδίως μέ την Έφορεία Άρχαιοτήτων Άχαΐας που έδρεύει στην Πάτρα.

στ) Καταρτίζει σχέδιο άντιμετώπισεως καταστάσεων έκτάκτου ανάγκης και εφαρμόζει όλα τά άπαραίτητα μέτρα άσφαλείας για τή διαφύλαξη των έκθεμάτων και την προστασία τους από κάθε κίνδυνο και κλοπή.

Άρθρον 6

Γενικώς δέν επιτρέπεται ή άπομάκρυνση κειμηλίων από τό Μουσείο. Έπιτρέπεται κατ' έξάίρεση μόνο σε ειδικές περιπτώσεις και μέ αιτιολογημένη όμόφωνη άπόφαση της Διαχειριστικής Έπιτροπής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

Πόροι, περιουσία του Μουσείου και διαχείριση αυτών:

Άρθρον 7

Πόροι του Έκκλησιαστικού Μουσείου είναι:

α. οι έπιχορηγήσεις Δήμων, Όργανισμών και Νομικών Προσώπων Δημοσίου ή Ίδιωτικού Δικαίου

β. οι έπιχορηγήσεις του Έλληνικού Δημοσίου και της Εύρωπαϊκής Ένώσεως

γ. οι διατιθέμενες υπέρ αυτού, έκ μέρους ιδιωτών, κληρονομίες, κληροδοσίες και δωρεές

δ. κάθε νόμιμο έσοδο μή προβλεπόμενο από τον παρόντα Κανονισμό.

Άρθρον 8

Οι πόροι του Έκκλησιαστικού Μουσείου διατίθενται:

α. διά την συντήρηση των κειμηλίων του Μουσείου

β. διά την εκτέλεση έργων έξωραΐσμού και συντηρήσεως των έγκαταστάσεών του

γ. διά τίς δαπάνες κλιματισμού, φωτισμού και τηλεφωνικής συνδέσεως του Μουσείου

δ. διά πάσα δαπάνη προβλεπόμενη από τον προϋπολογισμό του Μουσείου

ε. για την άγορά, έξ ιδιωτών ή νομικών προσώπων, κειμηλίων, προς εμπλουτισμό του.

Άρθρον 9

Πάσα δαπάνη του Έκκλησιαστικού Μουσείου έξυπηρετείται από τίς πιστώσεις που προβλέπονται σχετικά στον προϋπολογισμό της Έρας Μητροπόλεως Καλαβρύτων και Αιγιαλείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Βιβλία - Προσωπικό - Γενικές Διατάξεις

Άρθρον 10

Τό Μουσείο τηρεί άριθμημένα και θεωρημένα υπό του Προέδρου της Διαχειριστικής Έπιτροπής, τά έξής βιβλία:

α) Βιβλίο Πρακτικών Συνεδριάσεων, β) Πρωτόκολλο άλληλογραφίας, δ) Βιβλίο Μητρώου κειμηλίων, στό όποίο γίνεται πλήρη περιγραφή αυτών. Τά στοιχεία των άνωτέρω Βιβλίων δύνανται να καταχωρούνται και σε ήλεκτρονική μορφή.

Άρθρον 11

1. Διά την άντιμετώπιση των αναγκών λειτουργίας του Μουσείου δύνανται να προσλαμβάνονται:

α) Ἐπιστημονικός Συνεργάτης καί Ἐπιμελητής, εἰδικός ἐπιστήμων, κατά προτίμηση πτυχιούχος Θεολογίας ἢ Ἱστορίας - Ἀρχαιολογίας, ὁ ὁποῖος δύναται νά εἶναι καί ἕνας ἐκ τῶν ἡσυχῶν μελῶν τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς.

β) Φύλακας, ἀπόφοιτος Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης.

2. Ἡ κατά τά ἀνωτέρω πρόσληψη γιά ὀρισμένο ἢ ἄοριστο χρόνο ἢ μέ σύμβαση γίνεται μέ ἀπόφαση τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου ἔπειτα ἀπό πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ἡ οἰκονομική δυνατότητα. Δύνανται νά παρέχουν ὑπηρεσίες στό Μουσεῖο καί πρόσωπα, τά ὁποῖα ἐπιθυμοῦν νά προσφέρουν ἑθελοντικά τίς ὑπηρεσίες τους, ἐφ' ὅσον διαθέτουν τά ἀνωτέρω προβλεπόμενα προσόντα.

ἄρθρον 12

1. Ὁ Ἐπιστημονικός Συνεργάτης - Ἐπιμελητής, μερμῆ γιά τήν καλή λειτουργία τοῦ Μουσείου, τή μελέτη, τήν προβολή καί τόν ἐμπλουτισμό τῶν κειμηλίων αὐτοῦ, ἐποπτεύει τίς ἐκδόσεις καί λοιπές δραστηριότητες αὐτοῦ, εἰσηγεῖται πρὸς τήν Ἐπιτροπή ἐπί παντός θέματος, πού ἀφορᾶ στό Μουσεῖο καί στίς δραστηριότητές του. Ἐπίσης εἶναι ὑπεύθυνος γιά τήν καταγραφή καί μελέτη τοῦ ὑλικοῦ τοῦ Μουσείου, τήν τήρηση τοῦ Βιβλίου Μητρώου Κειμηλίων, τήν ἐπιμέλεια τῶν ἐκδόσεων καί λοιπῶν δραστηριοτήτων αὐτοῦ καί τήν ὑποδοχή τῶν ἐπισκεπτῶν.

2. Ὁ φύλακας εἶναι ὑπεύθυνος γιά τή φύλαξη τῶν κειμηλίων, τήν ἔκδοση τυχόν εἰσιτηρίων εἰσόδου, τήν εἴσπραξη τοῦ ἀντιτίμου καί τήν ἀπόδοση τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ στόν Ταμία.

ἄρθρον 13

Σέ περίπτωση διαλύσεως τοῦ Μουσείου τά κειμήλια ἐπιστρέφονται στίς Ἱερές Μονές καί τοῦς Ἱεροῦς Ναοῦς, ἀπό τοῦς ὁποῖους προήλθαν. Ἡ ἀπόφαση περὶ διαλύσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου ὑποβάλλεται πρὸς ἔγκριση στό Μητροπολιτικό Συμβούλιο καί στήν Ἱερά Σύνοδο, διά τά κατ' αὐτήν.

ἄρθρον 14

Ἀρμόδιο γιά τή ρύθμιση παντός θέματος μή προβλεπόμενου ὑπό τοῦ παρόντος εἶναι τό Μητροπολιτικό Συμβούλιο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καθαβρύτων καί Αἰγιαλείας.

ἄρθρον 15

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχει ἀπό τῆς δημοσιεύσεώς του στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Δημοσιεύεται ἐπίσης καί στό ἐπίσημο Δελτίο «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ἄρθρον 16

Ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δέν προκαλεῖται δαπάνη σέ βάρος τοῦ Προϋπολογισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καθαβρύτων καί Αἰγιαλείας.

Ἀθήναι, 9.10.2015

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Κανονισμός υπ' αριθμ. 269/2015
«Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως τῶν Κανονισμῶν
συστάσεως και λειτουργίας Ἱερῶν Προσκυνημάτων
καί τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξῶν
καί Διαποντίων Νήσων»

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἄρθρον 1

Λαβοῦσα υπ' ὄψιν:

1. Τά ἄρθρα 1 παρ. 4, 29 παρ. 2, 45 παρ. 5 καί 59 παρ. 1 τοῦ νόμου 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Α' 146), ὅπως αὐτά ἔχουν τροποποιηθεῖ (ἄρθρ. 68 ν. 4235/2014),

2. Τάς ὑποχρεώσεις τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρὸς τό χριστεπώνυμον πλήρωμα, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἀπό τās Εὐαγγελικὰς ἐπιταγὰς, τούς Ἱερούς Κανόνες καί τούς νόμους τοῦ Κράτους,

3. Τάς ὑφισταμένας κοινωνικάς καί πνευματικάς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξῶν καί Διαποντίων Νήσων, καί ἰδιαιτέρως τήν ἀνάγκη ἐναρμονίσεως τῶν Κανονισμῶν τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων καί τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου αὐτῆς πρὸς τό ἄρθρον 68 τοῦ ν. 4235/2014.

4. Τάς υπ' αριθμ. 1566/368/1.12.2014, 1569/371/-1.12.2014, 1567/369/1.12.2014, 1568/370/1.12.2014 καί 1570/372/1.12.2014 Προτάσεις τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κερκύρας, Παξῶν καί Διαποντίων Νήσων κ. Νεκταρίου,

5. Τήν ἀπό 11.12.2014 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

6. Τήν ἀπό 9.10.2015 Ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας,

Ἀποφασίζει

ἐγκρίνει τόν υπ' αριθμ. 269/2015 Κανονισμόν ἔχοντα οὕτω:

Κανονισμός υπ' αριθμ. 269/2015
 «Περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως
 τῶν Κανονισμῶν συστάσεως καί λειτουργίας
 Ἱερῶν Προσκυνημάτων
 καί τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου
 τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας,
 Παξῶν καί Διαποντίων Νήσων»

Ἡ υπ' αριθμ. 14/1971 Κανονιστικὴ Διάταξη «Περί διοικήσεως καί διαχειρίσεως τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος Ἁγίου Σπυριδῶνος Κερκύρας» (ΦΕΚ Α' 143/1971) τροποποιεῖται καί συμπληρώνεται ὡς ἀκολουθῶς:

I. Τό ἄρθρον 1 ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

« Ἄρθρον 1

1. Ὁ Ἱερός Ναός Ἁγίου Σπυριδῶνος Κερκύρας ἀποτελεῖ Ἱερό Προσκύνημα καί ἴδιον Νομικόν Πρόσωπον Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Ν.Π.Ι.Δ.) μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτῆρα μέ τήν ἐπωνυμία "Ἱερό Προσκύνημα Ἁγίου Σπυριδῶνος Κερκύρας".

2. Τό Ἱερό Προσκύνημα ἔχει ἔδρα τήν πόλη τῆς Κερκύρας.

3. Τό Ἱερό Προσκύνημα τελεῖ ὑπὸ τήν ἐποπτεία τοῦ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.) τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξῶν καί Διαποντίων Νήσων.

4. Τό Ἱερό Προσκύνημα ἔχει σφραγίδα φέρουσα ἐν τῷ μέσῳ τήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος καί περίξ τās λέξεις "Ἱερό Προσκύνημα Ἁγίου Σπυριδῶνος Κερκύρας 1967"».

II. Προστίθεται ἄρθρο 1Α ὡς ἑξῆς:

« Ἄρθρον 1Α

Σκοπὸ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος εἶναι:

α. Ἡ συντήρησις, ἡ ἐπισκευή καί ὁ ἐξωραϊσμός τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καί τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ.

β. Ἡ ἀνελλιπής τέλεισις τῆς Θείας Λειτουργίας, τῶν ὑπολοίπων Ἱερῶν Μυστηρίων καί Ἀκολουθιῶν κατὰ τήν τάξιν καί τήν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

γ. Ἡ ἄσκησις πνευματικοῦ, φιλανθρωπικοῦ καί κοινωνικοῦ ἔργου τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος ὡς καί ἡ συμβολή του εἰς τό πνευματικό, φιλανθρωπικό καί κοινωνικό ἔργο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως».

III. Εἰς τό ἄρθρο 8 προστίθεται ἐδάφιο η) ὡς ἑξῆς:

«η) Κάθε νόμιμον ἔσοδον, συνᾶδον πρὸς τὸν χαρακτήρα καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος».

IV. Ἡ περίπτωση α) τοῦ ἄρθρου 10 ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«α) Διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς λειτουργίας τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων, ὅποτε καὶ ἂν ἀπαιτηθῇ ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἔσοδων τῶν περιπτώσεων α', β', γ' καὶ δ' τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ».

V. Ἡ περίπτωση δ) τοῦ ἄρθρου 11 ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«δ) Διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν κοινωνικῶν, προνοιακῶν, φιλανθρωπικῶν καὶ κοινωφελῶν σκοπῶν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος (ἐνίσχυσιν μαθητῶν, φοιτητῶν, ἀσθενῶν, ὑπερῆλικων, πολυτέκνων καὶ ἀπόρων)».

I. Τὸ ἄρθρον 14 ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

« Ἄρθρον 14

Διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ταμείου πληρωμὴν ποσοῦ ἀνωτέρου τῶν πεντακοσίων εὐρώ (500,00 €) ἀπαιτεῖται ἀπόφασις τῆς Διοικουσίας Ἐπιτροπῆς, πᾶν δὲ ἄνευ τοιαύτης ἀποφάσεως καταβαλλόμενον ποσὸν βαρύνει τὸν Ταμίαν».

VII. Τὸ ἄρθρον 15 ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

« Ἄρθρον 15

Ὁ ταμίης δὲν δύναται νὰ κρατῇ εἰς χεῖρας του ποσὸν ἄνω τῶν χιλίων εὐρώ (1.000,00 €). Τὸ ἐπὶ πλέον τοῦτου καταθέτει εἰς τὴν Τράπεζαν ἢ τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευτήριον».

VIII. Τὸ ἄρθρον 22 ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

« Ἄρθρον 22

Εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ Ἱερό Προσκύνημα παύσει νὰ ἐξυπηρετῇ τὸν σκοπὸ λειτουργίας του, δύναται νὰ καταργηθῇ μὲ ἀπόφαση τῆς Δ.Ι.Σ. καὶ ἐγκρισί τῆς Ι.Σ.Ι., ἐπὶ σχετικῆς Πράξεως - Προτάσεως τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, ἢ ὁποία θὰ ἐγκρίνη τὴν σχετικὴ ἀπόφαση τῆς Διοικουσίας Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος. Ἡ ἀκίνητη καὶ κινητὴ περιουσία τοῦ διαλυθέντος Ἱεροῦ Προσκυνηματος περιέρχεται αὐτοδικαίως στὸ Νομικὸ Πρόσωπο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων».

Ἄρθρον 2

Ὁ ὑπ' ἀριθμ. 194/2009 Κανονισμὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ συστάσεως, λειτουργίας καὶ διαχειρίσεως τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ Ἁγίων Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρου» (ΦΕΚ Α' 220/2009) τροποποιεῖται καὶ συμπληρῶνεται ὡς ἀκολουθῶς:

I. Τὸ ἄρθρον 1 ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

« Ἄρθρον 1

1. Ὁ Ἱερός Ναὸς Ἁγίων Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρου ἀποτελεῖ Ἱερό Προσκύνημα καὶ ἴδιον Νομικὸν Πρόσωπον

Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Ν.Π.Ι.Δ.) μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτήρα μὲ τὴν ἐπωνυμία "Ἱερό Προσκύνημα Ἁγίων Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρου" καὶ τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τοῦ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.) τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων.

2. Τὸ Ἱερό Προσκύνημα ἐδρεύει στὴν πόλιν τῆς Κερκύρας καὶ συγκεκριμένα στὸν Ἱερό Ναὸ Ἁγίων Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρου, κέκτηται δὲ ἰδίαν σφραγίδα φέρουσα ἐν τῷ μέσῳ τὴν εἰκόνα τῶν Ἁγίων Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρου καὶ πέριξ τὰς λέξεις "ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ, ΠΑΞΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΠΟΝΤΙΩΝ ΝΗΣΩΝ - ΙΕΡΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΑΓΙΩΝ ΙΑΣΟΝΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΥ"».

II. Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 11 ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«1. Τὸ Ἱερόν Προσκύνημα διαλύεται καὶ καταργεῖται δι' ἀποφάσεως τῆς Δ.Ι.Σ. καὶ ἐγκρίσεως τῆς Ι.Σ.Ι., κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου, ὅταν δὲν ἐκπληρῶναι τίς ἐκκλησιολογικὲς αὐτοῦ προϋποθέσεις καὶ τὴν ἀποστολὴν του, ὅταν παρεκκλίνει τῶν σκοπῶν του ἢ ὅταν εἶναι πλέον ἀνέφικτος ἢ λειτουργία του».

Ἄρθρον 3

Ὁ ὑπ' ἀριθμ. 21/1981 Κανονισμὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους Παξῶν» (ΦΕΚ Α' 330/1981) τροποποιεῖται καὶ συμπληρῶνεται ὡς ἀκολουθῶς:

I. Μετὰ τὸ ἄρθρον 1 προστίθεται ἄρθρον 1Α ὡς ἑξῆς:

« Ἄρθρον 1Α

Τὸ Ἱερό Προσκύνημα ἔχει ἔδρα εἰς τὴν νῆσον τῶν Παξῶν καὶ τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τοῦ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.) τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων».

II. Μετὰ τὸ ἄρθρον 7 προστίθεται ἄρθρον 7Α ὡς ἑξῆς:

« Ἄρθρον 7Α

Σκοποὶ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος εἶναι:

α. Ἡ συντήρησις, ἢ ἐπισκευὴ καὶ ὁ ἐξωραϊσμὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ.

β. Ἡ ἀνελλιπής τέλεισις τῆς Θείας Λειτουργίας, τῶν ὑπολοίπων ἱερῶν Μυστηρίων καὶ Ἀκολουθιῶν κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὴν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

γ. Ἡ ἄσκησις πνευματικοῦ, φιλανθρωπικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἔργου τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος ὡς καὶ ἡ συμβολὴν του εἰς τὸ πνευματικὸν, φιλανθρωπικὸν καὶ κοινωνικὸν ἔργο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

δ. Ἡ ἐνίσχυσις τοῦ φιλανθρωπικοῦ καὶ ἐν γένει κοινωνικοῦ ἔργου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἐν τῇ νήσῳ τῶν Παξῶν.

πόλη της Κερκύρας και συγκεκριμένως λειτουργεί εις τόν ιστορικόν Ἱερόν Ναόν Ἀγίων Πατέρων Κερκύρας.

3. Ὁ Ἱερός Ναός Ἀγίων Πατέρων, εἰς τόν ὁποῖον στεγάζεται τό Μουσεῖον, θά λειτουργῆ ὡς Ἱερός Ναός κατά τās Κυριακάς καί τās λοιπάς μεγάλης ἐορτάς καί κατά τήν ἐορτήν του, τās δέ ὑπολοίπους ἡμέρας καί ὥρας θά λειτουργῆ ὡς Μουσεῖον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως».

II. Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 13 ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«2. Τό παρόν Μουσεῖον καταργεῖται καί διαλύεται ἐφ' ὅσον δέν ἐκπληρώνει τούς σκοπούς του καί ὡς ἐκ τούτου καθίσταται ἀνέφικτος ἡ λειτουργία του, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐγκρινομένης ὑπό τοῦ Μητροπολίτου, τῶν πράξεων τούτων ἐγκρινομένων ὑπό τῆς Δ.Ι.Σ. καί τῆς Ι.Σ.Ι., δι' ἀποφάσεως τῆς δημοσιευομένης στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως».

III. Ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 13 ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«3. Ἀπό τή δημοσίευσή της ὡς ἄνω ἀποφάσεως στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως παύει ὑφιστάμενο τό

Ἰδρυμα καί ἡ περιουσία αὐτοῦ περιέρχεται αὐτοδικαίως εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Κερκύρας, Παξῶν καί Διαποντίων Νήσων».

ἄρθρον 6

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπό τῆς δημοσιεύσεώς του διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ Κανονισμός δημοσιεύεται καί εἰς τό ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

ἄρθρον 7

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δέν προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξῶν καί Διαποντίων Νήσων ἢ τῶν ἀναφερομένων εἰς αὐτόν ἐκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων.

Ἀθῆναι, 9 Ὀκτωβρίου 2015

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Κανονισμός υπ' αριθμ. 276/2015
«Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως
του υπ' αριθμ. 37/1986 Κανονισμού (ΦΕΚ 213/Α' /30.11.1987)
“Περί λειτουργίας, διοικήσεως και διαχειρίσεως του
εις Μεγάλην Παναγίαν Χαλκιδικής Ἱεροῦ Προσκυνηματος Παναγίας
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὑδρους καὶ Ἀρδαμερίου”»

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Λαβοῦσα υπ' ὄψιν:

1. Τὰ ἄρθρα 1 παρ. 4, 29 παρ. 2 καὶ 59 παρ. 1 τοῦ νόμου 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Α' 146), ὅπως αὐτά ἔχουν τροποποιηθεῖ (ἄρθρ. 68 ν. 4235/2014),

2. Τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, αἱ ὁποῖα ἀπορρέουν ἀπὸ τὰς Εὐαγγελικὰ ἐπιταγὰς, τοὺς Ἱεροῦς Κανόνες καὶ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους,

3. Τὰς ὑφισταμένους κοινωνικὰς καὶ πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὑδρους καὶ Ἀρδαμερίου,

4. Τὴν υπ' αριθμ. 611/17.10.2014 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὑδρους καὶ Ἀρδαμερίου κ. Θεοκλήτου,

5. Τὴν υπ' αριθμ. 101/2014 Γνωμοδότησιν τοῦ Εἰδικοῦ Νομικοῦ Συμβούλου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

6. Τὴν ἀπὸ 5.11.2014 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

7. Τὴν ἀπὸ 9.10.2015 Ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας,

Ἀποφασίζει

ψηφίζει τὸν υπ' αριθμ. 276/2015 Κανονισμόν ἔχοντα οὕτω:

Κανονισμός υπ' αριθμ. 276/2015

«Περί τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως
 τοῦ υπ' αριθμ. 37/1986 Κανονισμοῦ
 (ΦΕΚ 213/Α' /30.11.1987)

“Περί λειτουργίας, διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τοῦ
 εἰς Μεγάλην Παναγίαν Χαλκιδικῆς
 Ἱεροῦ Προσκυνηματος Παναγίας
 τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱερισσοῦ,
 Ἁγίου Ὑδρους καὶ Ἀρδαμερίου”».

ἄρθρον 1

Εἰς τὸν Κανονισμόν υπ' αριθμ. 37/1986 (ΦΕΚ Α' 213/1987) προστίθεται, κατόπιν τοῦ ἄρθρου 2 καὶ πρὸ τοῦ ἄρθρου 3, ἄρθρον 2Α, ἔχον ὡς ἀκολουθῶς:

« ἄρθρον 2Α
 Σκοποὶ

Σκοποὶ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος εἶναι:

α. Ἡ προαγωγή καὶ ἐξυπηρέτησις τῆς πάσης φύσεως λειτουργίας, ἡ συντήρησις, ἀναστήλωσις, ἀνάδειξις, μελέτη καὶ διάσωσις τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας καὶ τῶν προσκισμάτων αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ οἰκονομικὴ στήριξις αὐτῶν ἐκ τῶν ἐτησίων προσόδων του.

β. Ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ χριστιανικοῦ, πνευματικοῦ, φιλανθρωπικοῦ, πολιτιστικοῦ καὶ ἱεραποστολικοῦ ἔργου πρὸς ὄφελος τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς τοῦ Προσκυνηματος καὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὑδρους καὶ Ἀρδαμερίου.

γ. Ἡ ἴδρυσις, ἐγκατάστασις καὶ ἡ εὐθύνη λειτουργίας πνευματικῶν κέντρων, βιβλιοθηκῶν, παιδικῶν καὶ νεανικῶν κατασκηνώσεων.

δ. Ἡ ἐν γένει οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις τῶν δραστηριοτήτων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱερισσοῦ, Ἀγ. Ὑδρους καὶ Ἀρδαμερίου ἢ τῶν ἐκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων τῆς ἐποπτείας αὐτῆς, διὰ τῆς ἐπιχορηγήσεώς των.

ε. Ἡ ἐν γένει οἰκονομικὴ στήριξις ἐνδεῶν ἀδελφῶν ἢ ἡ χορήγησις ὑποτροφιῶν εἰς ἀπόρους σπουδαστάς.»

ἄρθρον 2

1. Τὸ ἄρθρον 9 τοῦ υπ' αριθμ. 37/1986 (ΦΕΚ Α' 213/1987) καταργεῖται.

2. Προστίθενται κατόπιν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Κανονισμοῦ υπ' αριθμ. 37/1986 (ΦΕΚ Α' 213/1987), νέα ἄρθρα 8-15, ἐνῶ τὰ ὑπάρχοντα ἄρθρα 8, 10, 11, 12 τοῦ ἐν λόγῳ Κανονισμοῦ ἀναριθμοῦνται εἰς ἄρθρα 16, 17, 18, 19. Τὰ ὡς ἄνω προστιθέμενα ἄρθρα 8-15 ἔχουν ὡς ἀκολουθῶς:

« Ἔρθρον 8 Οἰκονομική διαχείρισις

Ἡ οἰκονομική διαχείρισις τοῦ Προσκυνήματος εἶναι αὐτοτελής. Ἀσκεῖται ὑπὸ τοῦ ταμίου τοῦ Προσκυνήματος καὶ ἐλέγχεται ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων πρὸς τοῦτο ὀργάνων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱερισσοῦ, Ἁγ. Ὑρους καὶ Ἀρδαμερίου. Τηροῦνται ἅπαντα τὰ ἐκ τοῦ νόμου προβλεπόμενα βιβλία καὶ δικαιολογητικά.

Ἔρθρον 9 Τηρούμενα βιβλία

Τὸ Προσκύνημα τηρεῖ τὰ κατωτέρω διαχειριστικά βιβλία, συμφώνως πρὸς τὸ σύστημα τηρήσεως λογιστικῶν βιβλίων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Νομικῶν Προσώπων, θεωρημένων παρὰ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως:

- α) Βιβλίον Πρακτικῶν τῶν συνεδριάσεων τῆς Δ.Ε.
- β) Βιβλίον Πρωτοκόλλου εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐγγράφων
- γ) Βιβλίον Ταμείου, διπλότυπα Γραμμάτια Εἰσπράξεων καὶ διπλότυπα Ἐντάλματα Πληρωμῶν, ἐκτελεστέα ἐφ' ὅσον φέρουν τὰς ὑπογραφὰς τοῦ Προέδρου τοῦ Προσκυνήματος ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ταμίου τοῦ Προσκυνήματος
- δ) Φάκελος διαφυλάξεως διαχειριστικῶν στοιχείων
- ε) Βιβλίον Ὑλικῶν, εἰς τὸ ὁποῖον καταγράφονται τὰ κινητὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἔχουν διατεθῆ πρὸς χρῆσιν τοῦ Προσκυνήματος
- στ) Βιβλίον Κτηματολογίου, εἰς τὸ ὁποῖον καταγράφονται τὰ ἀκίνητα περιουσιακὰ στοιχεῖα τοῦ Προσκυνήματος
- ζ) Βιβλίον ἐγγραφῆς τῶν κατασκηνωτῶν καὶ στελεχῶν
- η) Βιβλίον συμβάντων.

Ἔρθρον 10

Συνιστᾶται παρὰ τῷ Ἱερῷ Προσκυνήματι ὑπηρεσία ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐκκλησιαστικαὶ Κατασκηνώσεις Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὑρους καὶ Ἀρδαμερίου», μὲ ἔδραν τὴν ἔδραν τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Προσκυνήματος Παναγίας, ἢ ὁποῖα ὑπηρεσία φιλοξενεῖται καὶ λειτουργεῖ εἰς τὰς ὑπαρχούσας ἐγκαταστάσεις τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος ἐντὸς τῆς Δημοτικῆς Κοινότητος Μεγάλῃς Παναγίας Δήμου Ἀριστοτέλους Χαλκίδικῆς.

Ἔρθρον 11

Ὁργάνωσις καὶ Διοικήσις Κατασκηνώσεων

1. Αἱ κατασκηνώσεις τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος διοικοῦνται ὑπὸ τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος.
2. Τὸ ἀπαιτούμενον προσωπικὸν διὰ τὰς λειτουργικὰς ἀνάγκας τῶν κατασκηνώσεων τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος καλύπτεται πρωτίστως ὑπὸ ἐθελοντῶν. Εἰς περίπτωσιν μὴ εὐρέσεως τοιοῦτων προσώπων ἢ Διοικητικῆ

Ἐπιτροπὴ δύναται νὰ προσλαμβάνῃ ἐργαζομένους ἐπὶ μισθῷ, καὶ μόνον διὰ τὰς περιόδους λειτουργίας τῶν Κατασκηνώσεων, μὲ σχέσιν ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὠρισμένου χρόνου.

Ἔρθρον 12

Εἰδικώτεροι ἀρμοδιότητες

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος ἔχει τὰς ἀκολουθούσας ἀρμοδιότητας ἐν σχέσει πρὸς τὰς Κατασκηνώσεις:

α) Ἀποφασίζει διὰ πᾶν θέμα ἀφορῶν εἰς τὴν ὀργάνωσιν, διοίκησιν καὶ λειτουργίαν τῶν Κατασκηνώσεων (ὡς π.χ. τὴν προμήθειαν τροφίμων, ποτῶν καὶ ἐτέρων ἀγαθῶν καὶ γενικῶς διὰ τὴν ὀρθολογικὴν διαχείρισιν τῶν διατεθειμένων πόρων ἐκάστης κατασκηνωτικῆς περιόδου).

β) Συνεργάζεται δι' ἅπαντα τὰ σχετικὰ πρὸς τὰς Κατασκηνώσεις ζητήματα μεθ' ἐτέρων ἐκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων (Ἐνορίαί, Μοναί, φιλοanthρωπικά καὶ κοινωφελῆ Ἰδρύματα κ.λπ.) ἢ διαφόρων πολιτιστικῶν, ἐπιστημονικῶν, φιλοanthρωπικῶν Συλλόγων, Σωματείων, Ἐνώσεων προσώπων, ὡς ἐπίσης καὶ μετὰ τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως καὶ γενικώτερον μετὰ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν καὶ φορέων πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τῶν Κατασκηνώσεων,

δ) Μεριμᾷ διὰ τὴν ἐξασφάλισιν οικονομικῶν πόρων διὰ τὴν εὐρυθμον, ὁμαλὴν καὶ ἀποτελεσματικὴν λειτουργίαν τῶν Κατασκηνώσεων,

ε) Καταρτίζει κατάλλογον τῶν στελεχῶν τῶν Κατασκηνώσεων καὶ ἀναθέτει καθήκοντα εἰς αὐτοὺς δι' ἐκάστην κατασκηνωτικὴν περίοδον,

στ) Καθορίζει τὰς κατασκηνωτικὰς περιόδους κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας ἐκάστου ἔτους, αἵτινες παραλλήλως ἀναλόγως τοῦ φύλλου καὶ τῆς ἡλικίας τῶν κατασκηνωτῶν, τὸν ἀριθμὸν τῶν κατασκηνωτῶν καὶ τῶν στελεχῶν ἐκάστης περιόδου,

ζ) Ἀποφασίζει ἐπὶ τῶν αἰτήσεων συμμετοχῆς εἰς τὰς δράσεις τῶν Κατασκηνώσεων, τὰς ὁποίας ὑποβάλλουσι οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ἢ οἱ γονεῖς τῶν ἢ οἱ ἔχοντες τὴν ἐπιμέλειάν των εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν εἶναι ἀνήλικοι.

η) Ἀποφασίζει διὰ τὴν ἀποβολὴν, κατόπιν εὐλόγου σοβαρᾶς αἰτίας, κατασκηνωτοῦ ἢ στελεχούς τῶν Κατασκηνώσεων.

θ) Ἀποφασίζει διὰ τὴν φιλοξενίαν συναντήσεων, σεμιναρίων, συνεδρίων καὶ λοιπῶν ποιμαντικῶν ἐκδηλώσεων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως εἰς τὰς ἐγκαταστάσεις τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος, ὡς καὶ διὰ τὴν παραχώρησιν αὐτῶν, ὑπὸ ὄρους, πρὸς χρῆσιν ὑπὸ ἐτέρων φορέων.

ι) Ἀποφασίζει διὰ πᾶν ἕτερον θέμα, τὸ ὁποῖον δὲν προβλέπεται εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν.

Ἔρθρον 13

Στελέχωσις τῶν Κατασκηνώσεων

1. Τὸ προσωπικὸν καὶ τὰ στελέχη τῶν Κατασκηνώσεων προσλαμβάνονται, παύονται, ἐποπτεύονται καὶ λο-

γοδοτούν εις τήν Δ.Ε. τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος, ἡ ὁποία τὰ ἐπιλέγει μέ κριτήριον καί γνώμονα τήν πίστιν, τήν ἀφοσίωσιν καί τόν σεβασμόν εις τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τās ειδικās καί δεδοκιμασμένας ικανότητας καί γνώσεις, τήν ἐξωθεν καλήν μαρτυρίαν, τήν ἠθικὴν ἀκεραιότητα, τήν ἀγάπην καί τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τόν συνάνθρωπον καί ἰδιαίτερος τήν συμμετοχὴν καί προσφορὰν εις τὸ νεανικὸν ἔργον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱερισσοῦ, Ἁγ. ᾤρους καί Ἀρδαμερίου.

2. Στελέχη τῶν Κατασκηνώσεων καί προσωπικόν:

α) Ὑπεύθυνος Κληρικός. Τήν γενικὴν εὐθύνην τῆς εὐρύθμου καί ἀποτελεσματικῆς λειτουργίας ἐκάστης κατασκηνωτικῆς περιόδου ἔχει ὑπεύθυνος Κληρικός, ὅστις ὀρίζεται παρὰ τοῦ Μητροπολίτου Ἱερισσοῦ, Ἁγ. ᾤρους καί Ἀρδαμερίου, ὁ ὁποῖος μετὰ διακριτικότητος συντονίζει, καθοδηγεῖ, ἐνισχύει, ἐπιβλέπει καί ἐλέγχει τὸ προσωπικὸν καί τὰ στελέχη, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εις τὰ πνευματικὰ θέματα, οὐδόλως ἀναμειγνυόμενος εις ἕτερα θέματα ὀργανώσεως, διοικήσεως ἢ λειτουργίας τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος. Τόν ὑπεύθυνον Κληρικὸν ἐπικουροῦν ὁ Ἀρχηγός καί οἱ Ὑπαρχηγοὶ τῶν κατασκηνωτικῶν περιόδων.

β) Ἀρχηγός. Δέον νά εἶναι ἀπόφοιτος Ἀνωτάτης ἢ Ἀνωτέρας Σχολῆς μέ εὐδόκιμον κατασκηνωτικὴν ἐμπειρίαν. Συντονίζει καί ἀποφασίζει δι' ἅπαντα τὰ θέματα ὀργανώσεως, διοικήσεως καί λειτουργίας τῆς κατασκηνωτικῆς περιόδου καί συνεργάζεται μετὰ τοῦ ὑπευθύνου Κληρικοῦ, οὐδόλως ἐπεμβαίνων εις πνευματικὰ θέματα.

γ) Ὑπαρχηγοί. Προβλέπεται εἰς ὑπαρχηγὸς ἀνά πεντήκοντα κατασκηνωτὰς, ὁ ὁποῖος δέον νά εἶναι τουλάχιστον ἀπόφοιτος Λυκείου. Ὁ ὑπαρχηγός συνεργάζεται μετὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ καί ἐκτελεῖ τὰ ἀνατιθέμενα ὑπ' αὐτοῦ καθήκοντα.

δ) Ὁμαδάρχαι. Δέον νά εἶναι τουλάχιστον ἀπόφοιτοι Λυκείου μέ κατασκηνωτικὴν ἐμπειρίαν. Ἀνά δέκα κατασκηνωτὰς προβλέπεται εἰς ὀμαδάρχης. Φροντίζει διὰ τās ἀνάγκας τῶν κατασκηνωτῶν τῆς ὀμάδος του, συνεργάζεται μετὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ καί τῶν Ὑπαρχηγῶν.

ε) Ἱατρός. Κατὰ τήν διάρκειαν ἐκάστης κατασκηνωτικῆς περιόδου ἡ Δ.Ε. τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος διατηρεῖ συνεργασίαν μεθ' ἑνὸς ἱατροῦ ἢ νοσοκόμου διὰ τήν ἐνδεομένην χρεῖαν παροχῆς ἱατρικῆς φροντίδος ὑπὲρ τῶν κατασκηνωτῶν καί στελεχῶν. Ὁ ἱατρός συνεργάζεται μετὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ καί τῶν στελεχῶν τῆς Κατασκηνώσεως.

στ) Προσωπικὸν Μαγειρείου. Τὸ μαγειρεῖον στελεχοῦται ἐξ ἐμπείρων μαγείρων καί βοηθῶν, οἱ ὁποῖοι συνεργάζονται μετὰ τοῦ ὑπευθύνου Κληρικοῦ καί τοῦ ἀρχηγοῦ, διὰ τήν κατάρτισιν τοῦ διατροφολογίου, τὸ ὁποῖον ὀφείλει νά τηρῆ τās καθιερωμένας νηστείας τῆς Ὁρθόδοξου Παραδόσεως, νά εἰσαγάγῃ τούς κατασκηνωτὰς εἰς μίαν πλεόν ὑγιεινὴν διατροφικὴν θεώρησιν, νά εἶναι ἰσορροπημένον καί ἐντὸς τῶν πιστώσεων τοῦ προϋπολογισμοῦ.

ᾤρθρον 14 Σφραγίς

Τὸ Ἱερόν Προσκύνημα ἔχει σφραγίδα, ἡ ὁποία φέρει δύο ὀμοκέντρους κύκλους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν ἐξωτερικός ἀναγράφει τās λέξεις «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΙΕΡΙΣΣΟΥ, ΑΓ. ΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΡΔΑΜΕΡΙΟΥ», ὁ δὲ ἐσωτερικός τās λέξεις «ΙΕΡΟΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΠΑΝΑΓΙΑΣ», ἐκ τρίτου δὲ ὑπάρχει εἰκὼν τῆς Πλατυτέρας Παναγίας εις τὸ κέντρον τῆς σφραγίδος.

ᾤρθρον 15 Κατάργησις τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος

1. Τὸ παρόν Ἱερόν Προσκύνημα καταργεῖται διὰ νεωτέρου Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ ἐπιχωρίου Μητροπολίτου.

2. Εἰς περίπτωσιν καταργήσεως τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος ἅπαντα τὰ κινητὰ καί ἀκίνητα περιουσιακὰ στοιχεῖα αὐτοῦ περιέρχονται αὐτοδικαίως εις τήν Ἱεράν Μητροπόλιν Ἱερισσοῦ, Ἁγίου ᾤρους καί Ἀρδαμερίου.»

ᾤρθρον 3

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως του διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ Κανονισμός δημοσιεύεται καί εις τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ᾤρθρον 4

Διὰ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ οὐδεμία δαπάνη προκαλεῖται εις βάρους τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱερισσοῦ, Ἁγίου ᾤρους καί Ἀρδαμερίου.

Ἀθῆναι, 9 Ὀκτωβρίου 2015

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Κανονισμός 270/2015
Περί ανακηρύξεως ὡς Προσκυνηματικοῦ,
λειτουργίας καί διαχειρίσεως
τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παναγίας τῆς Προυσιωτίσσης
περιοχῆς Βαρδατῶν Δήμου Λαμιέων
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1. Τά ἄρθρα 1 παρ. 4, 29 παρ. 2 ἔδαφ. β' καί 45 παρ. 5 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Φ.Ε.Κ. Α' 146/1977), ὅπως ἔχουν τροποποιηθεῖ.
2. Τάς ὑποχρεώσεις τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἀπὸ τὰς Εὐαγγελικὰς ἐπιταγὰς, τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας καί τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.
3. Τάς ὑφισταμένας κοινωνικὰς καί πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος.
4. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 1124/8.12.2014 Πρότασιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Νικολάου.
5. Τὴν ἀπὸ 116/31.12.2014 Γνωμοδότησιν τοῦ Εἰδικοῦ Νομικοῦ Συμβούλου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.
6. Τὴν ἀπὸ 14.1.2015 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.
7. Τὴν ἀπὸ 9.10.2015 Ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Ἀποφασίζει

ἐγκρίνει τὸν Κανονισμόν 270/2015, ἔχοντα οὕτω:

Κανονισμός 270/2015
Περί ἀνακηρύξεως ὡς Προσκυνηματικοῦ,
λειτουργίας καί διαχειρίσεως
τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παναγίας τῆς Προυσιωτίσσης
περιοχῆς Βαρδατῶν δήμου Λαμιέων
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος

Ἄρθρον 1

1. Ὁ Ἱερός Ναός Παναγίας τῆς Προυσιωτίσσης, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται ἐν τῇ περιοχῇ Βαρδατῶν τοῦ δήμου Λαμιέων καί ὁ ὁποῖος ἀπολαύει τῆς ἀγάπης καί εὐσεβείας τῶν κατοίκων τῆς Λαμίας, ἔχει ἐκπαλαί ἀποκτήσει μεγάλη λατρευτικὴ σημασία καί ἀπήχησι, καταστάς προσκυνηματικὸς τόπος καί ἱερός χώρος τελήσεως Ἱερῶν

Ἀκολουθιῶν καί ἀγιαστικῶν πράξεων τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀνακηρύσσεται Ἱερόν Προσκύνημα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος καί εἰς τὸ ἐξῆς θά λειτουργεῖ ὡς ἐκκλησιαστικὸ νομικὸ πρόσωπο Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Ν.Π.Ι.Δ.), τὸ ὁποῖο τελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτεῖαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος καί διοικεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

2. Ἐδρα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος εἶναι ὁ ἱστορικός Ἱερός Ναός Παναγίας τῆς Προυσιωτίσσης Βαρδατῶν, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται στό τοπικὸ διαμέρισμα «Βαρδατῶν» τῆς πόλεως Λαμίας.

3. Τὸ Ἱερόν Προσκύνημα ἔχει δική του κυκλικὴ σφραγίδα, πού φέρει στό κέντρο αὐτῆς τὴν εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου δεομένης καί κυκλικὰ τίς λέξεις «Ἱερά Μητρόπολις Φθιώτιδος - Ἱερός Προσκυνηματικός Ναός Παναγίας Προυσιωτίσσης Βαρδατῶν», ὑπάγεται δέ πνευματικὰ καί διοικητικὰ εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολη Φθιώτιδος, τῆς ὁποίας τὸ ἔργο ἐπικουρεῖ.

Ἄρθρον 2

Σκοπός

Σκοπός τοῦ ἀνωτέρω Ἱεροῦ Προσκυνηματος εἶναι ἡ ἀνάδειξι, συντήρησι, ἐπισκευή καί προβολή αὐτοῦ, καθὼς καί ἡ καλλιέργεια, προαγωγή καί ἐνίσχυσι τοῦ λειτουργικοῦ, ποιμαντικοῦ, θεολογικοῦ, ἐκπαιδευτικοῦ, πνευματικοῦ, φιλανθρωπικοῦ, πολιτιστικοῦ καί ἐν γένει ἱεραποστολικοῦ ἔργου τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος.

Ἄρθρον 3

Διοίκησις

1. Ἡ διοίκησι καί ἡ διαχείρισι τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος ἀσκεῖται ἀπὸ πενταμελῆ Διοικητικὴ καί Διαχειριστικὴ Ἐπιτροπή, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτην, ὡς Πρόεδρο, μὲ ἀναπληρωτὴ αὐτοῦ ἓνα κληρικὸν, τὸν ὁποῖο ὀρίζει ἐκάστοτε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης καί τέσσαρα μέλη λαϊκὰ, ἄνδρες ἢ γυναῖκες, κατοίκους Φθιώτιδος, μετὰ τῶν νομίμων ἀναπληρωτῶν αὐτῶν.

2. Ο διορισμός των λαϊκών μελών γίνεται από τό Μητροπολιτικό Συμβούλιο, μετά από σχετική πρόταση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου.

3. Η θτεία των μελών τής Έπιτροπής είναι τριετής. Η Έπιτροπή διέπεται από τίς διατάξεις που ισχύουν γιά τά Έκκλησιαστικά Ένοριακά Συμβούλια, αι δέ πράξεις αυτής υπόκεινται στην έγκριση του Μητροπολιτικού Συμβουλίου.

4. Τό Έρό Προσκύνημα έκπροσωπείται ένώπιον των Δικαστηρίων και κάθε άλλης Άρχης από τόν Πρόεδρο τής Διοικητικής και Διαχειριστικής Έπιτροπής ή από τόν αναπληρωτή αυτού, εάν δέν όριση άλλον ό Πρόεδρος.

Άρθρον 4 Πόροι

Πόροι του Έροϋ Προσκυνήματος είναι:

α) Αι πρόσοδοι του Έ. Προσκυνήματος εκ κηροϋ, άφιερωμάτων, δωρεών κ.λπ. και εκ τής άκινήτου και κινητής περιουσίας αυτού.

β) Αι έπιχορηγήσεις και αι έν γένει εισφορές των εκκλησιαστικών νομικών προσώπων, των άλλων Νομικών Προσώπων Δημοσίου ή ιδιωτικού Δικαίου, ήμεδαπών ή άλλοδοπαών.

γ) Αι άφιερώσεις και δωρεαί των φιλανθρώπων, αι κληρονομίαί και κληροδοσίαί, ως και πάσα έτέρα πρόσ τό Έ. Προσκύνημα προσφορά είς χρήμα ή είδος.

δ) Αι λοιπαί πάσης φύσεως έπιχορηγήσεις ή χρηματοδοτήσεις.

Άρθρον 5

Καθήκοντα του Διοικητικού Συμβουλίου

1. Τό Διοικητικό Συμβούλιο διοικεί τό Έρόν Προσκύνημα και μεριμνά διά τήν εκπλήρωση των σκοπών του. Είναι αρμόδιον διά τήν έν γένει διαχείρισην άπασών των υποθέσεων του Έροϋ Προσκυνήματος, τήν όποίαν διεξάγει αυτοτελώς, ώστε νά μή συγχέεται μέ έτέρας ύπηρεσίας ή διαχειρίσεις ευαγών Ίδρυμάτων ή Κληροδοτημάτων τής Έρας Μητροπόλεως Φθιώτιδος. Ειδικώτερον:

α) Έγκρίνει τόν Προϋπολογισμόν και Άπολογισμόν έσόδων και έξόδων, τούς όποιους υποβάλλει εις τό Μητροπολιτικό Συμβούλιο τής Έρας Μητροπόλεως Φθιώτιδος πρόσ τελικήν έγκρισην.

β) Άποδέχεται ή άπορρίπτει κληρονομία, κληροδοσία, δωρεά ή έτέρας εισφοράς υπό όρον ή μή.

γ) Άποφασίζει διά τήν σύναψην παντός είδους συμβάσεων και άποφασίζει περί των έσόδων και δαπανών του Προσκυνήματος, προσλαμβάνει και άπολύει τό προσωπικό του Προσκυνήματος.

δ) Λαμβάνει άποφάσεις περί τήν διεξαγωγήν του λατρευτικού έργου, τήν έσωτερικήν όργάνωσην τής διοικήσεως και διαχειρίσεως και τήν έν γένει λειτουργίαν του Προσκυνήματος, ως και τās πάσης φύσεως χριστιανικά, φιλανθρωπικά, φιλοκοινωνικά, μορφωτικά και πολι-

τιστικά δραστηριότητάς του και συνεργασίας του μετά τρίτων φυσικών ή νομικών προσώπων.

ε) Άποφασίζει επί παντός έτέρου θέματος, μή προβλεπομένου ειδικώς υπό του παρόντος Κανονισμού.

2. Αι άποφάσεις λαμβάνονται παρόντων τουλάχιστον τριών μελών τακτικών ή των αναπληρωτών των.

Άρθρον 6

Καθήκοντα του Προέδρου

1. Ο Σεβασμιώτατος Πρόεδρος, εκτός από των προαναφερθεισών αρμοδιοτήτων του, ενεργεί και τά κατωτέρω όριζόμενα:

α) Έκπροσωπεί τό Έ. Προσκύνημα ένώπιον άπάντων των άρχών ή εκχωρεί έγγράφως κατά περίπτωσην τό δικαίωμα τουτο εις έτερον μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου ή και εις πρόσωπον εκτός αυτού.

β) Προσκαλεί τό Διοικητικό Συμβούλιο και διευθύνει τās συνεδριάσεις του.

γ) Υπογράφει άπαντα τά έξερχόμενα έγγραφα.

δ) Μεριμνά διά τήν εκτέλεσην των άποφάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου.

ε) Ο Πρόεδρος ή ό έντελλόμενος ύπ' αυτού υπογράφει άπάσας τās πράξεις και τά έγγραφα, αι όποια άφορουν εις τό προσωπικό, τά χρηματικά έντάληματα, τās πάσης φύσεως συμβάσεις, ως και πάντα τά έγγραφα του Έροϋ Προσκυνήματος.

2. Οι τυχόν κατά τό χρονικό διάστημα μεταξύ των συνεδριάσεων του Δ.Σ. πράξεις και έγγραφα του Προέδρου ή του έντελλομένου ύπ' αυτού έγκρίνονται κατά τήν άμέσως προσεχή συνεδρίασην του Δ.Σ. του Έ. Προσκυνήματος.

Άρθρον 7

Καθήκοντα του Γραμματέως

1. Ο γραμματέυς συντάσσει τά Πρακτικά του Διοικητικού Συμβουλίου και φυλάσσει τό βιβλίον των Πρακτικών. Τηρεί τό βιβλίον Πρωτοκόλλου τής αλληλογραφίας, τό Άρχείο του Έ. Προσκυνήματος και φυλάσσει τήν σφραγίδα αυτού. Συντάσσει έτησίως τήν Έκθεσην πεπραγμένων του Έροϋ Προσκυνήματος.

2. Γραμματέυς και εισηγητής όρίζεται υπό του Προέδρου διά του παρόντος εις εκ των εφημερίων του Προσκυνήματος, ό όποιος δύναται νά είναι μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου.

Άρθρον 8

Καθήκοντα του Ταμίου

1. Ο ταμίας όρίζεται από τό Διοικητικό Συμβούλιο του Προσκυνήματος, δύναται νά είναι και σύμβουλος - μέλος του Δ.Σ. του Έροϋ Προσκυνήματος και έχει τά εξής καθήκοντα:

α) Εισπράττει τά έσοδα του Ίδρύματος και υπογράφει τās άποδείξεις.

β) Ένεργεί τās πληρωμάς, άφου προηγουμένως έκδοθῆ τό άνάλογον χρηματικόν Ἔνταλμα Πληρωμῆς, τό όποιον ύπογράφεται προηγουμένως είτε από τόν Πρόεδρο είτε από ειδικώς έξουσιοδοτημένον ύπ' αὐτοῦ Σύμβουλον.

γ) Τηρεῖ τά διαχειριστικά βιβλία τοῦ Προσκυνήματος, φυλάσσει ταῦτα, ώς καί τά παραστατικά τών Εισπράξεων καί τών Πληρωμών.

δ) Συντάσσει τόν Προϋπολογισμόν καί τόν Ἀπολογισμόν, τούς όποίους ύποβάλλει έγκαιρως πρὸς έγκρισιν εις τό Διοικητικόν Συμβούλιον διά τά περαιτέρω νόμιμα.

ε) Κρατεῖ τό Βιβλίον Ταμείου, εις τό όποιον καταχωρίζονται μέ χρονολογικήν σειράν καί μέ τήν άναγκαίαν λογιστικήν τάξιν τά Ἔσοδα καί τά Ἐξόδα, τά όποία πραγματοποιοῦνται κατά τήν χρονικήν διάρκειαν έκάστης οικονομικής χρήσεως. Τηρεῖ τό στέλεχος διπλοτύπων γραμματίων εισπράξεως καί τό στέλεχος διπλοτύπων ένταλημάτων πληρωμών, τά όποία κατ' έτος άριθμοῦνται καί θεωροῦνται από τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Φθιώτιδος.

2. Τό Ἱερό Προσκύνημα χρησιμοποιεῖ τά έξῆς Λογιστικά βιβλία:

α) Βιβλίον Ταμείου έσόδων καί έξόδων

β) Γραμμάτια Εισπράξεως

γ) Ἐντάλματα Πληρωμών

δ) Βιβλίον Ἀφιερωμάτων - Τιμηλφῶν

ε) Βιβλίον Κτηματολογίου

3. Τά χρήματα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος, είτε αὐτά προέρχονται από τά ιδικά τοῦ έσοδα είτε από έτέρας πηγάς, κατατίθενται εις λογαριασμόν ταμειυτηρίου ἢ ὄψεως, εις λογαριασμούς επί προθεσμίᾳ ἢ μερίδια άμοιβαίων κεφαλαίων εις ένα ἢ πλείονα ύποκαταστήματα τών τραπεζῶν ἢ εις έτερα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα επί ὀνόματι τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος. Οἱ βεβαιούμενοι τόκοι καταχωρίζονται ώς έσοδον.

ἄρθρον 9

Προσωπικόν τοῦ Προσκυνήματος

1. Τό Διοικητικόν Συμβούλιον τοῦ Προσκυνήματος έχει τήν άρμοδιότητα προσλήψεως καί άπολύσεως τοῦ άναγκαιοῦντος διά τās άνάγκας, δράσεις καί λειτουργίας τοῦ Προσκυνήματος προσωπικοῦ του, ὄπως ιδίως ψαλτῶν, νεωκόρων καί έτέρου άναγκαίου βοηθητικοῦ προσωπικοῦ.

2. Τό Διοικητικόν Συμβούλιον εἶναι επίσης άρμόδιον διά τήν άποδοχήν τών πάσης φύσεως ύπηρεσιών παντός έθελοντοῦ, ὁ όποιος άποδέχεται τούς σκοπούς τοῦ Προσκυνήματος καί αἱ όποία ύπηρεσίαι διευθύνονται ύπό τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Προσκυνήματος καί τών έντεταλημένων συνεργατῶν του.

ἄρθρον 10

Ἑορτή

Τό Ἱερόν Προσκύνημα έορτάζει πανδήμως τήν 23ην Αὐγούστου, έορτήν τῆς άποδόσεως τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

ἄρθρον 11

1. Κατάργησις τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος ἢ τροποποιήσις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ γίνεται δι' Ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατόπιν ὁμοφώνου άποφάσεως τῆς Διοικητικῆς καί Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς, έγκρινομένης ύπό τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου καί τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

2. Εἰς περίπτωσιν καταργήσεως τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος, ἄπασα ἡ κινητή ἢ άκίνητος περιουσία αὐτοῦ περιέρχεται εις τό Νομικό Πρόσωπο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος.

ἄρθρον 12

Κάλυψη δαπάνων

Ἡ ισχύς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχεται από τῆς δημοσιεύσεως του στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Δημοσιεύεται επίσης καί εις τό επίσημο Δελτίο «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ἄρθρον 13

Ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δέν προκαλεῖται δαπάνη εις βάρος τοῦ Προϋπολογισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος.

Ἀθήναι, 9.10.2015

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ὁ Μεθώνης Κλήμης

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ - ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑ

Ἱερά Μητρόπολις

Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ἁγίας Παρασκευῆς,

Ἁγίας Παρασκευῆς Πυξαριάς,

Ἁγίου Νικολάου Ἁγ. Βαρβάρας,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Δελφινάκῳ τῆ 11ῃ Νοεμβρίου 2015

† Ὁ Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσας
ΑΝΔΡΕΑΣ

Ἱερά Μητρόπολις

Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρῶσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου

Πευκοφύτου,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Καρδίτῃ τῆ 6ῃ Νοεμβρίου 2015

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καί 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τῶν ἄρθρων 4,5,7 καί 20 τοῦ Κανονισμοῦ 230/2012 τῆς Ἱεράς Συνόδου, καί προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῳ

Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ Θεσσαλονίκης,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακοδικὴν ταύτην θέσιν καί ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» προβλεπόμενα κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Θεσσαλονικῇ τῆ 30ῃ Νοεμβρίου 2015

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Ἰλίου, Ἀχαρνῶν

καί Πετροπόλεως

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καί 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) καί τῶν ἄρθρων 4,5,7 καί 20 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου, καί προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων τακτικῶν Διακόνων ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς

Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Ἰλίου

(Μητροπολιτικός),

Ἁγίου Γεωργίου Καματεροῦ,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὰς Διακοδικὰς ταύτας θέσεις καί ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» προβλεπόμενα κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἰλίῳ τῆ 11ῃ Σεπτεμβρίου 2015

† Ὁ Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καί Πετροπόλεως
ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

Ἱερά Μητρόπολις

Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Καισαριανῆς,

Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Καισαριανῆς,

Ἁγίας Τριάδος Βύρωνος,

Ἁγίου Δημητρίου Νέας Ἑλβετίας Βύρωνος,

Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Βύρωνος,

Ἁγίου Γεωργίου Καρέα Βύρωνος,

Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου Ὑμηττοῦ,

Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου -

Ἁγίας Φωτεινῆς Ὑμηττοῦ,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Καισαριανῇ τῆ 2ῃ Νοεμβρίου 2015

† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ
ΔΑΝΙΗΛ

Ἱερά Μητρόπολις

Λευκάδος καί Ἰθάκης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς

Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρώσωμεν τās κενάς ὀργανικάς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἁγίου Στεφάνου Ἐξανθείας Λευκάδος,
Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀθανίου Λευκάδος,
Ἁγίου Νικολάου Φτερνοῦ Λευκάδος,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Λευκάδι τῆ 7ῆ Δεκεμβρίου 2015

† Ὁ Λευκάδος καί Ἰθάκης ΘΕΟΦΙΛΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μεσσηνίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τās διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου Ἰκλαίνης,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Καθαμάτῃ τῆ 20ῆ Νοεμβρίου 2015

† Ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μυτιλήνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τās διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καί 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τῶν ἄρθρων 4,5,7 καί 20 τοῦ Κανονισμοῦ 230/2012 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῶ

Ἁγίου Γεωργίου Πολιχνίτου,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακοδικὴν ταύτην θέσιν καί ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» προβλεπόμενα κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Μυτιλήνῃ τῆ 30ῆ Ὀκτωβρίου 2015

† Ὁ Μυτιλήνης ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Νέας Κρήνης καί Καθαμαριάς

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τās διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρώσωμεν δύο κενάς ὀργανικάς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος,
καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Καθαμαριά τῆ 6ῆ Νοεμβρίου 2015

† Ὁ Νέας Κρήνης καί Καθαμαριάς
ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Νέας Σμύρνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τās διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καί 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τῶν ἄρθρων 4,5,7 καί 20 τοῦ Κανονισμοῦ 230/2012 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῶ

Ἁγίας Παρασκευῆς Νέας Σμύρνης,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακοδικὴν ταύτην θέσιν καί ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» προβλεπόμενα κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Νεῇ Σμύρνῃ τῆ 9ῆ Νοεμβρίου 2015

† Ὁ Νέας Σμύρνης ΣΥΜΕΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΡΙΦΥΛΙΑΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς

Τὸν Ἱερέα

Πέτρον Βασιλείου,

Κληρικόν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Τριφυλίας καί Ὀλυμπίας.

(νῦν ἀγνώστου διαμονῆς).

Καλεῖσαι ὅπως ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τριφυλίας καί Ὀλυμπίας δυνάμει τῶν ἄρθρων 55 καί 110 τοῦ Ν.5383/1932, Περί Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς ἐνώπιον αὐτῶν διαδικασίας» ὡς οὗτος ἰσχύει κατὰ τὰ σαφῶς ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 44 παρ. 1 τοῦ 590/1977 «περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» τῆ 19ῆ Φεβρουαρίου 2016, ἡμέρᾃ Παρασκευῆ καί ὥρᾃ 11 π.μ. καί ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἐν Κυπαρισσίᾃ ἵνα δικασθῆς ἐπὶ ἀποδιδομένων σοι κατηγοριῶν.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι, ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῆ ὡς ἄνω ἡμέρᾃ τε καί ὥρᾃ θέλεις καταδικασθῆ ἐρήμην.

Ἐν Κυπαρισσίᾃ τῆ 16ῆ Νοεμβρίου 2015

† Ὁ Μητροπολίτης

καί Πρόεδρος τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου

Ὁ Τριφυλίας καί Ὀλυμπίας Χρυσόστομος

Ὁ Γραμματεὺς

Πρωτοπρ. Δημήτριος Καραϊσκος

Ἀναρτήθηκε στὴν ἰστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 9.12.2015

**Ἱερά Σύνοδος
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος**

ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΝ
ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΘΕΣΠΙΣΜΑ

Πρός
τόν Ἀρχιμανδρίτην
Χριστόδουλον Κατσίφαν,
κατά κόσμον Δημήτριον τοῦ Κωνσταντίνου
Κληρικών τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων
(νῦν ἀγνώστου διαμονῆς).

Καλεῖσαι ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως, ἐνώπιον τοῦ
Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς
Ἑλλάδος, τοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνου καί Μοναχοῦς,
ἐν Ἀθήναις καί ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ, κειμένῳ ἐπί τῶν
ὁδῶν Ἰωάννου Γενναδίου 14 καί Ἰασίου 1, τήν 2^α Μαρτίου
2016, ἡμέραν Τετάρτην καί ὥραν 6.00 μ.μ., ἵνα δικασθῆς ἐπί
τοῖς, δι' οἷς κατηγορεῖσαι, παραπτώμασι, ὡς ταῦτα περιγρά-
φονται ἐν τῷ σχηματισθέντι φακέλλῳ, συνωδᾷ καί τῇ παρ.
3 τοῦ ἄρθρου 110 τοῦ Ν. 5383/1932 «Περί Ἐκκλησια-
στικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρό Αὐτῶν Διαδικασίας».

Προσεπιδηλοῦμέν σοι ὅτι ἐν περιπτώσει ἀπειθείας σου
καί μή ἐμφανισέως σου τῇ ὥς ἄνω ἡμέρᾳ τε καί ὥρα, θέλεις
δικασθῆ ἑρήμην.

Ἀθῆναι, 10.12.2015

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοβαθμίου
Συνοδικοῦ Δικαστηρίου
† Ὁ Ἡλείας ΓΕΡΜΑΝΟΣ
Ὁ Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. Σεβαστιανός Σωμαράκης

**Ἱερά Σύνοδος
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος**

ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΝ
ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΘΕΣΠΙΣΜΑ

Πρός
τόν Πρεσβύτερον
Κωνσταντῖνον Καλαϊτζίδην τοῦ Ἰωάννου,
Κληρικών τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Τρίκκης καί Σταγῶν.
(νῦν ἀγνώστου διαμονῆς).

Καλεῖσαι ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως, ἐνώπιον τοῦ
Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς
Ἑλλάδος, τοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνου καί Μοναχοῦς,

ἐν Ἀθήναις καί ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ, κειμένῳ ἐπί τῶν
ὁδῶν Ἰωάννου Γενναδίου 14 καί Ἰασίου 1, τήν 2^α Μαρτίου
2016, ἡμέραν Τετάρτην καί ὥραν 6.00 μ.μ., ἵνα δικασθῆς ἐπί
τοῖς, δι' οἷς κατηγορεῖσαι, παραπτώμασι, ὡς ταῦτα περιγρά-
φονται ἐν τῷ σχηματισθέντι φακέλλῳ, συνωδᾷ καί τῇ παρ.
3 τοῦ ἄρθρου 110 τοῦ Ν. 5383/1932 «Περί Ἐκκλησια-
στικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρό Αὐτῶν Διαδικασίας».

Προσεπιδηλοῦμέν σοι ὅτι ἐν περιπτώσει ἀπειθείας σου
καί μή ἐμφανισέως σου τῇ ὥς ἄνω ἡμέρᾳ τε καί ὥρα, θέλεις
δικασθῆ ἑρήμην.

Ἀθῆναι, 10.12.2015

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοβαθμίου
Συνοδικοῦ Δικαστηρίου
† Ὁ Ἡλείας ΓΕΡΜΑΝΟΣ
Ὁ Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. Σεβαστιανός Σωμαράκης

**Ἱερά Σύνοδος
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος**

ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΝ
ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΘΕΣΠΙΣΜΑ

Πρός
τόν Πρεσβύτερον
Δημήτριον Ἀδαμόπουλον τοῦ Σωτηρίου,
Κληρικών τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Τριφυλίας καί Ὀλυμπίας.
(νῦν ἀγνώστου διαμονῆς).

Καλεῖσαι ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως, ἐνώπιον τοῦ
Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς
Ἑλλάδος, τοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνου καί Μοναχοῦς,
ἐν Ἀθήναις καί ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ, κειμένῳ ἐπί τῶν
ὁδῶν Ἰωάννου Γενναδίου 14 καί Ἰασίου 1, τήν 2^α Μαρτίου
2016, ἡμέραν Τετάρτην καί ὥραν 6.00 μ.μ., ἵνα δικασθῆς ἐπί
τοῖς, δι' οἷς κατηγορεῖσαι, παραπτώμασι, ὡς ταῦτα περιγρά-
φονται ἐν τῷ σχηματισθέντι φακέλλῳ, συνωδᾷ καί τῇ παρ.
3 τοῦ ἄρθρου 110 τοῦ Ν. 5383/1932 «Περί Ἐκκλησια-
στικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρό Αὐτῶν Διαδικασίας».

Προσεπιδηλοῦμέν σοι ὅτι ἐν περιπτώσει ἀπειθείας σου
καί μή ἐμφανισέως σου τῇ ὥς ἄνω ἡμέρᾳ τε καί ὥρα, θέλεις
δικασθῆ ἑρήμην.

Ἀθῆναι, 10.12.2015

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοβαθμίου
Συνοδικοῦ Δικαστηρίου
† Ὁ Ἡλείας ΓΕΡΜΑΝΟΣ
Ὁ Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. Σεβαστιανός Σωμαράκης

Ἀναρτήθηκε στήν ιστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τήν 14.12.2015

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερά Σύνοδος
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Οἱ ἐργασίες τῆς ΔΙΣ τῆς 8-9.12.2015

Συνήλθε τὴν Τετάρτη, 9 Δεκεμβρίου 2015, στὴν δευτέρη Συνεδρία Της γιὰ τὸν μῆνα Δεκέμβριο, ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατὰ τὴν χθεσινὴ καὶ τὴν σημερινὴ Συνεδρία:

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικά τῆς Ἐξουσιοδοτήσεως.

Ὁ Μακαριώτατος ἐνημέρωσε τὴν Δ.Ι.Σ. γιὰ τὸ ταξίδι του στὴ Γερμανία, τὸ ὁποῖο πραγματοποίησε ἀνταποκρινόμενος στὴν πρόσκληση τοῦ Γερμανοῦ ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν Φράνκ-Βάλτερ Σταϊνμάρτ νά συμβάλει στό ὑπό σύσταση Ἑλληνογερμανικό Ἴδρυμα Νεολαίας. Στὴ Γερμανία συναντήθηκε μὲ τὸν Μητροπολίτη Γερμανίας κ. Αὐγουστίνου, τὸν Καρδινάλιο τοῦ Μονάχου κ. Ράινχαρντ Μάρξ, τὸν ὑφυπουργό Παιδείας Τόμας Ράχελ, τὸν Δοῦκα Φραγκίσκο τῆς Βαυαρίας καὶ ἐπισκέφθηκε μεταξὺ ἄλλων τὸ Τμήμα Ὁρθόδοξης Θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μονάχου, τὸ Κρατικό Ἰνστιτούτο γιὰ τὴν Παιδεία καὶ τὴν Ἐκπαιδευτικὴ Ἔρευνα καὶ τὸ Κέντρο Ὑποδοχῆς Προσφύγων τῆς πόλης.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ἀποφάσισε ὅπως, κατὰ τὴν πρώτη ἡμέρα τῶν ἐργασιῶν τῆς τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου 2016, ἤτοι τὴν 12.1.2016, πραγματοποιηθεῖ ἀπογευματινὴ Συνεδρία τῆς Δ.Ι.Σ., στὴν ὁποία καλοῦνται νά παραστοῦν καὶ οἱ κάτωθι:

1. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καισαριανῆς κ. Δανιὴλ, Πρόεδρος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ Ἐπιμορφώσεως τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου.

2. Οἱ δύο Ἐλλογιμώτατοι Κοσμήτορες τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης.

Οἱ δύο Ἀξιότιμοι Πρόεδροι τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῆς ΠΕΘ καὶ τοῦ ΚΑΙΡΟΥ.

Σκοπὸς τῆς Συνεδρίας εἶναι ἡ μελέτη τοῦ θέματος τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θεωσκευτικῶν στὴ Μέση Ἐκπαίδευση.

Κατὰ τὴν ὡς ἄνω Συνεδρία καὶ ἐπὶ τοῦ ὡς εἶρηται θέματος ὁρίσθηκε Εἰσηγητὴς ὁ Σεβασμιώτατος Συνοδικὸς Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος.

Ἀκολουθῶς ὄρισε ὡς ὀμιλήτῃ στὴν Θεία Λειτουργία τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν 20η Μαρτίου 2016, τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεο.

Ἀναφορικά μὲ τὴν ἐπικείμενη κατάθεση στὴ Βουλὴ τοῦ Νόμου γιὰ τὴν προέκταση τοῦ συμφώνου συμβίωσης στὰ ὁμόφυλα ζευγάρια, ἡ Δ.Ι.Σ. ὑπενθυμίζει ὅτι ἐμμένει στὴν ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Συνεδρίας τῆς 17ης Ὀκτωβρίου 2013, ὅταν ἀσχολήθηκε ἀναλυτικῶς μὲ τὸν θεσμό τῆς οἰκογενείας στό πλαίσιο τῆς σύγχρονης κρίσης, τὴν ὁποία ἀπόφαση ἐπικαιροποίησε ἡ Δ.Ι.Σ. στὴ Συνεδρία τῆς 19ης Ἰουνίου 2015. Στὴν ἀπόφαση τότε μεταξὺ ἄλλων τονίζονταν:

«Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος, κατὰ τὴν σημερινὴ Συνεδρίαση, ἐμμένει καὶ ἐπικαιροποιεῖ τὴν ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Συνεδρίας τῆς 17.10.2013, κατὰ τὴν ὁποία ἐπεσημάνθη ὅτι:

«...σύγχρονα σχήματα ὁργάνωσης τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων - ἐναλλακτικὲς μορφὲς οἰκογενείας - γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν θεολογία τῆς περὶ γάμου καὶ οἰκογενείας συνιστοῦν ἐκτροπὲς τοῦ οἰκογενειακοῦ θεσμοῦ, ὅπως αὐτὸς διαμορφώθηκε καὶ λειτούργησε ἐπὶ αἰῶνες στὴ ζωὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος.

Ὁ γάμος καὶ ἡ οἰκογένεια, γεγονός κατ' ἐξοχὴν ἐκκλησιαστικὸς καὶ κοινωνικὸς θεσμὸς θεμελιώδους σημασίας, γίνεται, ὅλο καὶ περισσότερο, ἀτομικὴ ὑπόθεση πού ἐντάσσεται στὴν σφαῖρα τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου.

Φαινόμενα - ἐκτροπὲς ἐξαιρετικὰ ἐπίκαιρα καὶ γιὰ τὴν ἑλληνικὴ πραγματικότητα, εἶναι ὁ πολιτικὸς γάμος, ἡ μονογονεϊκὴ οἰκογένεια, ἡ ἐλεύθερη συμβίωση καὶ ὁ λεγόμενος γάμος τῶν ὁμοφυλοφίλων.

Ἡ ἀνωτέρω Ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας θεωρεῖται σταθερὴ καὶ ἀμετάκλητη.

Διευκρινίζεται ὅτι ἀφετηρία τῶν θέσεων τῆς Ἐκκλησίας στό ἀνωτέρω ζήτημα εἶναι ὁ σεβασμὸς τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου, πού εἶναι κέντρο

της ὀρθόδοξης Θεολογίας, ἀλλά καί θεμελιώδης ἀρχή στό ἑλληνικό Σύνταγμα. Ἀπό τόν σεβασμό στήν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου ἀπορρέει ἡ ἀπόρριψη ὁποιοδήποτε θεσμοῦ - ὑποκατάστατου, ὅπως τό σύμφωνο συμβίωσης, μέ τόν ὁποῖο ἐπιχειρεῖται ὁ ὑποβιβασμός τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς στό ἐπίπεδο τῶν ἀσικῶν συναλλαγῶν, γιά τήν ἀνατροπή τῶν ὁποίων ἀρκεῖ μία ἀπλή ἀλλαγὴ γνώμης τῶν συμβαλλομένων».

Τέλος ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος αὐριο στή 1μ.μ., θά ὑπογράψει μέ τόν κ. Κωνσταντῖνο Μίχαλο, Πρόεδρο τοῦ Ἐμποροβιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν, Πρωτόκολλο συνεργασίας μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ Ἰνστιτούτου Διαιτησίας καί Ἐναλλακτικῶν Μεθόδων Ἐπίλυσης Διαφορῶν (Ι.Δ.Ε.Μ.Ε.Δ.), μέ στόχο τήν ἀνάδειξη τοῦ προβλήματος τῆς ἐνδοσχολικῆς βίας καί τήν προώθηση ἐκδηλώσεων καί δράσεων γιά τήν ἀντιμετώπισή του.

Ἐπίσης ἡ Δ.Ι.Σ. ἀσχολήθηκε μέ τρέχοντα ὑπηρεσιακά θέματα.

Οἱ ἐργασίες τῆς ΔΙΣ τῆς 10.12.2015

Συνῆλθε τήν Πέμπτη 10 Δεκεμβρίου 2015, στήν τρίτη Συνεδρία Της γιά τόν μήνα Δεκέμβριο, ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπό τήν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατά τήν σημερινή Συνεδρία:

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικά τῆς προηγουμένης Συνεδρίας.

Μετά τό πέρας τῆς Συνεδρίας, κατά τήν ὁποία συζητήθηκαν τρέχοντα ὑπηρεσιακά θέματα, στήν αἴθουσα Συνεδριῶν τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας πραγματοποιήθηκε ἐνημερωτική ἐκδήλωση γιά τήν ψηφιοποίηση καί τεκμηρίωση τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀρχείου τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τούς προσκεκλημένους τῆς ἐκδηλώσεως καλωσόρισε ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Φαναρίου κ. Ἀγαθάγγελος, Γενικός Διευθυντής τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Φορέως Ὑλοποιήσεως τοῦ ἔργου.

Γιά τό Ἱστορικό Ἀρχεῖο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὁμίλησε ὁ ὁμότιμος Καθηγητής τοῦ Πάν/μίου Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδων Κοντογιάννης, Διευθυντής τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀρχείου τῆς Ἐκκλη-

σίας τῆς Ἑλλάδος, καί γιά τήν λειτουργικότητα τοῦ ἔργου ὁ κ. Γεώργιος Βλάχος, Ὑπεύθυνος τοῦ Ἔργου, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἀναφέρθηκε στό ἀντικείμενο, στή σκοπιμότητα, στά ἀναμενόμενα ὀφέλη, στοὺς στόχους, τήν ἔκταση καί τὰ χαρακτηριστικά του, ἔκανε καί ἐπίδειξη τοῦ ἰστοτόπου «www.iaee.gr». Ἐκ μέρους τοῦ Προϊσταμένου Ὑπηρεσίας Ἐπιχειρησιακοῦ Προγράμματος «Ψηφιακή Σύγκλιση» ἀπνύθιζε καιρετισμό ἡ κ. Σταύρου.

Τήν ἐκδήλωση ἔκλεισε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ εὐχαρίστησε ὄσους συνέβαλαν στήν ὀλοκλήρωση τοῦ ἔργου, ἐπισήμανε, ὅτι «σήμερα ζοῦμε ἓνα σταθμὸ στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Κάθε ἄνθρωπος πού θέλει νά μάθει ἱστορία καί νά κάνει ἔρευνα καί πολιτισμὸ πρέπει νά αἰσθάνεται ἐλεύθερος. Διότι τὰ ἀρχεῖα αὐτὰ ἦταν στήν σκιά καί ἀπροσπέλαστα. Ὅλη ἡ Ἑλλάδα εἶναι γεμάτη ἀπὸ τέτοια ἀρχεῖα. Ὑπάρχουν Μοναστήρια καί Μητροπόλεις πού ἔχουν ἱστορικά ἀρχεῖα καί πρέπει νά γίνουν καί αὐτὰ προσιτὰ στό κοινό. Φανταστεῖτε ὅλο αὐτὸ τό ἀρχεῖο τῆς Ἐκκλησίας νά εἶναι κτῆμα στήν ἔρευνα, στήν ἐκπαίδευση ὅλων, στόν πολιτισμὸ καί κυρίως στήν γνησιότητα. Θά πάψουν οἱ διάφοροι προπαγανδιστές, ὅλοι ἐκεῖνοι, πού κάνουν τοὺς ἔξυπνους μέ τίς προσωπικὲς παρεμβάσεις στά διάφορα γεγονότα καί τὰ διαστρέφουν. Ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία κατέχει τήν ἀλήθεια δέν τὴν φοβᾶται. Τὰ κείμενα αὐτὰ εἶναι οἱ ἀποδείξεις. Καί θά εἴμαστε ἐγκληματίες ἂν δέν ἐκμεταλλευτοῦμε ὅλα αὐτὰ τὰ κείμενα. Ποιὸς θά μπορέσει νά ἀμφισβητήσει αὐτὰ τὰ ὑπάρχοντα στοιχεῖα! Πόσοι μάλιστα θά διαψευστοῦν ἀπὸ τὰ ψέματα καί τίς ραδιουγίες!».

Ἀκολούθως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος καί ὁ κ. Κωνσταντῖνος Μίχαλος, Πρόεδρος τοῦ Ἐμποροβιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν, ὑπέγραψαν Πρωτόκολλο Συνεργασίας μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ Ἰνστιτούτου Διαιτησίας καί Ἐναλλακτικῶν Μεθόδων Ἐπίλυσης Διαφορῶν (Ι.Δ.Ε.Μ.Ε.Δ.), μέ στόχο τήν ἀνάδειξη τοῦ προβλήματος τῆς ἐνδοσχολικῆς βίας καί τήν προώθηση ἐκδηλώσεων καί δράσεων γιά τήν ἀντιμετώπισή του.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί τό Ι.Ε.Μ.Ε.Δ. ἀναγνωρίζοντας, ὅτι ἡ (ἐνδο)σχολικὴ βία ἀποτε-

λεῖ ἓνα ἀπό τὰ κρισιμότερα ζητήματα πού χρῆζον πρόληψης καί ἀντιμετώπισης γιά τήν προστασία καί τήν φροντίδα τῆς παιδικῆς καί ἐφηβικῆς ἡλικίας καί ἐκφράζοντας τή βούλησή τους νά προωθήσουν τήν ἐφαρμογή κοινῶν δράσεων γιά τήν προώθηση καί τήν ὑλοποίηση εἰδικά προσαρμοσμένων προγραμμάτων ἀντιμετώπισης αὐτῆς, δημιουργώντας τίς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιά τήν διάγνωση, πρόληψη καί γιά τήν εἰρηνική καί φιλική επίλυση διαφορῶν ἐντός τῶν σχολικῶν τειχῶν, διά τοῦ Πρωτοκόλλου αὐτοῦ δηλώνουν τήν κοινή τους πρόθεση νά προωθήσουν περαιτέρω τή διμερῆ συνεργασία τους στόν τομέα τῆς (ἐνδο)σχολικῆς βίας μέσω τῆς (σχολικῆς) Διαμεσολάβησης.

Στόχος τῆς συνεργασίας αὐτῆς εἶναι νά προστατεύσουν καί νά βοηθήσουν τά παιδιά πού ἀποτελοῦν τά θύματα σχολικῆς βίας καί νά ἀποτρέψουν, μέσω τῆς ἐξειδικευμένης ἐκπαίδευσης καί στοχευμένων δράσεων καί προγραμμάτων, ὅσα παιδιά καθίστανται θύτες ἢ καί παρατηρητές σχολικοῦ ἐκφοβισμοῦ, καθιστώντας τά ἴδια τά παιδιά, τοὺς δασκάλους τους καί τό εὐρύτερο οἰκογενειακό περιβάλλον ἱκανούς νά ἀνιχνεύουν, νά προλαμβάνουν καί νά ἀντιμετωπίζουν τά περιστατικά σχολικῆς βίας - εἴτε ἀφοροῦν στό θῦμα, εἴτε στόν θύτη - καθώς καί τίς προεκτάσεις πού αὐτά ἔχουν στό σύνολο τῶν τομέων τῆς ζωῆς τῶν παιδιῶν καί τῶν ἐφήβων ἐντός καί ἐκτός σχολικοῦ περιβάλλοντος.

Εἰδικότερα οἱ δύο φορεῖς προτίθενται νά προβοῦν στήν διοργάνωση ἐκδηλώσεων, ἐκπαιδευτικῶν ἡμερίδων ἀλλά καί ἄλλων πολυπλευρῶν δράσεων γιά τήν ἐπίτευξη τῶν ἀνωτέρω σκοπῶν, ἀποβλέποντας στήν κινητοποίηση, μέσω τῶν τοπικῶν Ἐνοριῶν καί Μητροπόλεων, τῆς οἰκογενείας καί τῶν λοιπῶν τοπικῶν φορέων ὅπου αὐτό εἶναι ἐφικτό.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διά τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς τῆς Νεότητος ἀναλαμβάνει νά συντονίσει τίς Ἱερές Μητροπόλεις τοῦ κλίματός Της μέ κατάλληλες ἐνέργειες ἐντός τῶν ἀρμοδιοτήτων Της, ὥστε νά διανεμηθεῖ κατάλληλο ἐνημερωτικό ὑλικό καί νά φιλοξενηθοῦν οἱ εἰδικευμένοι καί διαπιστευμένοι διαμεσολαβητές τοῦ Ι.Δ.Ε.Μ.Ε.Δ., οἱ ὁποῖοι θά προβοῦν στήν ἐνημέρωση τῶν σχολῶν Της, τῶν κατηχητικῶν Της μαθημάτων καί τῶν παιδικῶν Της κατασκηνώσεων, μέσω ἐκδηλώσεων καί ἐκπαιδευ-

τικῶν ἡμερίδων, συνεδρίων, συμποσίων, κ.ἄ., τά ὁποῖα θά πραγματοποιηθοῦν στοὺς ὡς ἄνω χώρους τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, Ἐνοριῶν, Ἰδρυμάτων αὐτῶν μέ τήν ἀρωγή τῶν ὡς ἄνω ἐξειδικευμένων στελεχῶν - συνεργατῶν τοῦ Ι.Δ.Ε.Μ.Ε.Δ.

Ἐκ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου

*ΚΖ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη
ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν
καί Ἱερῶν Μητροπόλεων
γιά θέματα Αἰρέσεων καί Παραθρησκείας
(Κόρινθος, 2 ἕως 4.11.2015)*

Πορίσματα

Ἡ ΚΖ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων γιά θέματα αἰρέσεων καί παραθρησκείας, πού πραγματοποιήθηκε, ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, στό Συνεδριακό Κέντρο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κορίνθου, ἀπό 2 ἕως 4.11.2015, μέ τή φιλόξενη φροντίδα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κορίνθου κ. Διονυσίου καί ὑπό τήν προεδρία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γλυφάδας κ. Παύλου, Μέλους τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Αἰρέσεων, μέ θέμα: «Ὁφεις τοῦ συγχρόνου Ἀποκρυφισμοῦ», μετά ἀπό ἐκτενῆ συζήτηση ἐπὶ τῶν εἰσηγήσεων, ἐνέκρινε ὁμοφώνως τά ἀκόλουθα Πορίσματα:

1. Ἡ Συνδιάσκεψη διαπίστωσε τή μεγάλη ἔξαρση τοῦ ἀποκρυφιστικοῦ φαινομένου στήν ἐποχή μας. Ἀποκρυφισμός εἶναι ἡ πίστη σέ ἀπόκρυφες πραγματικότητες, ὀντότητες καί δυνάμεις, οἱ ὁποῖες προσεγγίζονται μέ ἀπόκρυφες τεχνικές. Πρόκειται γιά ἀρχαῖο καί διαχρονικό, πολύμορφο καί μέ ἀπόλυτα ἀνθρωποκεντρικό χαρακτῆρα δαιμονοκίνητο σύστημα, τό ὁποῖο ἀπομακρύνει τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν πραγματικό προορισμό του, πού εἶναι ἡ κατά Χάριν θέωσή του, δίνοντάς του τήν ψευδαίσθηση τῆς αὐτοθέωσης.

2. Ὁ σύγχρονος Ἀποκρυφισμός ἐμφανίζεται μέ τίς μορφές τοῦ Νεοσατανισμοῦ, τῆς πολυειδοῦς Μαγείας, τοῦ Πνευματισμοῦ, τοῦ Channeling, τοῦ Ἐσωτερισμοῦ, τῆς Καμπάλα, τῆς Μαντικῆς (Νεκρομαντεία, Καφεμαντεία, Οἰωνοσκοπία, Ὀνειρομαντεία, Κλυδωνισμός, Κάρτες Ταρῶ), τῆς Ἀστρολογίας, τοῦ Σαμανισμοῦ, τῆς Ψευδοαγγελολογίας, τῆς Ἀγγελοθεραπείας, τοῦ Ρέικι, τοῦ Νεοπαγανισμοῦ, τῆς Ἀριθμοσοφίας, τοῦ κινήματος Ντάνωφ, τῆς Ψευδοπροφητείας,

της Ουφολογίας και μέ πολλές άλλες μορφές Ἀποκρυφισμοῦ, οἱ ὁποῖες ἐντάσσονται στό γενικώτερο ρεῦμα της «Νέας Ἐποχῆς».

3. Ἡ ὑπαρξῆ, ἡ ταυτότητα καί οἱ τεχνικές τῶν βασικῶν μορφῶν τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ εἶναι καταγεγραμμένες στήν Ἁγία Γραφή. Ἐκεῖ γίνεται σαφής διάκριση ἀνάμεσα στά γνήσια Ἀγιοπνευματικά χαρίσματα της Ἐκκλησίας καί στά μή γνήσια, τά δαιμονικά, ὅπως αὐτά ἐμφανίζονται στόν διαχρονικό Ἀποκρυφισμό. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦλθε στόν κόσμο γιά νά καταλύσει τό κράτος καί τά ἔργα τοῦ Σατανᾶ. Στήν Ἁγία Γραφή προφητεύεται τό ἐλπιδοφόρο ἐσχατολογικό γεγονός της σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου καί της ὁριστικῆς καταλύσεως ὄλων τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων.

4. Περισσότερο εὐάλωτοι ἀπό τήν ἐπίδραση τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ εἶναι οἱ νέοι μας. Οἱ κυριότεροι λόγοι ἐπηρεασμοῦ τῶν νέων ἀπό τίς διάφορες μορφές τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ εἶναι: τά ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της νεανικῆς καί κυρίως της ἐφηβικῆς ἡλικίας, ἡ ἐλλιπής Ὁρθόδοξη κατήχηση, ἡ ἀνεπάρκεια καί ἡ κρίση της οἰκογένειας, ἡ λανθασμένη στόχευση καί ἀποχριστιανοποίηση της παιδείας, ἡ ἀπουσία νοήματος ζωῆς καί ἡ ἀναζήτησή του σέ ἐπικίνδυνους πνευματικά χώρους, ἡ συστηματική πλύση ἐγκεφάλου ἀπό ἔντυπα, παιχνίδια καί ἠλεκτρονικά μέσα ἐνημερώσεως (τηλεόραση, διαδίκτυο κ.ἄ.) καί ἡ ἀνησυχητική ἐξάρτηση ἀπό αὐτά. Τό φαινόμενο «Χάρυ Πότερ» ἀποτελεῖ χαρακτηριστική περίπτωση διείσδυσης τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ στήν παιδική καί ἐφηβική ἡλικία.

5. Ἡ Συνδιάσκεψη ἀσχολήθηκε ἐνδελεχῶς μέ τίς πιό σημαντικές ἀπό τίς μορφές τοῦ συγχρόνου Ἀποκρυφισμοῦ. Μία εὐρύτατα διαδεδομένη μορφή Ἀποκρυφισμοῦ εἶναι ἡ Ἀστρολογία, ἡ ὁποία θέλει νά προβάλλεται ὡς ἐπιστήμη καί ἀσκεῖ ἐντυπωσιακή γοητεία στόν σύγχρονο ἐκκοσμικευμένο ἄνθρωπο. Τόν ἀποκόπει ἀπό τήν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ, τόν προσδένει σέ μοιρολατρικές ἀντιλήψεις μέ ψευδεῖς προβλέψεις, αἰχμαλωτίζοντας τόν σέ ἀπατηλές «ἀστρικές δυνάμεις», στήν πραγματικότητα δαιμονικές. Ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη της Ἀστρονομίας ἔχει διαχωρίσει πλήρως τήν θέση της ἀπό τήν Ἀστρολογία καί τήν θεωρεῖ ψευδοεπιστήμη.

6. Ὁ Νεοπαγανισμός εἶναι ἓνας ἀπό τούς πιό εὐρωστούς διαύλους τοῦ νεοεποχίτικου Ἀποκρυφισμοῦ, προβάλλοντας καί ἐδραιώνοντας τίς δοξασίες του μέ τήν ὑποτιθέμενη ἐπιστροφή στό

κλέος της προχριστιανικῆς ἀρχαιότητας. Πρόκειται ὁμως γιά σύγχρονα θρησκευτικά σχήματα τοῦ νεοεποχίτικου ἀποκρυφιστικοῦ πλέγματος, δομημένα μέ στοιχεῖα της ἀρχαίας εἰδωλολατρίας.

7. Ἡ σύγχρονη Ψευδοαγγελολογία δέν ἔχει καμμία ἀπολύτως σχέση μέ τήν ἐκκλησιαστική διδασκαλία περί τῶν ἁγίων Ἀγγέλων. Τόσο ὡς πρὸς τίς προϋποθέσεις της, ὅσο καί ὡς πρὸς τό περιεχόμενό της ἔχει σαφῶς ἀντιχριστιανικό, συγκρητιστικό καί ἀποκρυφιστικό περιεχόμενο. Συνδυάζει μία σειρά ἐξωχριστιανικῶν, χριστιανικῶν, ἐσωτεριστικῶν, ἰουδαϊκῶν καί ἰσλαμικῶν στοιχείων, πού σέ ἀρκετά σημεῖα θυμίζει ἔντονα χαρακτηριστικά τοῦ ἀρχαίου Γνωστικισμοῦ, μέ ἔκδηλη τήν νεοεποχίτικη σφραγίδα.

8. Χαρακτηριστική μορφή τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ εἶναι τό Channelling (Διαυλισμός), μία καθαρὰ νεοεποχίτικη πρακτική, ἡ ὁποία μετατρέπει τόν ἄνθρωπο πού ἀσχολεῖται μ' αὐτή σέ «κανάλι», τό ὁποῖο -κατά τά λεγόμενα τῶν ἐκπροσώπων του - συντονίζεται «ἐνεργειακά» μέ πνεύματα, ὥστε νά δέχεται καί νά «διοχετεύει» μηνύματα καί ὁδηγίες ἀπό ὑποτιθέμενες «φωτεινές ὀντότητες» (ἀγγέλους, δασκάλους, ἐξωγήνιους κ.ἄ.). Ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ἀσκεῖται αὐτή ἡ τεχνική μας βεβαιώνει ὅτι πρόκειται περί ἐπικίνδυνης ἀποκρυφιστικῆς πρακτικῆς, πού «ἀνοίγει» ἐπικοινωνία μέ ἀκάθαρτα πνεύματα. Ἄλλωστε, στήν Ὁρθόδοξη Παράδοση δέν ὑπάρχουν «τεχνικές» γιά τήν ἐπικοινωνία μέ τόν Τριαδικό Θεό, τούς Ἀγγέλους καί τούς Ἁγίους Του.

9. Γιά τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία οἱ ἀπόκρυφες πραγματικότητες καί δυνάμεις, στίς ὁποῖες ἀναφέρεται ὁ Ἀποκρυφισμός σέ ὅλες τίς μορφές του, εἶναι σαφῶς δαιμονικές, ὅπως καί οἱ τεχνικές του. Οἱ συνέπειες ἀπό τήν ἐνασχόληση μέ τόν Ἀποκρυφισμό εἶναι ἀπρόβλεπτες καί πολύ σοβαρές, τόσο γιά τήν ψυχική καί πνευματική ὑγεία τῶν ἐμπλεκομένων, ὅσο καί γιά τήν σωματική, καθόσον τά τελευταῖα χρόνια χρησιμοποιεῖται σέ «θεραπευτικές μεθόδους» τῶν λεγομένων «ἐναλλακτικῶν-ἐνεργειακῶν θεραπειῶν», ἀλλά καί προσπαθεῖ νά διεισδύσει σέ τομεῖς της κλασικῆς ἰατρικῆς καί ψυχικῆς ὑγείας. Συνεπῶς, ὁποῖος σχετίζεται μέ ὁποιοδήποτε τρόπο μέ τέτοιες ἀπόκρυφες πραγματικότητες, δυνάμεις καί τεχνικές, ἀποκόπεται ἐθελούσια ἀπό τό Σῶμα της Ἐκκλησίας καί ὑποδουλώνεται σέ δαιμονικές δυνάμεις.

10. Παρόμοια φαινόμενα απαντώνται δυστυχώς και σε μεμονωμένα πρόσωπα και ομάδες που δραστηριοποιούνται στον χώρο της Ὁρθοδοξίας, ὅπως οἱ λεγόμενες «φωτισμένες» καὶ οἱ «δραματίστριες». Ἐπίσης απαντώνται στίς διάφορες παρατάξεις τῶν σχισματικῶν Παλαιομερολογιτῶν, πού δραστηριοποιούνται στήν Ἑλλάδα καί σε ἄλλες χώρες, πρακτικές οἱ ὁποῖες ἀποκλίνουν σοβαρά ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Παράδοση.

Ὡς ἐκ τούτου, ἀπαιτεῖται ἐπαγρύπνηση καί διαφώτιση τοῦ πιστοῦ λαοῦ μέ ὅλα τά μέσα πού διαθέτει ἡ Ἐκκλησία, καθότι βρίσκεται σέ πλήρη ἐξέλιξη μία συντονισμένη προσπάθεια νοθεύσεως τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος. Ἄλλωστε, ὅπως ἔχει ἐπισημανθεῖ, ὁ Ἀποκρυφισμός καί οἱ νεοφανεῖς αἰρέσεις δέν στοχεύουν τόσο στό νά ἐξέρχονται οἱ πιστοί ἀπό τήν Ἐκκλησία, ὅσο στό νά παραμένουν ἐντός Αὐτῆς μέ ἀλλοιωμένο τό Ὁρθόδοξο φρόνημα.

Ἡ Συνδιάσκεψη ἐγκρίνει ὁμοφώνως τά ὡς ἄνω Πορίσματα καί ἐξουσιοδοτεῖ τόν Πρόεδρο αὐτῆς νά τά ὑπογράψει.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνδιασκέψεως
Ὁ Γλυφάδας, Ἑλληνικοῦ, Βούλας,
Βουλαγμένους καί Βάρης Παῦλος

Οἱ Ἐντεταλμένοι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν
Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου,
Μητροπολίτης Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου
Δαμασκηνός

Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας
Μητροπολίτης Πτολεμαῖδος Ἐμμανουήλ

Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων,
Ἀρχιεπίσκοπος Λύδδης Δημήτριος
Πατριαρχείου Ρωσίας,

Ἡγούμενος Θεοφάνης Λουκιάνωφ
Πατριαρχείου Σερβίας

Ἱερομόναχος Εὐσέβιος Μεάντζια
Πατριαρχείου Ρουμανίας,
Καθηγητής Κυπριανός Στρέτζα

Πατριαρχείου Βουλγαρίας
Μητροπολίτης Νευροκοπίου Σεραφεῖμ

Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου,
Πρωτοπρ. Δημήτριος Κωστόπουλος

Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,
Πρωτοπρ. Κυριακός Τσουρός

Ἐκκλησίας Πολωνίας
Πρωτοπρ. Ἀνδρέας Λέφτσак

Ὁ φιλοξενῶν τήν Συνδιάσκεψη Μητροπολίτης
Κορίνθου Διονύσιος

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνδιασκέψεως
Ὁ Γλυφάδας, Ἑλληνικοῦ, Βούλας,
Βουλαγμένους καί Βάρης Παῦλος

Ἱερά Μητρόπολις Νέας Κρήνης καί Καλαμαριᾶς

Διήμερο ἐπιμορφωτικῶν ἐκδηλώσεων

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Νέας Κρήνης καί Καλαμαριᾶς, μερίμνη καί εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Ἰουστίνου, ὀργάνωσε, κατά τό διήμερο 27-28 Σεπτεμβρίου, ποικίλες ποιμαντικές καί ἐκκλησιαστικές συνάξεις, μέ πρώτη τή Σύναξη τῶν Πρεσβυτέρων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Εἰδικότερα, ἡ ἐναρξη τῶν ἐκδηλώσεων ἔλαβε χώραν τήν Κυριακή, 27 Σεπτεμβρίου, μέ τήν τέλεση Θείας Λειτουργίας στόν Ἱερό Ναό Παναγίας Φανερωμένης, Νέας Μηχανιώνας, ἱερουργούντος τοῦ Σεβασμιωτάτου. Στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας, στήν ὁποία συμμετεῖχαν ὅλες οἱ Πρεσβύτερες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ὁ Σεβασμιώτατος ἀπένευμε τό ὄφικιο τοῦ οἰκονόμου στόν π. Ἰωάννη Κοτρώνη, ἐφημέριο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ. Ἀκολούθως, πραγματοποιήθηκε ἡ πρώτη Σύναξη Πρεσβυτέρων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἐπί ἀρχιερατείας τοῦ Μητροπολίτου κ. Ἰουστίνου.

Ἡ Σύναξη φιλοξένησε τήν ἐγκριτη ψυχίατρο καί θεραπεύτρια οἰκογενειῶν καί ζευγαριῶν, κυρία Ἑλένη-Καραγιάννη.

Τήν ἐπομένη, Δευτέρα, 28 Σεπτεμβρίου, ὁ παλμός τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως χτυποῦσε καί πάλι στόν Ἱερό Ναό Παναγίας Φανερωμένης, ὅπου πραγματοποιήθηκε τό πρῶτο Ἐνιαῖσιο Ἱερατικό Συνέδριο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Μετά τήν εἰσαγωγική ὁμιλία τοῦ Σεβασμιωτάτου καί τή διεξαχθεῖσα συζήτηση, ἀκολούθησαν, κατά τή διάρκεια τῆς ἡμέρας, τέσσερες ἐπιπλέον πλούσιες σέ περιεχόμενο εἰσηγήσεις ὡς ἑξῆς: α) ὁ δρ. Δημήτριος Καραγιάννης, Ψυχίατρος παιδιῶν καί ἐφήβων καί θεραπευτής οἰκογενειῶν καί ζευγαριῶν, μέ θέμα, «Ὁ ἔγγαμος βίος τοῦ ἱερέως», β) ὁ πρωτοπρ. Βασίλειος Θερμός, ἐπικ. Καθηγητής ΑΕΑΑ, μέ θέμα, «Ἡ αὐτογνωσία τοῦ κληρικοῦ ὡς ὁδός πνευματικῆς προόδου», γ) ὁ πρωτοπρ. Νικόλαος Λουδοβίκος, Καθηγητής ΑΕΑΘ, μέ θέμα, «Ἡ μετάνοια ὡς διαλογική ἀμοιβαιότητα μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπου» καί δ) ὁ ἀρχιμανδρίτης Νικόδημος Σκρέττας, ἀναπλ. Καθηγητής ΑΠΘ, μέ θέμα, «Ἡ ἐξομολόγηση τοῦ ἱερέως».

ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΑ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ

Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον

*Ἡ χειροτονία τοῦ νέου ἐπισκόπου
Τρωάδος κ. Πέτρου*

Τὴν Κυριακὴ 8 Νοεμβρίου, ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν, ἔλαβε χώρα ἡ εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία τοῦ νέου βοηθοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βελγίου καὶ Ἐξαρχίας Κάτω Χωρῶν καὶ Λουξεμβούργου κ. Πέτρου (Μποζίνη), στὸν πανηγυρίζοντα Ἱερό Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῶν Βρυξελλῶν.

Τὴν χειροτονία ἐτέλεσε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βελγίου κ. Ἀθηναγόρας, συλλειτουργοῦντων ἄλλων δέκα ἀρχιερέων πλαισιουμένων ἀπὸ ἱερεῖς καὶ διακόνους. Πλῆθος λαοῦ ἀπὸ τὸ Βέλγιο ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν Πάτρα κατέκλυσαν τὸν Ἱερό Ναό, δεδομένου ὅτι ὁ Θεοφιλέστατος κ. Πέτρος διακόνησε ὡς κληρικός τὸν Πανεπιστημιακὸ Ἱερό Ναὸ τοῦ Πανεπιστημίου Πατρῶν.

Στὴ πολυαρχιερατικὸ συλλείτουργο ἔλαβαν μέρος ἐκτός του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βελγίου, οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Ἀλέξανδρος, Πατρῶν κ. Χρυσόστομος, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Ἰγνάτιος ἀπὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας, ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Σίμων (Πατριαρχεῖο Μόσχας), ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἰώβ (Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο), οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι κ. Δοσίθεος ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Γεωργίας, Ἀριανζοῦ κ. Βαρθολομαῖος (βοηθὸς Ἐπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γερμανίας), Νεαπόλεως κ. Πορφύριος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου, Κερνίτης κ. Χρῦσανθος καὶ Χαριουπόλεως κ. Ἰωάννης (Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο), παρευρέθη συμπροσευχόμενος καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Λεύκης κ. Εὐμένιος (βοηθὸς Ἐπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γερμανίας).

Μεταξὺ τῶν πιστῶν παρόντες ἦσαν, μεταξὺ ἄλλων, ἡ κ. Γαλαθιανάκη, Πρόεδρος τῆς Ἑλλάδος στὸ Βέλγιο, ἄλλοι διπλωμάτες, ἄρχοντες ὀφικκιάλιοι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐκπρόσωποι τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων Χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν.

Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας

*Δελτίον Τύπου
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας
περὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς
(24-26 Νοεμβρίου 2015)*

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Θρόνου συγκληθεῖσα ἐν Ἀλεξανδρεία τῇ προσκλήσει καὶ Προεδρίᾳ τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ. Θεοδώρου Β΄, ἀπὸ 24ης ἕως 26ης Νοεμβρίου ἐ.ἔ. ἀσχολήθηκε πρωτίστως μέ τὴν ἐξέταση τῆς καταγραφῆς, ἐκ μέρους τῶν ποιμένων τῶν ποικίλων ποιμαντικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν προβλημάτων τῶν διαφόρων Ἐπαρχιῶν καὶ προέβη συνοδικῶς σὲ κάποιες ἐνέργειες ἐλπίζοντας καὶ εὐχομένη οἱ Ἐκκλησιαστικὲς αὐτὲς ἐνέργειες νὰ ἀποβοῦν σὲ ζῶσες λύσεις στὴν καθημερινότητα τοῦ Ἀποστολικοῦ Ἔργου.

Μέσα ἀπὸ τίς ἐπὶ μέρους εἰσηγήσεις καὶ ἐκθέσεις πεπραγμένων τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων παρουσιάσθησαν γιὰ ἀκόμη μιά φορά, ἀνάγλυφες γενικὲς, ἐπὶ μέρους καὶ τοπικὲς δυσκολίες τοῦ Ἀποστολικοῦ Ἔργου:

1. Ἐπαναπροσδιορίστηκαν, κατόπιν ἐνδελεχοῦς αὐτοκριτικῆς περὶ τῆς ἐνάργεως τοῦ Ἀποστολικοῦ Ἔργου, οἱ στόχοι τοῦ Ἱεραποστολικοῦ ἔργου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συγχρόνων θεολογικῶν, κοινωνικῶν προβλημάτων καὶ οἰκονομικῶν συνθηκῶν.

2. Ἐξήτασε τὴν παρουσία διαφόρων φατριαστικῶν καὶ διχοστατικῶν «ἐκκλησιαστικῶν» μορ-

φομάτων σέ Ίεραποστολικές Μητροπόλεις, έγκυμονούντων μελλοντικούς κινδύνους ή άλλες έκτροπές.

3. Άφουγκράσθηκε τήν άγωνία καί τήν καθημερινή δυσκολία πού προκύπτει από τήν λεγομένη οικονομική κρίση τής κοινωνίας των συμπαραστατών του Ίεραποστολικού Έργου.

4. Άσχολήθηκε μέ τό πρόβλημα τής ποιμαντικής των ιδιαιτέρων μορφών τής άφρικανικής οικογενείας.

5. Μελέτησε τίς άπόψεις των διαφόρων χρήσεων τής Έκκλησιαστικής Οικονομίας σέ άλλα καί δυσεπίλυτα μέχρις ώρας προβλήματα.

6. Ένέκρινε, τή προτάσει τής Α.Θ.Μ. τήν δημιουργία πέντε (5) διευρυσμένων Ποιμαντικών περιφερειών στην Άφρική, γιά τόν άρτιότερο σχεδιασμό, τήν καταγραφή καί τήν προώθηση του Ίεραποστολικού Έργου.

7. Άσχολήθηκε μέ τά θέματα των Όρθοδόξων Κοινοτήτων στίς Άραβικές χώρες αλλά καί τήν θετική στάση πολλών άραβικών μέσων έννημέρωσης γιά τήν ποικίλη δράση του Πατριαρχείου στην Άφρική καί στίς χώρες του λεγομένου άραβικού τόξου καί τήν Μ. Άνατολή, μέ πρωτοβουλίες γιά τήν θρησκευτική άνεκτικότητα, τήν ειρηνική συνύπαρξη των λαών, τήν έξάλειψη παντοίων ειδών διακρίσεων, τήν έξαρση του φονταμενταλισμού καί τό δυνατόν της έξευρέσεως λύσεων μέσα από τήν έκκλησιαστική θεώρηση αυτών των συγχρόνων προβλημάτων.

8. Τό Ίερό σώμα μελέτησε ένδελεχώς τήν έν γένει πορεία τής προπαρασκευής τής Άγίας καί Μεγάλης Συνόδου μετά τό πέρας τής 5ης Προσυνοδικής.

9. Τονίσθηκε ή σημασία τής ενεργοϋς συμμετοχής του Πατριαρχείου στό Συμβούλιο Έκκλησιών Μ. Άνατολής.

10. Έξέτασε τίς επιπτώσεις τής έξάρσεως των

προσφυγικών ρευμάτων από τήν Άφρική προς τήν Εϋρώπη.

11) Ένημερώθηκε γιά τήν ραγδαία έξέλιξη καί δράση των λεγομένων «Χαρισματικών Έκκλησιών» καί Πεντηκοστιανών κινήματων τά όποια κερδίζουν τεράστιο έξαφος στην Άφρική μετά τίς ΗΠΑ καί τήν Νότιο Άμερική.

Πρό αυτών των καταστάσεων θεωρήθηκε άναγκαίο νά προσκληθούν πάντες οί έν Άφρικη Όρθόδοξοι χριστιανοί σέ προσευχή, αυτοκριτική καί μετάνοια καί νά προταθούν κάποια μέτρα, όπως π.χ.

α) Προσωρινή άναστολή των κατασκευαστικών έργων, όπου αυτό εΐναι δυνατόν καί σέ συμφωνία πάντοτε μέ τούς δωρητές καί τούς διαφόρους συλλόγους συμπαραστάσεως τής Ίεραποστολής.

β) Συμβολής έκ μέρους των άφρικανών όρθόδοξων πιστών άδελφών μας γιά τήν εϋρυθμη λειτουργία πασών των ένοριών.

γ) Κατοχύρωση καί καταγραφή περιουσιακών στοιχείων κάθε Έπαρχίας του Θρόνου.

δ) Τήν άνάλψη πρωτοβουλιών γιά τήν άναβάθμιση των Ίερατικών κλήσεων καί του μορφωτικού επιπέδου των ιερέων αλλά καί τήν άναμόρφωση του Κατηχητικού Έργου μέ έμφαση στην Έκκλησιολογία,

ε) Τήν ενεργοποίηση όλων των Ποιμένων γιά τήν ευαισθητοποίηση των πιστών στα τοπικά καί διεθνή σύγχρονα προβλήματα.

Δοξάζουσα τό πανύμνητον όνομα του έν Τριάδι Άγίου Θεού άναθέτει όλες τίς προσπάθειες εις τόν ζήλον τήν άγωνία καί τήν αυτοθυσιαστική διάθεση πάντων των έν Άφρικη ιεραποστολικώς εργαζομένων καί εϋχεται μετά τής Α.Θ.Μ. υπέρ ευδοώσεως πασών των προσπαθειών καί υπέρ του έλθεϊν τήν χάριν του Παναγίου Πνεύματος επί πάντας τούς αγαπόντας τήν Έπιφάνειαν του Κυρίου ήμών Ίησοϋ Χριστοϋ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΕΤΟΥΣ

Περιεχόμενα Περιοδικού «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»
του Τόμου 4Β' (92) (2015)

Έπιμέλεια: Βασίλειος Δ. Τζέροπος, Δρ. Θ.

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ

Σελ. 4, 84, 164, 228, 308, 372, 468, 564, 676, 772, 868.

ΠΙΝΑΞ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ
ΠΡΟΣ ΑΡΧΙΕΡΑΤΕΙΑΝ

Προκαταρκτικός Πίναξ Υποψηφίων προς Ἀρχιερατείαν, σελ. 87. Συμπληρωματικός Προκαταρκτικός Πίναξ Υποψηφίων προς Ἀρχιερατείαν, σελ. 165. Τελικός Πίναξ Υποψηφίων προς Ἀρχιερατείαν, σελ. 565.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, Ἐόρτιον Γράμμα πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμον, σελ. 5. **Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνόμου**, Ἐόρτιον Γράμμα πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Βαρθολομαῖον, σελ. 7.

ΜΗΝΥΜΑΤΑ

Μήνυμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς Μαθητές καὶ Ἐκπαιδευτικούς γιὰ τὸν Ἑορτασμό τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, σελ. 87.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

Περὶ τελέσεως ἱερῶν Μυστηρίων σὲ Παρεκκλήσια, Ἐξωκκλήσια Ἱεροσολύμων, μοναστηριακοὺς ναοὺς, ἰδιόκτητους Ναοὺς καὶ ὑπαίθριους χώρους, σελ. 469. Περὶ ἐνάργειας τῶν Μαθημάτων τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, σελ. 567.

ΟΜΙΛΙΑΙ-ΛΟΓΟΙ

Ὁ ἐνθρονιστήριος λόγος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριᾶς κ. Ἰουστίνου, σελ. 474. **Ἀρχιμ. Γερασίμου Καραμολέγκου**, Ὁ θερησκευτικὸς πλουραλισμός τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ τῆς σημερινῆς, σελ. 573. **Σεβ. Μητροπολίτου Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Εὐσταθίου**, Ἡ μνήμη τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, σελ. 578. **Ἀρχιμ. Συμεὼν Βενετσά-**

νου, Παῦλος, ὁ τῶν ἔθνῶν ἀπόστολος καὶ ἄγγελος, σελ. 581. **Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνόμου**, Προσφώνησις εἰς τὴν Ἱεραρχίαν, σελ. 773. **Σεβ. Μητροπολίτου Καρυστίας καὶ Σκόρου κ. Σεραφεῖμ**, Ἀντιφώνησις εἰς τὴν Ἱεραρχίαν, σελ. 776. **Σεβ. Μητροπολίτου Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετρουπόλεως κ. Ἀθηνάγορου**, Τὸ Μεταναστευτικὸ Πρόβλημα - Ποιμαντικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἀντιμετώπισις αὐτοῦ, σελ. 778. **Σεβ. Μητροπολίτου Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου κ. Δημητρίου**, Τὸ δημογραφικὸ πρόβλημα τῆς χώρας: θέμα, παράμετροι, αἰτίαι, σελ. 869. **Σεβ. Μητροπολίτου Νέας Σμύρνης κ. Συμεὼν**. Ἡ συμβολὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴν ἐνότητά τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ σήμερον, σελ. 884. **Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἀγ. Βλασίου κ. Ἱεροθέου**, Ἡ θεολογικὴ κρίσις καὶ οἱ ἐπιπτώσεις τῆς στὴν καθημερινότητά τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, σελ. 891.

ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ

Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς κ. Ἰωάννου Γ', Ὁμιλία στὸ Πατριαρχικὸ καὶ Ἀρχιερατικὸ Συλλεῖτουργο, σελ. 8. **Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνόμου**, Χαιρετισμός κατὰ τὴν Δοξολογία γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς κ. Ἰωάννου Γ', σελ. 11. **Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς κ. Ἰωάννου Γ'**, Προσφώνησις πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμον κατὰ τὴν Δοξολογία, σελ. 12. **Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνόμου**, Προσφώνησις πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς κ. Ἰωάννην Γ', σελ. 14.

ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Σεβ. Μητροπολίτου Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου κ. Δημητρίου, Ὁμιλία κατὰ τὸν Συνοδικὸ Ἑορτασμό τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, σελ. 170. Ἡ ἑκτακτὴ Σύγκλησις τῆς Ι.Σ.Ι. καὶ ἡ ἐκλογὴ δύο νέων Μητροπολιτῶν, σελ. 373. Βιογραφικὸν Σημείωμα τοῦ

Σεβ. Μητροπολίτου Κεφαλληνίας κυροῦ Γερασίμου (Φωκά) (†), σελ. 375. Βιογραφικόν Σημείωμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριᾶς κ. Ἰουστίνου (Μπαρδάκα), σελ. 376. Συγκρότησις τῆς Διαρκοῦς Ἱεράς Συνόδου, Συνοδική Περίοδος 159η, σελ. 569. Ἡ Τακτικὴ Σύγκλησις τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἡ ἐκλογή νέων Μητροπολιτῶν, σελ. 677. Βιογραφικόν Σημείωμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κεφαλληνίας κ. Δημητρίου (Ἀργυροῦ), σελ. 684. Βιογραφικόν Σημείωμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Χρυσοστόμου (Νάση), σελ. 685.

ΕΚΔΗΜΙΑΙ

Ἡ Ἐκδημία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κεφαλληνίας κυροῦ Σπυρίδωνος (Καλαφατάκη), σελ. 89. Ἡ Ἐκδημία τοῦ Μητροπολίτου Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριᾶς κυροῦ Προκοπίου (Γεωργαντοπούλου), σελ. 229.

ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Τὸ Γ' Διεθνὲς Ἐπιστημονικὸ Συνέδριον γιὰ τὴν Τουρκοκρατία καὶ τὸ 1821, σελ. 16. Πορίσματα-Προτάσεις τοῦ ἸΕ' Πανελληνίου Λειτουργικοῦ Συμποσίου μέ θέμα: «Οἱ Ἀκολουθίες τοῦ Νυχθημέρου», σελ. 22. **Πρωτ. Θεμιστοκλέους Στ. Χριστοδούλου**, Ἀκολουθίες τοῦ Ὁρθρου: Ἱστορία καὶ Λατρεία, σελ. 24. Γεωργίου Φίλια, Οἱ Ἀκολουθίες τοῦ νυχθημέρου κατὰ τοὺς τέσσερις πρώτους αἰῶνες, σελ. 42. **Διονυσίου Μπιλάλη-Ἀνατολικιώτου**, Αἱ ἀκολουθίαι τοῦ νυχθημέρου εἰς τὴν παράδοσιν τῶν Ἀκοιμητῶν μοναχῶν, καὶ εἰς τὴν σαββαϊτικὴν, σπουδικτικὴν καὶ νεοσαββατικὴν παράδοσιν, σελ. 93. **Οἰκονόμου Παρασκευᾶ Ἀγάθωνος**, Οἱ Ἀκολουθίες τοῦ Νυχθημέρου κατὰ τίς Καθημερινές τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, σελ. 176. **Διονυσίου Μπιλάλη-Ἀνατολικιώτου**, Συντάκται τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τυπικοῦ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, σελ. 187. **Πρωτ. Βασιλείου Ἰ. Καλλιακμάνη**, Οἱ Ἀκολουθίες τοῦ Νυχθημέρου στὴν Ἐνοριακὴ Ζωή, σελ. 235. **Πρωτ. Ἰωάννου Γ. Σκιαδαρέση**, Οἱ καιροὶ

προσευχῆς στὴν Ἁγία Γραφή, σελ. 241. **Παναγιώτῃ Ἰ. Σκαλιτῆ**, Τὸ Ὁρολόγιον τοῦ Θηκαρᾶ, σελ. 309. **Πρωτ. Θεοδώρου Ἰ. Κουμαριανοῦ**, Οἱ καιροὶ προσευχῆς στὴν Ἁγία Γραφή, σελ. 316. **Πρωτ. Στεφάνου Ἀλεξοπούλου**, Οἱ Ἀκολουθίες τῆς Πρώτης, Τρίτης καὶ Ἐνάτης Ὁρας: Ἱστορία καὶ Θεολογία, σελ. 480. **Χρήστου Καρακόλη**, Ἡ Ὁρθόδοξη πνευματικὴ ζωὴ κλήρου καὶ λαοῦ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν τριῶν πειρασμῶν τοῦ Κυρίου, σελ. 497. **Πρωτ. Στεφάνου Ἀλεξοπούλου**, Οἱ ἀκολουθίες τῶν Μεγάλων Ὁρῶν (Β'), σελ. 686. **Σεβ. Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμητοῦ κ. Δανιὴλ**, Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωσις, σελ. 788.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Τὸ Ἱερό Σκῆνωμα τῆς Ἁγίας Βαρβάρας στὴν Ἀθήνα, σελ. 377.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

Θεοδώρου Δ. Παπαγεωργίου, Ἀποδελτίωση θρησκευτικῆς νομοθεσίας ἐτῶν 2008-2014, σελ. 52. **Θεοδώρου Δ. Παπαγεωργίου**, Ἀπόφασις Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 921/2015 (Νομοθετικὸ Καθεστῶς Ἱεροῦ Προσκυνηματος Παναγίας Σουμελά), σελ. 336.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Σελ. 59, 109, 195, 241, 340, 381, 505, 586, 702, 807, 904.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ - ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑ

Σελ. 68, 154, 212, 249, 360, 456, 552, 661, 755, 846, 965.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Σελ. 72, 156, 215, 295, 361, 458, 553, 665, 762, 856, 968.

ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΑ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ

Σελ. 80, 160, 222, 304, 366, 559, 671, 767, 861, 973.